

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 11^{ον} Αρ 540

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

1934

Σοφία Λόγια
Κωστής Πλαστήρας

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜICHEL MORPHY

Ο ΚΑ'Υ'ΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ναί, ίσως!... απάντησε ο Ροβέρτος... "Εχασα λίγο τις καλές μου συνήθειες και δεν μιλούμε πια για το θρησκευτικό ζήτημα, αγαπημένη μου.

—Δεν υπάρχει καμιά ανάγκη! είπε η 'Ισαβέλλα. "Εχουμε την αγάπη μας. Όμοιοι γω πώς αυτό είναι το παν για μένα. Κι' εσύ;

—Ω! δεν μπορώ να το πω αυτό, φίλε μου... Κι' εσύ δεν πρέπει να το λές... Είπε μια προσβολή κατά του Θεού... 'Ισαβέλλα μου, είσαι λοιπόν τόσο μακριά απ' αυτόν;

Και προσπάθησε να διαβάσει τη σκέψη της μέσα στα μάτια της, που καρφώνονταν επάνω του και τον πλημμύριζαν με μία μεθυστική χαρά.

—Νομίζω, ναί... απάντησε η 'Ισαβέλλα. Βλέπεις, είμαι ελλεικρινής... Μνησκακείς γι' αυτό έναντιόν μου;

—Νά μνησκακίσω έναντιόν σου;... "Ω! όχι!... Ποτέ!... Μα αυτό είν' ένας μεγάλος πόνος για μένα... "Ελπίζα τόσο να σε ξαναφέρω κοντά στο Θεό!

—Φτωχέ μου φίλε! Είμαι απεριγράπτα θλιμμένη γι' αυτό το που μου λές... "Όποτε όλη η αγάπη μου δεν σου φτάνει;

"Επρόφερε αυτά τα λόγια με φωνή πολύ σιγανή που έτρεμε. Δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια της κι' ο Ροβέρτος την ένοιωσε ν' ανατριχιάζει κοντά του.

Την έσφιξε με πάθος στην αγκαλιά του και φώναξε:

—Τί λές, αγάπη μου; Τι σκέφτεσαι; "Εσύ, ή εγώ, ή εγώ και εσύ!

—"Εσύ, ή εγώ, ή εγώ και εσύ!... "Ω! πέστο ακόμα αυτό! Πές μου ότι είμαι η ζωή σου κι' ότι μ' αγαπάς... ότι μ' αγαπάς πάνω απ' όλα;...

—Ναί, είσαι η ζωή μου και ο' αγαπώ!

—Πάνω απ' όλα;

—Ανάλαφρα δάκρυα έτρεμαν στις ακροβλεφαρίδες της και κυλούσαν άπάνω στα μάγουλά της. "Ο Ροβέρτος τη φίλησε τρελλά στο στόμα και άπότησε άδίστακτα:

—Ναί, πάνω απ' όλα!

"Όταν την επόμενη Κυριακή, ο Ροβέρτος κι' η γυναίκα του πήγαν να γευματίσουν στο σπίτι των Βιλάν, βρήκαν εκεί τον άθθα Τρεμάρ, που τον είχε προσκαλέσει η θεία του. "Ο νεαρός ιερέας, έπειτ' από τις πρώτες λέξεις που άλλαξαν, ρώτησε το Ροβέρτο:

—Δεν έφηγες λοιπόν να δής τον έτοιμοθάνατο γέρο Ρολέν;

"Ο Ροβέρτος απάντησε μ' έναν ελαφρό στεναγμό, που δεν έφυγε από τον ξάδελφό του.

—"Όχι, μου ήταν αδύνατον. Και τότε πέθανε;

—Την ίδια μέρα. Διετήρησε ως το τέλος τις αισθήσεις του και σε περίμενε ως την τελευταία του στιγμή ο φτωχός, εύτυχισμένος με τη χάρι της προσδοκίας σου. Τον άκουσα πού έλεγε λίγο πριν πεθάνει: «Δεν θάρη... Με ξέχασε!» Και έκλαιγε...

Το πρόσωπο του Ροβέρτου ανατριχίλασε ελαφρά. —Λυπούμαι πολύ... Μα δεν μπορούσα...

"Η φωνή του δεν ήταν σταθερά και το βλέμμα του είχε θολώσει λίγο.

"Η κ. Βιλάν, η οποία μπηκε εκείνη τη στιγμή στο σαλόνι, ρώτησε το Ροβέρτο και την 'Ισαβέλλα:

—Μά δεν πήγατε σήμερα στη λειτουργία; "Εψαξα στην εκκλησία να σάς θρώ, μά δεν σάς είδα πουθενά.

—Πράγματι, δεν πήγαμε, μαμά. "Η 'Ισαβέλλα άργησε να έ-

τοιμαστώ κι' εγώ την περίμενα. Μά τη στιγμή που έτοιμαζα-στε να ξεκινήσουμε, άντελήφθην ότι την ώρα εκείνη ή έκκλησία θα σκόλαζε πια.

Τότε η 'Ισαβέλλα, άπειθυνομένη προς τον άθθα Τρεμάρ, τον ρώτησε με μία σοβαρή γαλήνη:

—Είπε σοβαρό άμάρτημα το ότι δεν πήγαμε στην εκκλησία, ξάδελφέ μου;

"Ενα χαμόγελο μισάνοιγε τα χείλη της. Χρειάζταν όλη η διαπεραστική προσοχή του ιερέως, για ν' αντιληφθί ότι η θριαμβευτική ειρωνεία που έκλειναν τα λόγια της και το χαμόγελό της.

"Ο άθθα Τρεμάρ απάντησε με μία ψυχρή γαλήνη:

—Ναί, όταν αυτό γίνεται εν έπιγνώσει, χωρίς σοβαρούς λόγους...

—"Ω! δεν το κάναμε επίτηδες! Κουθενιάζαμε και ξεχάσαμε κι' οι δυο μας την ώρα! Ξεχνούμε πάντα την ώρα, όταν κουθενιάζουμε...

Και γέλασε πρόσχαρα, κυττάζοντας το σύζυγό της. Μία μικρή στενοχώρια ζωγραφιζόταν στο πρόσωπο του Ροβέρτου. Είπατε, αυτό των θρησκευτικών καθήκοντων του, τα οποία με τόση άσχημότητα τηρούσε άλλοτε.

—Στενοχωρήθηκε πολύ γι' αυτό, ψιθύρισε ο Ροβέρτος. Μα ήταν πια αδύνατο να το ενορθώσω.

"Ο ιερέας κι' η μητέρα του ένοιωσαν κάποια στενοχώρια από τον τόνο της φωνής του νέου. Καταλάσαν ότι η 'Ισαβέλλα είχε κοιμηθεί πάλι τις ώρες που είχαν άρχισει να εμψυχώνουν την ψυχή του συζύγου της.

"Επειτ' από δεκαπέντε μέρες, οι δυο νέοι σύζυγοι εγκατέλειψαν το «Σπίτι με τις Ποσειδέες». Πήγαιναν να περάσουν το υπόλοιπο καλοκαίρι σε μία πιασμένη Βρετανία, γιατί, όπως έλεγαν, το κλίμα του "Ανγκά έβλαπτε την 'Ισαβέλλα.

"Η κ. Βιλάν δεν μπόρεσε να δει το γιο της παρά μία στιγμή. Δείχτηκε πολύ στοργικός απέναντί της, μά δεν είχε πια την περασμένη του διάχυση, που τον έβωνε τόσο με την ψυχή της μητέρας του. "Η κ. Βιλάν του είπε με μία σοβαρή τρυφερότητα:

—Είμαι πολύ λυπημένη, που σε βλέπω να φεύγεις τόσο γρήγορα. Είπες ανάγκη ν' άναγής;

—Παρίσι σε άλλαζε τόσο, Ροβέρτε;

"Ελεγε Παρίσι, μά ένα άλλο όνομα ήταν στα χείλη της.

"Ο Ροβέρτος έκανε μία κίνηση διαμαρτυρίας.

—Μά όχι, μαμά! Είπε. Τί ιδέα!

"Η κ. Βιλάν κούνησε το κεφάλι της και τον κυτάξε σιωπηλά, γοημένη. "Ο Ροβέρτος χαμογέλασε κάπως στενοχώρια κι' έσκυψε για να τη φιλήσει.

—Είμαι πάντα ο Ροβέρτος σας! Είπε. Και σάς αγαπώ τόσο!

"Η μητέρα του πέρασε το χέρι της γύρω στον ώμο του και τον τράβηξε κοντά της:

—Μή λησμονής ποτέ, ότι σου έμαθα: ο Θεός πρέπει να υπηρετείται πριν απ' όλα και να λατρεύεται πάνω απ' όλα.

Τον ένοιωσε ν' ανατριχιάζει και είδε πώς γύρισε άλλοτε το βλέμμα του. "Επειτα τον άκουσε να επαναλαμβάνει με φωνή αλλοαγμένη:

—Γιάνω απ' όλα!... Ναί, το ξέρω! Ξεφυγε άργά από την αγκαλιά της και πρόσθεσε, χωρίς να

ακούσει:

κυττάζω τη μητέρα του:

—Μην άνησυχίτε για μένα, μαμά! Είμαι πολύ εύτυχιο-με...

XIV

Κατά τα μέσα Νοεμβρίου, η 'Ισαβέλλα έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι. "Εδειχνε πάντοτε μία χαρά πολύ μετρία, με την ιδέα πως θα γινόταν μητέρα. "Η έπιτυχία του νέου έργου του Ροβέρτου, που εξετόνη την ίδια εποχή, φάνηκε να της προκαλεί πολύ μεγαλύτερη χαρά απ' αυτή τη γέννηση. Το παιδί το εμπαινεύονταν σε μια λαμπρά παραπάνω. "Η 'Ισαβέλλα άργυρούσε μόνη της κάθε μέρα στην καλή εφαρμογή όλων των κανόνων της υγιεινής. "Ετσι μπορούσε να βρίσκεται πάντα κοντά στο σύζυγό της και να μη τον αφήνει ποτέ μόνο.

"Η κ. Βιλάν, όταν έλαβε το έργο του γιου της, του έστειλε την ακόλουθη απάντησα, στην οποία ο σταθερός γραφικός χαρακτήρας της έτρεμε λίγο:

—"Όχι, δεν είπα ποτέ σε λείπει. Μά υπάρχουν και άλλες, που δεν μ' άρεσαν και μ' έκαναν να υποφέρω, γιατί τις έγραφε-καί. Μά μεταβολή γίνεται στην ψυχή σου, παιδί μου! Πρόσεχε! Απ' το βιβλίο δεν είνε άλλο ενός πιστού όπως εσύ. Συνέληθε και δώσε μας ένα από τα έργα, που έδειχναν πως θα γράφεις το πρώτο σου βιβλίο. Στείλεις το καλό, που μπορεί να κάνει μ' ένα έργο σαν αυτό, που τ' αγαπώ άνακατενόνται τόσο τεχνικά με τα άληθα. Θυμήσου τις διδασκαλίες των εκπαιδευτών σου και της μητέρας σου.

"Όταν ο Ροβέρτος διάβασε αυτή την επιστολή, βρισκόταν στο γραφείο του μαζί με την 'Ισαβέλλα.

"Η νέα γυναίκα άνοιξε εκείνη την στιγμή συγχαρητήρια γράμματα, σταμένα στο νεαρό συγγραφέα, ο οποίος είχε γίνει με μιάς ένδοξης. Συγχρόως, με την άκρη του μα-

τιού της, κυττάζε το σύζυγό της. Είχε γλαμώσει ελαφρά και η επιστολή της μητέρας έτρεμε στα δάκρυα. Χωρίς να πη λέξι, την από-

θεσε στο γραφείο μπροστά του.

—"Η μητέρα σου σου γράφει τί-ποτε δυσάρεστο; τον ρώτησε η 'Ισαβέλλα, βάζοντας το χέρι της στον ώμο του και κυττάζοντάς τον με τρυφερότητα.

—Ναί... Και ίσως έχει δίκιο! Μά το ελεύθερο χέρι της, η νέα γυναίκα πήρε το γράμμα. Του έριξε μία ματιά κι' άφησε να της ξε-

φύνη ένα περιπατικό γέλιο.

—Έξοχα! Είπε. Φτωχέ μου φίλε, αικογένειά σου σε βαθμολόγησε άσχημα... Κι' όλα αυτά, για μερι-

κές άθες τολημότητες, που διό-νουν τον τόνο στο έργο σου. "Η μη-

τέρα σου είνε μία θαυμάσια γυναί-κα, μά έχει άπίστευτες προλήψεις.

Και το κακό είνε ότι θέλει να σου τις επιβάλει και εμένα...

"Ο Ροβέρτος τη δέκοψε ζωηρά:

—"Η μητέρα μου είνε μία υπέρο-χη χριστιανή. Είχα πάντοτε έμπι-

πιστοσύνη στην ορθότητα της κρίσεώς της και στη διαύγεια της συνείδητός της.

—Είμαι άπολύτως της γνώμης σου. Μά η προλήψεις της την έκαναν να βλέπει το κακό εκεί που δεν υπάρχει, όπως στο έργο σου...

—Και όμως, Μπέλλα, υπάρχουν σ' αυτό μερικά πράγματα, που δεν θα έπρεπε να υπάρχουν. Ξέρεις, δεν ήθελα να τ' αφή-

σω. Μά εσύ έπιμενες...

—Και έκανα καλά. "Ήταν απαραίτητα! Νά, διάβασε αυτά βιβλία. Αιτές ή σελίδες, για τις οποίες μιλάς, είνε ακριβώς εκεί-

νες που η κριτική και οι μαίτη της φιλολογίας της άποκα-

λύνουν άριστοεργηματικές—αυτές που συνετέλεσαν στο θρίαμβό σου...

Και άρχισε να διαβάει στο Ροβέρτο αποσπάσματα κριτι-κών, με τη γλυκειά κι' αρμονική φωνή της. "Η μέθη άνέβαινε από κεφάλι του νέου συγγραφέως. Και, μέσα σ' αυτή, έέχασε την επιστολή της μητέρας του, η οποία χάθηκε στα δάκρυα της 'Ισαβέλλας. "Η νέα γυναίκα του είπε τέλος:

—Νά πώς σ' εκτιμούν. "Ενα μέλλον θαυμαστό άνοίγεται μπροστά σου. Τό είχα μαντέψει κάτι απ' την αξιολάτρευτη και παιδαγωγική μουσικοπαθεία του πρώτου σου βιβλίου.

"Ο γεμάτος πάθος ένθουσιασμός της, γεννούσε στο Ροβέρτο μια περφηρή χαρά, έρέθιζε σ' αυτόν φιλοδοξίες άγνωστες από νωρίς κι' έδωχνε μακριά όλες τις αμφιβολίες, όλες τις άνη-

συχίες. Ναί, η μητέρα του ήταν υπερβολική. Τά πιο έξαιρετι-κά και φημισμένα πνεύματα της Γαλλίας έξεθελάσαν τις σελίδες που έκείνη άπεδοκίμαζε. "Η 'Ισαβέλλα είχε δίκιο, κα-τηγορώντας τις προλήψεις της κ. Βιλάν, η όποιες την έκαναν να είνε περιορισμένη στις κρίσεις της.

Καθώς σηκώνόντουσαν κι' οι δυο για να πάνε στην τραπε-ζαρία, ο Ροβέρτος ρώτησε:

—Πού είνε το γράμμα της μητέρας μου;

"Η 'Ισαβέλλα τραθήχηκε ελαφρά πίσω κι' έδειξε επάνω στον τάπητα ένα τσαλακωμένο χαρτί, ξεσκισμένο, πατημένο.

—Μου φαίνεται πως είνε αυτό! Είπε. Δεν έπρόσεξα! "Ήθελες να το φυλάξης;

—"Όχι, είνε περιττόν... Μά δεν θα έπρεπε να πέσει στα χέρια των υπηρέτων...

—"Ω! "Ετσι όπως είνε τώρα, δεν θα μπορέσουν να διαθά-σουν τίποτε.

"Ενα χαμόγελο μισάνοιξε ελαφρά στα χείλη της νέας γυναί-κας και τα μάτια της πήραν μία θριαμβευτική έκφραση. Είπε γαλήνια:

—"Είχ' το στο καλάθι... "Η Ζάν θα το πάρη σε λίγο...

Με μιά κίνηση μηχανική, ο Ροβέρτος έσπρωξε προς το καλά-θι με το πόδι μαζί μ' άλλα τσαλακωμένα χαρτιά, σκόρπια ά-πάνω στον τάπητα, κι' αυτό που ήταν ή επιστολή της μητέρας του.

"Η κόρη του Ροβέρτου και της 'Ι-σαβέλλας, βαφτίστηκε κατά το τέ-λος Δεκεμβρίου με τένομα της για-γιάς της, Μάρθα. "Η κ. Βιλάν, η ό-ποια πήγε τότε στο Παρίσι για με-ρικές ημέρες, ήταν ή άνάδοχος της. Είχε γερήσει λίγο, η ρυτίδες της φαινότουσαν περισσότερο και τό-πως των ματιών της θόλωνε από μία βαθειά μελαγχολία. "Η ήθικη μετα-βολή του γιου της, την κρατούσε σε μία κατάσταση διαρκούς άγω-νίας. Ξαναβλέποντάς τον, ένοιωσε ένα δυνατό έσωτερικό κλονισμό. "Η φυσιογνωμία του, η στάσις του, την έκαναν να μαντέψει ότι ήταν τώρα πολύ μακριά απ' αυτήν, ότι ή ψυ-χές τους δεν θα ξανασυναντιόντου-σαν πια.

Αυτή ή έντύπωσις της επίθεσιν έ-θηκε τις ακόλουθες ημέρες. Άντελή-φθη στο γιο της κάποια στενοχώ-ρια μπροστά της, που τον έκανε λί-γο ψυχρό απέναντί της και τη θέλη-σε του ν' αποφύγη κάθε έξληγση. "Εξ-άλλου, τον έβλεπε ελάχισια. "Η 'Ι-σαβέλλα κι' αυτός έκαναν τώρα μία ζωή πολύ κοσμική, έκτός από τις ό-ρες τις αφιερωμένες στην εργασία.

"Ενδοξος πια, ο Ροβέρτος είχε γί-νει περιχίτης, και τα πιο σπουδ-αία σαλόνια διαφιλοσοφούσαν την πα-ρουσία του. "Η 'Ισαβέλλα, που και πριν όλοι, την θαύμαζαν, έβλεπε τό-ρα, ως σύζυγος του ένδοξου συγ-γραφέως, να την περιτοίχουν νέοι άριστοκρατικοί κύκλοι θαυμαστών, τους όποιους έρέθιζε με τη ραφινάτη κοκεταρία της, την οποία ήξερε κι' έκρυβε κάτω από μία χαριτωμένη έ-πιφυλακτικότητα.

"Ετσι, ο Ροβέρτος, στο σπίτι του και έξω, ζούσε σε μία δι-αρκή μέθη. Δεν του έμεινε πια καιρός για να νοιώθη τώφες. Μόνο ή παρουσία της μητέρας του, έύηθη σ' αυτόν μία έντύ-πωση δυσάρεστη, την οποία όμως καταδύωνε να κατανική.

Μόνος του τώρα, χωρίς ν' άγαμινύεται ή 'Ισαβέλλα, άπά-φευγε να συναντάται συχνά με την μητέρα του.

Μία μέρα, η κ. Βιλάν θέλησε να του μιλήση για το νέο του έργο. Μά ο Ροβέρτος τη σταμάτησε από τις πρώτες λέξεις.

—Αγαπητή μου μητέρα, της είπε. Δεν έχουμε τις ίδιες άνη-λήψεις σ' αυτό το ζήτημα. Γιατί να συζητούμε;... "Ας τ' άφή-σουμε αυτό...

—"Όχι, γιατί, πρέπει να σου πω την αντίληψή μου, που είνε και ή αντίληψη του πατέρα σου και του αδελφού σου Φίλιππου και του ξαδελφού σου άθθα Τρεμάρ και όλων των άληθινών πιστών. Το βιβλίο σου έχει μέρη κακά, Ροβέρτε.

—Μου τό γράψατε αυτό! απάντησε ξερά ο νέος. Μά δεν είνε αυτή ή γνώμη μου. Δεν μπορεί να εύχαριστή καμιάς όλο τον κόπο, μαμά.

"Η κ. Βιλάν τον κυττάξε έκπληκτη και πονεμένη.

(Ακολουθεί)

"Ο Ροβέρτος την φίλησε τρελλά...

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ν' ανοίξω; "Α, όχι, ποτέ.
—"Ανοιξε, Φλώρα, ξανάπε ο 'Αρτέμις.
"Επρεπε να τελειώσω αυτή η κομωδία και του φώναξα ρητά κι' αποφασιστικά:
—Με βλέπετε το πρωί, αν θέλετε τίποτα. Τώρα κοιμούμαι. Σας παρακαλώ πολύ, αφήστε με να κοιμηθώ.
—Μά όχι, πρέπει να σε δω. "Ανοιξε λοιπόν...
Δεν απάντησα.
—Φλώρα!...
Καμιά απάντησης.
—Φλώρα! Δεν άκουες;

"Εγινε για λίγες στιγμές σιωπή.
Κατόπιν άκουσα τον 'Αρτέμη απ' έξω να μονολογεί θυμωμένα:

—Αυτό πειρά είναι προσβλητικό για μένα. Είπε έλλειψης εμπιστοσύνης για μένα. Δεν το ανέχομαι αυτό, όχι, δεν το ανέχομαι...

Κι' άρχισε πάλι να χτυπάει δυνατά, με τις γροθιές του. Τώρα πειρά δεν μιλούσε. Τον έπνιγε ο θυμός, η λύσσα. Καθισμένη στο κρεβάτι, έσώπαινα. Τι θα συνέβαινε όμως; "Εκείνο που φόβουμαι βέβαια. "Ο 'Αρτέμις θάσπαζε την πόρτα. Κι' οι φόβοι μου αυτοί, δεν άρχισαν να πραγματοποιηθούν. "Αφού σταμάτησε για μια στιγμή, για ν' αναπνεύσει ίσως, μου φώναξε κατόπιν δυνατά:

—Φλώρα!
—Μ' άκουες;

—Τόσο το χειρότερο τότε. Αυτό που κάνεις, είναι βρισιά, είναι προσβολή για μένα. Θά σπάζω την πόρτα. "Ακουσες; Θά σπάζω την πόρτα!...

Και μὴν περιμένοντας απάντησι, δεν ήμουν άλλωστε διατεθειμένη να του ανοίξω, φώναξε στην ύπηρετρία:

—Φέρε μου τὸ λοστό!

"Ακουσα τώρα τη φωνή της ύπηρετρίας. Προσποίονταν τάχα πως διατάζει...

"Ο 'Αρτέμις ξαναφώναζε απειλητικά:

—Κανε αμέσως εκείνο που σε διέταξα. Φέρε μου τὸ λοστό.

"Ακουσα τὰ βήματα της ύπηρετρίας που απομακρυνόταν.

"Ο 'Αρτέμις άρχισε να κόβει βόλτες έξω από την πόρτα, μουρμουρίζοντας και βλαστήμειες.

Κι' εγώ... εγώ έτρεμα σαν τὸ ψάρι, έσφάδαζα σαν τὸ πρόβατο στὰ νύχια του λύκου.

—Θεέ μου, είμαι χαμένη! ψιθύρισα.

Τὸ τί θά συνέβαινε μόλις ὁ 'Αρτέμις έσπαζε την πόρτα κι' έμπαινε μέσα, τὸ εμάντευα, τὸ καταλάβαινα καλά. Μὲ τὴ λύσσα που τὸν είχε πιάσει, υπορούσε και νὰ μοῦ συντρίψῃ τὸ κρανίο μὲ τὸ σιδερένιο μοχλὸ...

"Η πόρτα ήταν βέβαια γερή. "Αλλά δεν θ' άντεχε καὶ πολλὴν ὥρα. "Ο 'Αρτέμις, φρενιασμένος ὅπως ήταν, θά τὴν κομματιαζε, θά τὴν συντρίψει...

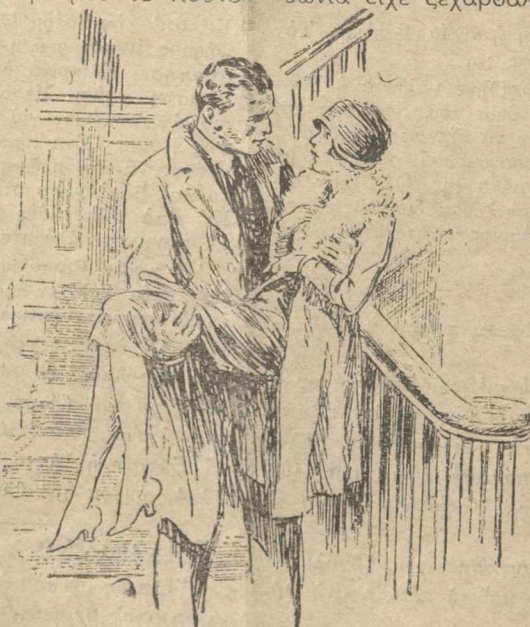
Τί έπρεπε νὰ κάνω;

Νὰ πηδίσω απ' τὸ παράθυρο;

Δυστυχῶς, ήταν πολὺ ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ ἔξαρς καὶ θά κομματιαζόμουν.

"Αεφφνα, άκουσα τὰ βήματα της ύπηρετρίας.

Ξαναγύριζε ασφαλῶς μὲ τὸ λοστό.

Μὲ κατέβασε κάτω, κρατώντας με στὰ χέρια του...

Τὰ πόδια μου άρχισαν νὰ τρέμουν καὶ κάθησα στὸ κρεβάτι γιὰ νὰ μὴν πέσω κάτω. Συγχρόνως άκουσα απ' έξω τὴ φωνή της ύπηρετρίας:

—Κύριε... Κύριε, τί θά κάμετε;

Μὰ δὲν τὴς δόθηκε καμιά απάντησις. "Αντιθέτως ὅμως, δυνατὸς κρότος άντήχησε. "Ο 'Αρτέμις χτύπησε τὴν πόρτα μὲ τὸ λοστό καὶ συγχρόνως μοῦ φώναξε:

—"Ανοιξε!... Θ' ανοίξεις;...
Δὲν ἔβγαλα ταμουδιά.

Τότε άκουσα απ' έξω κάτι σαν μουγκρητὸ θηρίου ἐρεθισμένου καὶ συγχρόνως ἡ πόρτα άρχισε νὰ τραντάξῃ ἀπὸ δυνατὰ χτυπήματα, ἀπαντώντα τὸ ἓνα στὸ ἄλλο.

Τὰ χτυπήματα αὐτὰ δείχνανε καθαρά πόσο φρενιασμένος ήταν ὁ 'Αρτέμις. Μὰ κι' ἡ καρδιά μου δὲν χτυπούσε πὸ σιγὰ.

"Ο τοίχος τοῦ δωματίου, τὸ σπῆτι ὀλόκληρο, ἀνηχοῦσε καὶ συγκλονιζότανε απ' τὰ χτυπήματα. "Ο σιδερένιος λοστός έσφαζε θορύβους πάνω στὸ μέρος τῆς πόρτας που ὑπῆρχε ἡ κλειδαμιά.

"Ηταν πειρά φανερό πὼς ἡ κλειδαμιά θάσπαζε σὲ λίγο. "Ηταν ἀδύνατον ν' άνθῆξῃ σὲ τόσο δυνατὰ, σὲ τόσο ματαιωμένα χτυπήματα ἑνὸς κτηνανθρώπου.

Τί θά γινόταν ὅταν ἡ εἰσόδος στὸ δωμάτιο ὀθιμε ἐλεύθερη;

Τὸ σκεφτόμουν αὐτὸ κι' ἀνατρίχιαζα. Καὶ ἔτσι ἀπελπισμένη καὶ τρομαγμένη καθὼς ήμουν, γονάτισα σὲ μιὰ στιγμή κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα νὰ προσεύχομαι. Ζήτησα ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ μὲ λυτῇ, νὰ μὲ σώσῃ απ' τὰ χέρια τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχα δεθῇ νὰ ἔναι ἐκθισατικό γάμο...

Τὴ στιγμή αὐτὴ που ήμουν γονατιστὴ κάτω, μέσα στὸ χαλασμό τῶν χτυπημάτων καὶ στὶς ἀναρρες κραυγῆς που ἔβγαζε ὁ 'Αρτέμις, καταφέροντας κάθε χτύπημα στὴν πόρτα, άκουσα ἕναν εαφνικό κρότο στὸ παράθυρο καὶ τινάχτηκε ἄνω.

Τί ήταν; Προσπαθοῦσε νὰ μῆ κανεῖς ἀπὸ κεῖ;

"Η φασαρία ὅμως που γινότανε ήταν τόσο, ὥστε, ἂν κι' ἐμμουγκρηστικὰ μὲ προσοχή, δὲν μπόρεσα ν' άκούσω τίποτα.

Μοῦ φάνηκε πὼς κάποιος πέταξε στὸ παράθυρο πέτρα. "Ηταν δυνατὸν αὐτό; "Ισως κανένα κομμάτι τοῖχου ἀποσπαστικὰ ἀπὸ τὸ τρανταγμα τῶν χτυπημάτων κι' ἔπεσε κάτω, χτυπώντας στὰ παρσθυρόφυλλα...

"Ενὸ ἔκανα τίς σκέψεις αὐτές, ἡ πόρτα ἔτριβε ἀπείσια, σαν νὰ πονοῦσε απ' τὰ τόσα χτυπήματα, καὶ ὑποχώρησε. "Η κλειδαμιά σχηματίσθηκε ἔτσι, ἑνὸς δακτύλου πάνω-κάτω. "Η κλειδαμιά εἶχε ξεχαρβαλωθῇ, ἀλλὰ άντεῖχε ἀκόμα. Στὸ ἔσπασμα αὐτό, ὁ 'Αρτέμις ἔχασε τὸ σιδερένιο μοχλὸ, ἔσπρωξε δυνατὰ καὶ ἡ κλειδαμιά ἔσπασε...

—Θεέ μου, σῶσε με! ψιθύρισα.

"Ακουσα τὸν ἀγριάνθρωπο αὐτὸ νὰ πετάξῃ τὸ μοχλὸ κάτω καὶ νὰ σπούξῃ τὴν πόρτα μὲ τοὺς ὤμους του. Τὸ τραπέζι ποῦχα βόλεῖ ἀπὸ πίσω, ὑποχώρησε. "Η πόρτα άνοιξε διάπλατα...

"Ετρεμα σὺν κορμῇ...

"Ο 'Αρτέμις ὤρμησε μέσα κόκκινος, φλογισμένος, γεμάτος ἰδρώτα, μὲ τὴν γροθιές σφιγμένες. Τὰ μάτια του ἄλλοι θάριζαν ἀπείσια. "Η φλέβες τοῦ λαιμοῦ του ήσαν πεταγμένες ἔξω. Φυσῶσε σὺν ἀγρίμῳ, σαν ζῶο κακὸ πὸ τὸ ἔχειν πληγῶσει...

"Η λύσσα του ήταν τόσο, ὥστε στὴν ἀρχὴ δὲν μὲ διέκρινε.

Στριφογύρισε σαν μεθυσμένος κι' ἔπειτα ρίχτηκε ἴσια πάνω μου, μὲ τὴν γροθιά ὕψωμένη.

Θά μὲ συντρίβει!

Τὰ πόδια μου λύγισαν καὶ παρὰ τὴν καὶ στὸ πάτωμα, ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσω. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν συγκίνησε, δὲν ἔκοψε.

τὴ φόρα του, Μουγκρίζοντας άγρια, τοιμάστηκε νὰ μὲ χτυπήσῃ, νὰ μὲ λυίσῃ, κάτω απ' τίς τρομερές γροθιές του.

Δὲν ήξερε ἀσφαλῶς τί ἔκανε τὴ στιγμή αὐτὴ, δὲν ήταν κύριος τοῦ αὐτοῦ του. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ κίνδυνος που διέπραξε ήταν μεγάλος. Θά μὲ σκότωνε ἀλύπητα, ἀσπλαγχνά...

Εἶπε ἑμπνῖσει μέσα του τὸ κτήνος, τὸ θηρίο. Θά μ' ἔστελνε καὶ μέσα νὰ συνατῆσῃ στὸν ἄλλο κόσμο τὴν μακαρίτισσα τὴν πρώτη γυναῖκα του, που ἀνάνδρα εἶχε σκοτώσει, αὐτὸς ὁ ἴδιος, μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια!...

Μὰ τὴ στιγμή αὐτὴ, πρὶν ἡ ὕψωμένη γροθιά του πέσει σαν σιδερένιο σφυρὶ πάνω στὸ κεφάλι μου, τὴ στιγμή αὐτὴ λέω, συνέβη ἓνα θαῦμα, συνέβη κάτι που μοῦ φάνηκε σαν ὀπτασία, σαν θαῦμα...

Εἶδα ἓνα ἄλλο χέρι ν' ἀρπάξῃ τὸ χέρι τοῦ 'Αρτέμη ἀπ' τὸν καρπὸ, νὰ τὸν συγκρατῇ, νὰ τὸν τραβῇ ἀποτόμως πρὸς τὰ πίσω. Καὶ συγχρόνως μιὰ φωνὴ που τὴν ἔπνιγε ὁ θυμός, μιὰ φωνὴ γνωστὴ μου καὶ προσφιλὴς, μιὰ φωνὴ που άντήχησε στ' αὐτιά μου, σαν θεϊκὸ σάλπισμα σωτηρίας, ἔλεπε αὐτὰ τὰ λόγια που δὲν θά τὰ ἔχασα ποτέ, ὡς τὴν τελευταία μου ὥρα:

—Στάσου, κακοῦργε!... Φωνά τὸν γυναικῶν!... "Ανανδρε!... Στάσου!...

"Ηταν ἡ φωνὴ τοῦ Λεάνδρου!

"Ηταν ὁ ἴδιος ὁ Λεάνδρος!...

Δὲν γελῶμουν, δὲν ἔβλεπα ὄνειρο, ὁ Θεὸς εἶχε κάνει τὸ θαῦμα του. Τόσο δὲ μ' ἐμψύχωσε ἡ φωνὴ αὐτὴ, ὥστε τινάχθηκα ἀμέσως ὀρθή, γεμάτῃ θάρρος, γεμάτῃ ἀπόφασι. Δὲν ἔτρεμα πρὸς δὲν φοβόμουν...

"Ο 'Αρτέμις ἀσπίσε στὴν ἀρχή. "Ηταν σαν νὰ δέχτηκε κατὰ κεφαλα ἓνα δυνατὸ χτύπημα, σαν ν' άνοιξε ἡ γῆ μπρὸς στὰ πόδια του καὶ ν' ἀντίκρουσε τὸν "Αδῃ...

Δὲν πίστευε κι' αὐτὸς στὰ μάτια του καὶ στ' αὐτιά του. Τὰ μάτια του στριφογύριζαν παράξένα.

Θῆλινε κατὶ νὰ πῇ, μὰ απ' τὸ στόμα του βγήκε μόνον ἓνα πυγμένο οὐρλιαχτό.

"Οἱ αὐτὰ δὲν κράτησαν οὔτε πέντε δευτερόλεπτα.

"Ο Λεάνδρος, παρασύροντας τὸν πατέρα του πρὸς τὰ πίσω, ἔπεσε σὴν τάχα μετὰ μου, ἔτοιμος νὰ μὲ ὑπερασπιστῇ καὶ μὲ τὴν ἴδια του τὴ ζωή.

Πὼς βρέθηκε κοντά μου ὁ Λεάνδρος στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή;

"Ηταν τόσο ἡ ταραχὴ μου, τόσο τὸ ἐξάφνιασμά μου, τόσο τοῦ θαῦμα καὶ τοῦ θολοῦρά, ὥστε ἡ σκέψις μου εἶχε σταματήσει.

"Η κατὰ πλῆξῃς τοῦ 'Αρτέμη δὲν κράτησε πολὺ. Συνήρθε αμέσως. Τὸ πρόσωπό του φλογίστηκε πάλι ἀπὸ θυμό. Καὶ ἔπειτα νὰ πῇ λέξι, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, ὤρμησε, γυρλιζόντας σαν ἀγρίμῳ ἐκείνῳ τοῦ Λεάνδρου.

"Ο Λεάνδρος ήταν ἀποφασισμένος γιὰ θάνατον. "Αρπάξε τὸν πατέρα του απ' τοὺς καρπούς τῶν χερῶν κι' άρχισε ἔτσι μιὰ πύλη λυσσαλέη, άγρια, ματωμένη.

Καταρσιμένη, ἀναστατωμένη, μὴν ξέροντας τί νὰ κάμω, ὤρμησα στὸ παράθυρο, τὸ άνοιξα κι' άρχισα νὰ φωνάζω:

—Θεέ!... Βοήθεια!...

"Η ὑπηρετρία εἶχε γίνεῃ ἀφαντῇ.

Μὰ ἡ φωνὴ μου δὲν ἔπετυχαν τίποτα. Τὸ μέρος ήταν ἔρημο, ἡ νύχτα βαθεῖα...

"Η πάλι μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν ἔξακολουθοῦσε μὲ πείσμα. Δὲν θά τελείωνε, παρά μὲ τὸ θάνατο ἀσφαλῶς τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο.

"Αεφφνα, τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή, τὸ μάτι μου ἔπεσε στὸ τηλέφωνο, που βρισκόταν στὸ σαλονάκι, που ὑπῆρχε ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς στὴν κἀμαρη, που γινόταν ἀπὸ αὐτὴ ἡ φασαρία.

—Εὐοχῆκαίμε!... τραύλισα.

Τὸ σαλονάκι ήταν φωτισμένο. "Η πόρτα του ὁδονοιχτή.

"Ετρεξα ἐκεῖ, ζήτησα, ἂν καὶ τὰ χέρια μου τρέμανε, τὴν ἀστυνομία Κηφισοῦς κι' άγρια νὰ καλῶ δυνατὰ, ζητώντας βοήθεια:

—"Αστυνομία ἐκεῖ!... "Εμπρός!... "Εμπρός!...

Καμιά απάντησις.

Μὰ μέσα στὴν ταραχὴ καὶ στὴ ζάλη μου δὲν τὸ πρόσεξα αὐτὸ καὶ νοιίζοντας πάλι μ' άκούει, άρνια νὰ φωνάζω, νὰ φωνάζω ὅσο μποροῦσα πρὸς δυνατὰ:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... Τρεχότῃ...

"Ελεος!... "Εδῶ ἔπαυλις "Αρτέμη... Βοήθεια!... Μὰς σκοτώνουν!... Βοήθεια!... Βοήθεια!...

"Η κραυγὴς μου αὐτὴς, τὰ λόγια μου αὐτά, χτύπησαν σαν κερανοὶ στ' αὐτιά τοῦ "Αρτέμη. Καὶ συνέβη τότε κάτι, που δὲν τὸ φανταζόμουν, που δὲν τὸ περίμενα.

Εἶδα τὸν "Αρτέμη ν' αφήνῃ τὸ Λεάνδρου καὶ νὰ τρέχῃ στὸ σαλονάκι που βρισκόμουν.

"Επρόκειτο νὰ μὲ χτυπήσῃ;

Αὐτὸ φαντάστηκα στὴν ἀρχή.

Μὰ δὲν ήταν αὐτὸς ὁ σκοπὸς του.

—"Αφῃσε κάτω τὸ τηλέφωνο! μοῦ φώναξε άγρια.

"Ο Λεάνδρος, ποῦχε τρέξει ἐξοπίσω του, πήδησε αμέσως πλάι μου.

—"Αφῃσε τὸ τηλέφωνο! οὐρλιαξε πάλιν ὁ "Αρτέμις.

Τὰ λόγια του αὐτὰ μ' εὐχαρίστησαν, ὅσο δὲν φαντάζεται κανεῖς. "Ωστε φοβόταν τίς φασαρίες μὲ τὴν ἀστυνομία, φοβόταν τὸ σκάνδαλο, φοβόταν τὴν κατακραυγὴ τῆς κοινῆς!...

"Ηταν κατὰ γλῶσσον τώρα κι' ἔτρεμε.

—Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ τηλεφωνήσῃς; φώναξε.

Δὲν τοῦδωσα ἀπάντησι. "Απλῶσα μόνον τὸ χέρι μου κι' ἔδωσα τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου στὸ Λεάνδρου.

—Φέρε ἐδῶ τὸ ἀκουστικό! ἔκραύγασε ὁ "Αρτέμις στὸ γυνὶ του.

Μὰ ὁ Λεάνδρος ήταν ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα.

—"Οχι, δὲν σοῦ τὸ δίνω, ἀπάντησε μὲ πείσμα. Θά καλέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ἀστυνομία νάρθη. Θά τὰ πῶ ὅλα, ναί, ὅλα. Θά πῶ τοὺς βδελυροὺς σκοπούς σου. Θά πῶ πὼς θέλῃσες νὰ σκοτώσῃς τὴ γυναῖκα σου, ὅπως σκότωσες καὶ τὴ μητέρα μου!...

"Η φωνὴ τοῦ Λεάνδρου ἔτρεμε.

Τὰ δόντια του ήσαν σφιγμένα, ἡ μορφή του σκοτεινισμένη.

—Ναί, συνέχισε. Σκότωσες τὴ μητέρα μου! Τ' άκούες; Τὸ ἔβρα... "Ολα τὰ ἔβρα... Εἶσαι ἓνας κοινὸς κακοῦργος!... Καὶ τώρα, ἀπόψε, ήθελες νὰ κάμῃς τὸ ἴδιο καὶ στὴ Φλώρα...

—Τὴ Φλώρα;... Τὴ λὲς Φλώρα; οὐρλιαξε ὁ "Αρτέμις. Φλώρα, ἔ; "Ετσι ἀποκαλεῖς τὴ μητέρα σου, γιὰ τὴν ὁποία ἐνδιαφέρεσαι τόσο; Νομίζεις πὼς δὲν ἔχω καταλάβει τίποτα, ἄθλιε;... Εἶνε ἐρωμένη σου... Ναί, ναί, ἐρωμένη σου!... Εἶσαι ἐραστής τῆς μητέρας σου!...

—Εἶνε ψέμμα... ψέμμα!... φωνάξαμε μὲ λύσσα κι' ἐγὼ κι' ὁ Λεάνδρος.

—Ψέμμα; Χά, χά!... Ψέμμα!... Καὶ τότε πὼς βρισκόσαι ἐδῶ;... Γιατὶ δὲν πήγες στὴ Θεσσαλονίκη;... Γιατὶ παραφύλαγες κάτω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι;... Γιατὶ μὴν ἔβρα μέσα;... Τί θέλεις καὶ ξεφυτρώνεις πάντα μπροστὰ μου;... "Απὸ στοργὴ γιὰ τὴ μαμά σου μήπως, γιὰ τὴν μητριά σου; Μίλα, ἄθλιε, ἀχάριστε;

Θέλῃσαι νὰ μιλήσω. Μὰ ὁ Λεάνδρος δὲν μ' άφῃσε.

—Σῶπα, μαμά, μοῦ εἶπε. Μὴ δίνεις ἀπάντησι...

"Ο "Αρτέμις ἔγινε ἐπιθετικότερος.

—Βουδῶθηκες, άχρεῖ; Δὲν ἔχεις τί νὰ πῇς... Σας εἶχα μυριστη ἀπὸ καιρό... "Αν γαμπόσαστε... "Αγαπάς τὴ μητέρα σου, βδελυρὲ!...

"Ο Λεάνδρος δὲν κρατήθηκε πειρά.

—Μαί, ἀγαπῶ τὴν μητριά μου, ἀπάντησε. Τὴν ἀγαπῶ, ὅπως ἀγαποῦσα τὴν μητέρα μου. "Επρεπε κάποιον ν' ἀγαπῶ στὸν κόσμο αὐτό... Τὴν μητέρα μου τὴν σκότωσες... "Ημουν ἔρημος, κακοῦργε!... "Ημουν ὀρφανός... "Αλλά εἶχα καρδιά, ἐνὸς ἐμοῦ δὲν ἔχεις... "Αγάπησα τὴ δεύτερη μητέρα μου καὶ θέλῃσαι νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὰ νύχια σου... Γιατὶ ήξερα ποῖα θά ήταν ἡ τύχη της... Γιατὶ ἐμάντευα πὼς τὴν ἀγόρασες, ὅπως ἀγοράζει κανεῖς ἓνα ἔπιπλο, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃς τίς βρωμερὲς ἐπιθυμίες σου... Ναί, λοιπόν, σὲ ἐπέθλειται σὲ παραφύλαγα... "Ημουν ἀποφασισμένος νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ πραγματοποιήσῃς τοὺς αἰτήτους σκοπούς σου, τὰ καταχθόνια σχέδια σου... Μάντεψε, γιὰτὶ μ' ἔστελνες στὴ Θεσσαλονίκη... Καί...

—Καὶ συνεννοηθήκατε νὰ μὲ γελιάσετε, νὰ μ' ἐξαπατήσετε, φώναξε ὁ "Αρτέμις.

—Λες ψέμματα. Πάντα λες ψέμματα, πάντα συκοφαντεῖς τοὺς ἄλλους... "Οχι λοιπόν.

(Ἀκολουθεῖ)

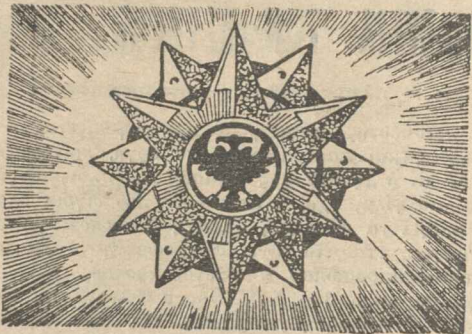

Πήδησε μέσα ἀπὸ ἓνα παράθυρο...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ DEEMS TAYLOR

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΙΒΑΝ

Κάποιο στρατιωτικό παράσημο...

Κι' όμως στη «Βαθυλωνα», το φημισμένο Λονδίνου, είχε κρατήσει, άγνωστο γιατί, ή συνήθεια να λέγεται ο «Καπετάνιος» λοιπόν, στεκόταν σοβαρός και μεγαλοπρεπής με το γιγάντιο ανάστημά του, στη μέση της αίσθησης κι' επέθελε το σεβήρισμα του δείχνου στα μικρά, κομψά τραπεζάκια της «Βαθυλωνας».

Εκείνο το βράδυ, γινόταν ο έτησιος, μεγάλος χορός των μετεμφισμένων. Κάθε χρόνο, ο χορός αυτός ήταν ένα από τα κοσμικά γεγονότα της μεγαλουπόλεως. Από μήνες προηγουμένως, οι ενδιαφερόμενοι προσπαθούσαν να εξασφαλίσουν μια πρόσκληση, την οποία ακριβοπλήρωναν. Είχε τρεις λίρες το εισιτήριο.

Η διεύθυνσις του κέντρου όριζε από πριν, τί έποχης κοστούμια θα φορούσαν οι καλεσμένοι: Της Βικτωρίας ή της Τρίτης Αυτοκρατορίας ή της Αναγεννήσεως κ. ο. κ. Χάριν ποικιλίας, έφέτος ή διεύθυνσις δεν είχε προσδιορίσει ώρισμένη έποχή, αλλά είχε δηλώσει πως οι καλεσμένοι έπρεπε να φορούν ενδυμασίες ιστορικών, γνωστών προσώπων, αδιάφορον ποιός έποχης. Το αποτέλεσμα ήταν ότι εκείνο το βράδυ έβλεπε κανείς μέσα στη «Βαθυλωνα» καμμία δεκαριά Νέρωνες, άλλους τόσους Νέλωνες, δυο-τρεις βασιλίσσες Έλισαβέτ, Ριχαρδους Γ' και τουλάχιστον δώδεκα Λουκρητίες Βοργία. Υπήρχαν ακόμα Αικατερίνες της Ρωσίας, Μαρίες Στούαρτ, Ναπολέοντες και μεταξύ άλλων, ένας Έθραϊος τραπεζίτης, ο οποίος, θέλοντας να παραστήση τον Χίτλερ, είχε μεταμφιεστή έτσι, ώστε όλοι τον έπαιρναν για τόν... Τσάβλι Τσάβλιν!

Όλος αυτός ο κόσμος γελοῦσε, διασκέδαζε, χόρευε και μανάχα ο «Καπετάνιος» διατροῦσε το άπαθές ύψος του, και διεύθυνε με μαεστρία όλη τη στρατιά των γκαρσονιών.

Μέσα σ' όλον αυτόν τόν κόσμο, ο Φρέντυ Κόνζουαϊκ ξεχώριζε. Είχε εξαιρετική έπιτυχία εκείνο το βράδυ. Η μεταμφιεσίς του σε Μεγάλο Δούκα Ίβαν, ήταν εξαιρετικά έπιτυχής! Κι' ή έπιτυχία του υπήρξε πλήρης, όταν ή Τζόαν Έθερεστ δέχθηκε επανειλημμένως να χορέψι μαζύ του και μάλιστα να δείτην-σουν οι δυο τους σ' ένα μοναχικό τραπεζάκι...

Κάποτε, είχε πέσει στα χέρια του Φρέντυ μια πεντάτομη ιστορία του τελευταίου μεγάλου πολέμου. Κι' ένα βροχερό βράδυ, που είχε μείνει στο σπίτι του, είχε πάρει στην τύχη τόν τρίτο τόμο και τόν ξεφύλλιζε. Έκει μέσα είδε μία εικόνα του Μεγάλου Δουκός Ίβαν, του διοικητού της Έννάτης Ρωσικής στρατιάς, την οποία είχε προδώσει στους Γερμανούς τόν 1917.

Πέρασε από τότε καιρός κι' όταν κάποτε ο φίλος του ο Τζάκ Φόρστερ του είπε εμπιστευτικά πως θα πήγαινε στο χορό της «Βαθυλωνας» μετεμφισμένος ως Ρασπουτίν, ο Φρέντυ θυμήθηκε τόν Μεγάλο Δούκα Ίβαν, τόν προδότη, κι' άποφάσισε να τόν... άπαιπροσώπευση στο χορό.

Επί έβδομάδες ο Φρέντυ μελέτησε και διάβασε σε παλιές εφημερίδες τόν περιστατικό αυτό της προδοσίας της Έννάτης στρατιάς, ως ότου έμαθε όσα ήθελε για τόν Ίβαν.

Το κοστούμι του αξιωματικού της Ρωσικής Αυτοκρατορικής Φρουράς, τόν πήγαινε θαυμάσια. Η αλήθεια είναι πως ο Φρέντυ ήταν ένα λεβεντόκορμιο παλληκάρι. Η έπιτυχία της γενειάδας του ήταν μοναδική! Τού την είχε κολλήσει άλωστε ο μεγαλύτερος κομμωτής του Λονδίνου. Άλλά τόν σπουδαιότερο άπ' όλα, ήταν πως μέσα στην άπέραντη αίσχουσα της «Βαθυλωνας» δεν υπήρχε δεύτερος Ίβαν.

Ο Φρέντυ έφορούσε με χάρι τόν φανταχτερό κοστούμι του, και μ' όλο πού ο χρόνος, ή μάλλον ή Έρυνθρά επανάστασις είχε κάνει μέσα στη φρίκη της να ξεχα-

Ένα ρολόι με άσμαντοκόλλητο μονόγραμμα...

σθή ή προδοσία του Μεγάλου Δουκός, ώστόσο, μόλις ο Φρέντυ μπήκε στην αίθουσα της «Βαθυλωνας», όλοι άνεγνώρισαν άμέσως τόν προδότη Ίβαν.

Η Τζόαν δεν έκρυψε τόν θαυμασμό της. —Μά είσαι θαυμάσιος, Φρέντυ! έπανελάμβανε. Πώς σ' ήθε ή ακέφισ αυτή; Διηγήσου μου, τόν περιστατικό της προδοσίας του Μεγάλου Δουκός, γιατί δεν τόν θυμώσαι καλά.

—Συνέβη στις αρχές του Φεβρουαρίου τόν 1917, άρχισε να λέη ο Φρέντυ. Ο Μεγάλος Δούξ Ίβαν διοικούσε την Έννατη στρατιά και, όπως λέγουν, την παρέδωσε στους Γερμανούς για να πάρη ένα εκατομμύριο ρούβλια. Ήταν φαίνεται πνιγμένος στα χρέη. Έτσι ο έχθρος κύκλωσε και κατέστρεψε τη στρατιά. Έβδομηντα χιλιάδες σκοτώθηκαν και πληγώθηκαν κι' έκατοι χιλιάδες έπεσαν αιχμάλωτοι στα χέρια των Γερμανών. Ήταν μία τέτοια φοβερή πανωλεθρία, ώστε οι Ρώσοι κόντηκαν να τρελλαθούν σαν τώμαθαν...

—Τί αίσχρη, τί άτιμη πράξις! φώναξε ή Τζόαν με άγανάκτηση. Κι' αυτός ο άθλιος τί άπέγινε;

—Κανείς δεν ξέρε! —Θά ήταν ώραιος άνδρας ο Μέγας Δούξ, έ, Φρέντυ; ρώτησε ή νέα, κυττάζοντας τόν σύντροφό της με θαυμάσιό.

—Έτσι φαίνεται! άπάντησε ο Φρέντυ με ταπεινοφροσύνη. Πρέπει όμως, πρόσθεσε γελώντας, να φάμε κάτι Ρωσικό. Θέλεις χαβιάρι;

—Ω! ναι, τρελλαινόμαι για τόν χαβιάρι. —Καπετάνιε! φώναξε ο Φρέντυ.

Ο «Καπετάνιος» ως εκείνη τη στιγμή στεκόταν με τη μύτη του γυρισμένη στο τραπεζάκι τους. Όταν άκουσε πως τόν φώναζαν, πλησίασε στο τραπέζι των δυο νέων. Άλλά μόλις αντίκρυσε τόν Φρέντυ, κοντοστάθηκε, χλώμιασε τρομερά κι' άμέσως έγινε κατακόκκινος. —Ωστόσο, οι δυο νέοι δεν άντελήφθησαν τήν άγωνία του. Ο «Καπετάνιος» συνήλθε άμέσως και με φαινομενική άπάθεια είπε:

—Καλησπέρα, μίς Έθερεστ! Σας συχαίρω για τη μεταμφιεσί σας. Κύριε Κόνζουαϊκ, είστε ίδιος κι' άπαράλλατος ο Μέγας Δούξ Ίβαν...

—Ω! Φρέντυ! φώναξε ή Τζόαν, φαντάσου πού κι' ο «Καπετάνιος» σε άναγνώρισε. Μήπως τόν γνωρίσατε τόν Μεγάλο Δούκα; ρώτησε ή Τζόαν με περιέργεια.

—Πολύ καλά, μάλιστα! άπάντησε ο «Καπετάνιος», τόν γνώρισα στο Παρίσι, πρό του πολέμου.

—Αλήθεια, είπε ο Φρέντυ, συνήθιζε να πηγαίνω δυο φορές τόν χρόνο στο Παρίσι. Κρατούσε μάλιστα ένα δόκλιο διαμέρισμα στο «Ρίτς». Έξωδευε άλύπητα τά χρήματά του! Ήταν γνωστός για τήν περίφημη γενειάδα του και για... κάτι παροξενά σιγάρα, πού συνήθιζε να καπνίζει.

Ο «Καπετάνιος» χαμογέλασε και είπε:

—Βλέπω πως μελετήσατε καλά τόν πρόσωπο πού παριστάνετε, κύριε Κόνζουαϊκ. Ναι, πράγματι, ο Μέγας Δούξ Ίβαν, κοπνιζε κάτι ιδιαίτερα σιγάρα, τά όποια τού κατασκευάζε ποιος Σμολώφ στην Πετρούπολη—τό Λένινγκραντ, όπως τόν λένε τώρα—άλλά ο Σμολώφ τουφεκίστηκε από τούς Μπολσεβίκους στί 1918. Έτσι δεν υπάρχει πια κανείς πού να μπουρ νά φτιάξει τέτοια σιγάρα.

—Τί είδος σιγάρα ήσαν αυτά; ρώτησε ή Τζόαν.

—Είχαν μήκος μίς παλάμης και πάχος ενός δακτύλου. Ήσαν σφραγισμένα με τόν Αυτοκρατορικό οικόσημο κι' είχαν μούρο έπιστόμιο.

—Τί είδους άνθρωπος ήταν ο Μέγας Δούξ; Συμπαθής;

—Ναι, μου ήταν συμπαθής... Νομίζω πως... θά σας άρσει, μίς Έθερεστ.

—Τί γνώμη σχημάτιστε για τόν άντάν, όταν μάθατε τήν πράξι του; Νομίζετε πως τόν έκαμε για τά χρήματά; Για να πλη-

Μερικά γράμματα με τόν Ρωσικό αυτοκρατορικό οικόσημο...

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ένας Άγγλος δημοσιογράφος, δηγούμενος τις έντυπώσεις του από την έπίσκεψι πού έκανε τελευταία σε μία από τις άριστοκρατικότερες λέσχες καπνιστριών του Λονδίνου, γράφει, εκτός των άλλων, και τόν ακόλουθο περίεργο ύμνο της λέσχης...προς τόν τσιμπούμι:

«Είνε αξιοπρεπέστερο τόν να φουμάρουν ή κυρίες τσιμπούμι, παρά τσιγάρο. Τόν τσιμπούμι δεν είνε σαν τόν τσιγάρο, πού κάνει τόν άνθρωπο άσπαστο και φιλόδοξο. Τόν τσιμπούμι ένπνέει στον άνθρωπο πού τόν προσκαίει, ιδέες πρακτικές και τόν κάνει θετικό... Τόν τσιμπούμι είνε ο πρώτος και μεγαλύτερος διδάσκαλος της οικονομικής έπιστήμης... Τόν τσιμπούμι πρέπει να επικρατήση και θά επικρατήση...»

Τί σου είνε, τέλος πάντων, αυτοί οι Έγγλέζοι κι' αυτές ή Έγγλέζες!

Πρό χρόνων, έκπλη στις όχθες του Ρήνου μία δρυς, της οποίας ο κορμός είχε ύψος 35 μέτρα και βάρος 55 χιλιάδων χιλιόγραμμων. Ο κορμός της άνω, ή δρυς αυτή δεν είνε ή μεγαλύτερη τού κόσμου. Στο κομητήριο τού Άλλουβάλ της Νορμανδίας ύπαρχει μία δρυς, ή οποία σκεπάζει με τά κλωνάρια της δόξα της τόν κομητήριο. Τό ύψος τού κορμού της δρυός αυτής είνε 60 μέτρα και ή περιμετρός του 18 μέτρα.

Τά παλιά χρόνια στην Κίνα δεν πληρώνανε τούς γιατρούς, για να τούς θεραπεύουν όταν άρρωστοῦσαν, αλλά τούς πληρώνανε με τόν μήνα ένός ήσαν ήγεις, για να προλαμβάνουν χάνε άρρώστεια τους. Όταν άρρωστοῦσε δηλαδή κανένας από τούς συνδρομητάς ένός γιατροῦ, τότε αυτός όχι μόνο ήταν ύποχρεωμένος να τόν θεραπεύσει, αλλά και να τόν άποζημιώσει για όλες τις ζημιές πού ήφίστατο εξ αίτίας της άρρώστειας! Λέγεται σχετικώς ότι ή ιδέα της άσφαλίσεως της ζωής και ή ίδρυσις άσφαλιστικών εταιρειών στην Εύρωπη, όφείλεται στο έθιμο αυτό των Κινέζων.

Πρό σαράντα χρόνια, κάποιος Άγγλος περιηγητής, άφου έμελέτησε επί άρκετό διάστημα τά βιβλία και τά έθιμα των κατοίκων των επαρχιών Πάρε, Ουράλ, Πολιάβας και Βεσσαραβίας, έδημιούργησε κατόπιν στο «Δελτίο της Αστρονομικής Έταιρείας τών Παρισίων» τις εξής καταπληκτικές αστρονομικές αντίληψεις τών Ρώσων χωρικών:

«Οι Ρώσοι χωρικοί θεωρούν τόν ήλιο ως μυστηριώδες άγαθοῦτον δν και τήν σελήνη ως άδελφή του. Τά άστρα είνε λιμνίδες τού παλαιού τού Θεού κι' οι κομήτες άγγελιοφόροι του, με τούς όποιους στέλνει άπάνσια μηνύματα στους ανθρώπους, σπουδαίς, πολέμους και λοιμούς. Ο διάττων άστηρ είνε ή ψυχή κάποιου άποθανόντος πού ταξιδεύει για τόν Παράδεισο. Τήν Μεγάλη Άρκτο τήν θεωρούν ως τόν πειστήρα μιας τερραστίας καταστροφής, μέσα στην όποια βούζει τó γάλα τού Λανουγγού. Ο Γαλαξίας τέλος είνε ο δρόμος πού ακολουθήσε ο Μωύσης, για να συναντηθή με τόν Θεό και να πάρη τις εντολές του»

Ένα από τά πού παράξενα σκευεζόμα, είνε ή αναμειβόλας και τόν ακόλουθο:

Ο Γερμανός άστρονόμος Μάϊνερ, πού ή παρατήρησις του για τήν σελήνη τόν έκαναν ένδοξο, είδε κάποτε στο σπίτι μιας κυρίας ένα όμοιομα της σελήνης από κερί, τόσο έπιτυχημένο, ώστε ζύνε κατόπληητος, κι' όταν έμαθε ότι ή κατόικηστος τού οικουμάτος ζέκινου ήταν ή οικοδόποινα, τήν παρακάλεσε να τού τή χάριση ή να τού τόν πούλησ ή οικοδόποινα τόν όμοιομα της σελήνης, πού ή ίδια τόν είχε πιάσει με άποχωριστή τόν όμοιομα της σελήνης, πού ή ίδια τόν είχε πιάσει με πολλούς κόπους. Τότε ο άστρονόμος, χωρίς να διατάξη κανέναν, παντρεύτηκε τήν κόρη της κυρίας της ζέκινης σφαίρας της σελήνης, τήν όποια πήρε κατόπιν αὐτὸς ως γυναίκα!

Ο Διοκλήτανος, κατά τόν 301 μ. Χ., έξέδωσε ένα διάταγμα, με τόν όποιο όριζε τόν ανώτατο όριο των τιμών των έμπορευμάτων, τά φθς και τόν άμειβόν των διαφόρων επαγγελμάτων. Χάριν περιουσίας άναγκασμένη τήν διάταξη μερών ειδών: Κρέας βοδιού ή λίτρου δηνάρια 8, δηλαδή 0,35 χονσές δραχμές. Κρέας άρνίου ή λίτρου δηνάρια 12, δηλαδή 0,18 χονσές δραχμές. Χοιρινό γάλακτος ή λίτρου 16 δηνάρια, δηλαδή 0,35 χονσές δραχμές. Όλική της λαγός έκατον πενήντα χονσές, δηλαδή 0,54 χονσές δραχμές. 3,58. Περιστέρια 24 δηνάρια τόν χονσός, δηλαδή 0,54 χονσές δραχμές. Τά γαλά της Καπαδοκίας τρεις χιλιάδες δηνάρια, δηλαδή 58,50 χονσές δραχμές. Ένα άμάξι με δύο τροχούς 500 δηνάρια, δηλαδή 18 χονσές δραχμές. Τό ένοίκιο 2 δηνάρια, δηλαδή 0,04 χονσές δραχμές. Άν, δηλαδή, αλφειάνε άναλόγως και σήμερα, τόν έδωκα θά μας στοιχίζε 70 λεπτά!

ρήση τά χρέη του;

Ο «Καπετάνιος» δεν άπάντησε άμέσως. Κατόπιν είπε άργά: —Όχι! Δεν πιστεύω να τόν έκανε για χρήματα, αλλά πως μπορεί να κρίνη κανείς; Ποιός σας λέει πως δεν τόν προδώσαν αυτοί;

—Να τόν προδώσουν;...

—Ναι! Άς υποθέσουμε πως αλήθεια δέχθηκε να παραδώση τή στρατιά στον έχθρό! Άς υποθέσουμε πως ήταν άπελπισμένος, πως ή καρδιά του σπαράζονταν καθώς έβλεπε τούς στρατιώτες του ηρωικούς, ξεπαγιασμένους, να πεθαίνουν από τις σφαίρες, άνισχυρους ν' άμυνθούν σε μία επίθεσι τού έχθρου. Άλλά δεν έστειλαν ούτε τρόφιμα, ούτε ρουχισμό, ούτε όπλα! Έως από όικοτ θέλησε να τούς παραδώση, για να εξασφαλίση τή συντήρησι των δυστυχισμένων στρατιωτών του...

—Χωρίς τροφή! Χωρίς όπλα! φώναξε ο Φρέντυ.

—Η Έννατη στρατιά, είπε άργά ο «Καπετάνιος», ήταν άποπλημένη με... ρόπαλα!!!... Έτσι μου είπαν τουλάχιστον!...

—Άλλά τότε, γιατί οι Γερμανοί έκαναν τήν άτιμία να τούς παραδώσουν, άφου ήσαν άσπλοι; ρώτησε ή Τζόαν.

—Άς μη κρίνουμε ούτε τούς Γερμανούς, μίς Έθερεστ. Άν τός έλεγα πως μία δόκλιορη στρατιά έστερείτο όπλων, θά τόν πιστώσατε ποτέ;

—Ασφαλώς όχι! είπε ο Φρέντυ. Νομίζετε πως πέθανε ο Ίβαν;

—...Νομίζω... ναι! είπε ο «Καπετάνιος» άργά. Άπόψε τόν έπαρατεσε σεις στη ζωή, κύριε Κόνζουαϊκ!

—Ω! πάμε να φύγουμε, Φρέντυ! είπε ή Τζόαν. Η θύρα τήν άπλη ιστορία με λύπησε πολύ. Τόν καίμε τόν Ίβαν! Τί τραγική ή θέσις του! Χωρίς τροφή, ρουχισμό και όπλα! Θεέ μου, τί βασανίσαν τόν άντάν ή συνειδήσις αὐτοῦ τού δυστυχισμένου, και να μη μπορ ή ούτε καν να δικαιολογή!

Ήταν πέντε τόν πρωί, όταν ο «Καπετάνιος», άφου τελείωσε τήν ύπηρεσία του, άνέθηκε στην καμαρούλα του στο διαμέρισμα τού ύπαιρτων. Έβλεπε από τόν λαμό του μία λεπτή άλυσίδα, άπ' τήν όποια κρεμόταν ένα κλειδί. Μ' αυτό άνοιξε ένα συρτάρι τού κομποῦ και πήρε από μέσα ένα μακρύ κουτί από μαύρο Μαροκινό δέρμα. Άπάνω στο καπάκι υπήρχε ένας χρυσός άετός και κάτω ένα χρυσό μονόγραμμα με Ρωσικά γράμματα. Ο «Καπετάνιος» κάθισε στη μοναδική καρέκλα, πού υπήρχε μέσα στο δωμάτιο και έξέλεισε τά πόδια του, άπάνω στο κρεβάτι. Κατόπιν, με ευλάβεια σχεδόν, άνοιξε τόν κουτί. Έκει μέσα υπήρχαν μερικά γράμματα με Ρωσικές παραφές και στη γωνία οι φακέλλοι έφερον τόν Ρωσικό Αυτοκρατορικό Στέμμα. Υπήρχαν ακόμα ένα χρυσό ρολόι με τόν ίδιο μονόγραμμα, πού έβλεπε τόν κουτί, άδαμαντοκόλλητο, υπήρχε ακόμα ένας άστηρ με πολύτιμα πετράδια, κάποιο στρατιωτικό παράσημο προφανώς, και τέλος καμμία είκοσαριά μεγάλα παράξενα σιγάρα με τόν Ρωσικό Αυτοκρατορικό οικόσημο, και με μούρο έπιστόμιο...

Ο «Καπετάνιος» πήρε ένα από τά σιγάρα, χτύπησε έλαφρά έλαφρά τήν άκρη του άπάνω στην παλάμη του και κατόπιν τόν άπαιξε. Τράβηξε με άπόλαυσι μία θαθεία ρουφηξιά, και κατόπιν μωρμούρισε:

—Σ' έχρησιστώ, μίς Έθερεστ, γιατί κατάλαβες πόσο ύπέροχο!...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

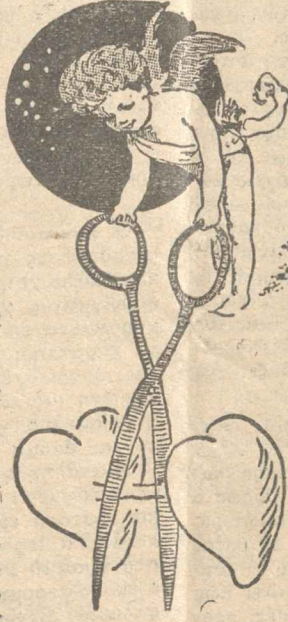
Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίβαν—έμειναν δάκρυα...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Πόν παντρεύηθης, άνοιξε όρθιόνοιχτα τά μάτια σου. Μά μάλς παντρεύηθης, κατά τα διαρκώς θεόλειστα... Σαντιέρο

Παλιές φορές ή δραστηριότης πέτυχε, έκει πού ή έξιντάδα δεν έπρε ναίνα άποτέλεσμα. Κορσής

Μην παντρεύεσαι, άν δεν ώριμάσαι, άν δεν ηγηθής στη ζωή. Διαφορετικά θά μεταναώσης πολύ μία μέρα. Ζουά

Όρνόνα τας έχατο ή γυναίκας θεωρούν τούς σιγνών των ως άρτους υπό εκμετάλλευσιν. Πικρή αλήθεια, αλλά αλήθεια άποδοθήποτε.

λους, στη δολοφονία του Νεβέρ;...

—Μάλιστα, ύψηλότατε. Υπεράσπισα το φίλο μου και το φίλο σας με κίνδυνο της ζωής μου. Αυτό ήταν το καθήκον μου.

—Αυτό ήταν το καθήκον σου. Και δέχτηκες την τελευταία του πνοή;...

—Μάλιστα, ύψηλότατε, μαζί με τα τελευταία του λόγια.

—Επιθυμώ να μάθω, τι σου είπε; ρώτησε ο αντιβασιλεύς.

—Δεν θα σας το κρύψω, ύψηλότατε. Ο δυστυχισμένος μας φίλος μου είπε ακριβώς τα εξής: «Γίνε σύζυγος της γυναίκας μου, γιά να γίνης ο πατέρας της κόρης μου.»

Η φωνή του Γκονζάγκας, του δολοφόνου του Νεβέρ, δεν έτρεμε καθόλου, καθώς επρόφερε το θδελυρό αυτό ψέμμα. Ο αντιβασιλεύς ήταν απορροφημένος από τις σκέψεις του. Στο ξευπνο και στοχαστικό πρόσωπό του φαινόταν ακόμα η κούραση, μα τα ίχνη της μέθης είχαν διαλυθεί.

—Εκάνατε καλά να εκπληρώσετε τη θέληση αυτή του μεγάλου θανάτου, είπε. Ήταν το καθήκον σας. Μά γιατί το άποσιωπήσατε αυτό είκοσι χρόνια;

—Αγαπώ την γυναίκα μου, απάντησε ο Γκονζάγκας χωρίς να διατάση. Σας το είπα αυτό και προηγουμένως.

—Και γιά ποιο λόγο ο έρωσ σου αυτός σου έκλεισε το στόμα; Ο Γκονζάγκας χαμήλωσε το κεφάλι του και κατώρθωσε να κοκκινίση.

—Αν μιλούσα, έπρεπε να κατηγορήσω τον πατέρα της συζύγου μου ως δολοφόνο.

—Α! Έκανε ο αντιβασιλεύς. «Ωστε ο δολοφόνος ήταν ο μαρκήσιος ντε Κάβλους.

Ο Γκονζάγκας έσκυψε ακόμα περισσότερο το κεφάλι του και έβγαλε έναν βαθύ στεναγμό. Ο Φίλιππος της Ορλεάνης είχε καρφωμένο άπάνω του το διαπεραστικό του βλέμμα.

—Αφού ο δολοφόνος ήταν ο μαρκήσιος ντε Κάβλους, τότε γιατί κατηγορείτε τον κ ντε Λαγκαρντέρ;

—Τόν κατηγορώ, γιατί ήταν ο μπράβος, ο οποίος πληρώθηκε γιά να διαπράξη τη δολοφονία!

—Ωστε ο μαρκήσιος ντε Κάβλους αγόρασε το σπαθί του Λαγκαρντέρ;

—Μάλιστα, ύψηλότατε! Μά τον ρόλο του μπράβου ο Λαγκαρντέρ δεν τόν κράτησε παρά μία μέρα μόνο. Τόν αντικατέστησε με τόν ενεργητικό ρόλο που παίζει αποκλειστικά γιά τόν εαυτό του δεκαοχτώ δόκκληρα χρόνια. Ο Λαγκαρντέρ άπήγαγε γιά λογαριασμό του την κόρη του Νεβέρ και τή ναοτία που πιστοποιούν την γέννησή της.

»Πρέπει όμως να σας μιλήσω γιά τόν Λαγκαρντέρ, έφθονο θα μου υποσχεθήτε, ότι θα φανήτε άτεγκτος δικαστής...

—Μίλησε.. Σοβ το ύποσχομαι...

—Λοιπόν, ο Λαγκαρντέρ είχε όχι μόνο ο πιο τρομερός ξιφομάχος που γνώρισα, ένα είδος ήρωας μεταξύ τών όμοιών του, μά είνε ακόμα ένας άνθρωπος εξυπνότατος και πανούργος, ικανός να κυνηγήσει μία φιλοδοξία του χρόνια δόκκληρα, ιην υποχωρώντας μπροστά σε κανένα εμπόδιο γιά να φτάση στο σκοπό του... Δεν μπορώ να φανταστώ, ότι είχε εύθες έξ αρχής την κόρη του Νεβέρ. Η κόρη του φίλου μας ήταν νήπιό την εποχή που την άπήγαγε και γιά να την παντρευτή έπρεπε να περιμένη δεκάξη - δεκαεφτά χρόνια. Ήταν πολύ. Το πρώτο του σχέδιο ήταν χωρίς άλλο να την έπιστρέψη, ζητώντας τεράστια λύτρα. «Ήξερε άλλωστε ότι ο Νεβέρ κι' ο Κάβλους ήσαν πάμπλουτοι. Έγώ που τόν κυνήγησα ακούραστα από τη νύχτα του έγκληματος ξέρω όλες του τις πράξεις. Είχε στηρίξει απόλυτα στην κατοχή του παιδιού τις ελπίδες του να γίνη πλούσιος. Μά ή προσπάθειές μου τόν ανάγκασαν ν' αλλάξη τακτική. Αναγκάστηκε να καταλάβη πολύ γρήγορα από τόν άγριο κυνήγι που τόν έκανα, ότι κάθε απόπειρα εκδίασμού ήταν άδύνατη. Έφτασα στην 'Ισπανία λίγες μέρες έπειτ' απ' αυτό και τόν πέτυχα στά περίχωρα του Βενάσκε, μιάς μικρής πόλεως της Ναβάρρας. Μά, παρ' όλη την άριθμητική ύπεροχή τών ανθρώπων μου, κατώρθωσε να ξεφύνη και, παίρνοντας έναν ψευδώνυμο, προχώρησε στο έσωτερικό της 'Ισπανίας. Δεν θα σας περιγράψω λεπτομερώς τις συναντήσεις μου μαζί του. Η δύναμής του, το θάρρος του, ή επιδειξιότητά του είνε αληθινά αξιόθαύμαστες... Έκτός από την πληγή που μου έκανε στους τάφρους του πύργου του Κάβλους, ενώ υπέρσπασε τόν δυστυχισμένο μας φίλο...

«Εδώ ο Γκονζάγκας έβγαλε το γάντι του κ' έδειξε το σημάδι του σπαθιού του Λαγκαρντέρ.

—Έκτός απ' αυτή την πληγή, εξακολούθησε, έχω σε πολλά μέρη του κορμιού μου τά σημάδια του. Δεν υπάρχει στόν κόμο κανείς ξιφομάχος που να μπορή να τόν άντιμετωπίση... Εί-

χα μισθώσει μι' αληθινή στρατιά, γιάτι το σχέδιό μου ήταν νά τόν φυλλάξω ζωντανό και να τόν αναγκάσω έτσι να πιστοποιήση την ταυτότητα της κόρης του Νεβέρ. Η στρατιά μου άπαιε λίγο το από τούς πιο φημισμένους μπράβους της Εύρώπης: τόν λοχαγό Λορραίν, τόν Τζοέλ ντε Ζούγκαν, τόν Σάουατ, τόν Πίντο, τόν Λιαπταντόρ, τόν Σαλντάνι και τόν Φαέντζα. Όλοι πέθαναν...

Ο αντιβασιλεύς έκανε μία κίνηση.

—Ναι, πέθαναν όλοι, εξακολούθησε ο Γκονζάγκας, σκοτώνονοι από τόν χέρι του.

—Ξέρετε, ψιθύρισε ο αντιβασιλεύς, ότι κι' ο Λαγκαρντέρ σχυρίζεται ότι ο Νεβέρ τόν ανέθεσε στις τελευταίες του στιγμές να προστατεύση την κόρη του και να έκδικήση τόν θάνατό του;

—Τό ξέρω... Σας είπα άλλωστε ότι είν' ένας τολμηρός κ' επιτήδειος άπατεών. Έλπίζω, ότι ή ύψηλότης σας, προτού διαλέξει μεταξύ της άσχημής του και της δικής μου, θα πάρει τάξη και τούς τίτλους του καθενός μας.

—Ετσι θα κάνω, πρόφερε άργά ο αντιβασιλεύς. Έξακολούθησε...

Χρόνια περάσαν, εξακολούθησε ο Γκονζάγκας, και σημειώστε, ότι στο διάστημα αυτό, ο Λαγκαρντέρ δεν έπέδωκε καθόλου να επικοινωνήση με τη χήρα του Νεβέρ, ούτε με έμποια ούτε με άλλο τρόπο... Ο Φαέντζα, ο οποίος ήταν άνθρωπος επιδέξιος και τόν όποιον είχε στείλει στη Μαδρίτη γιά να έπαι και μου έκανε μία παράδοση να φοραά στην όποια έρισά την προσοχή της ύμετέρας Μεγαλειότητας. Ο Λαγκαρντέρ, ο όποιος στη Μαδρίτη όνομαζόταν δόν Λουδοβίκος, είχε αναλάβει την αλχμάλωτό του με μία νέα κορη που τόν είχαν παραχωρήσει όποι άμοιβής, οι 'Ατσιγγανοί της Λεόνης. Ο Λαγκαρντέρ με φοβόταν... Με ένοιωθε πάντα επί τη ίχνη του και ήθελε έτσι να με γελάση...

Η 'Ατσιγγανόπουλη μεγάλωσε από τότε κοντά του, ενώ ή αληθινή κόρη του Νεβέρ ζούσε κοντά στους 'Ατσιγγανούς της Λεόνης. Στην αρχή δεν τόν πίστεψα αυτό και, γιά να έσο κριθώσω αυτό, έκανα τόν παύση μου ταξείδι στη Μαδρίτη. Έεί εξακριβώσα ότι ο Φαέντζα δεν με είνε γελάσει. Βρήκα τούς 'Ατσιγγανούς στά σαράγνια τών βουρς Μπαλνταρόν και είδα μετξύ τους την κόρη του Νεβέρ. Έλαβθα τότε δια μου τά μέτρα γιά να την άπαγάγω και να την έναφέρω στη Γαλλία. Ήταν πολύ χαρούμενη με την ιδέα ότι θα ξανάβλεπε τη μητέρα της...

Τή θρόδυ που είχαμε όρισει γιά τήν άπαγωγή, οι άνθρωποι μου κ' έγώ φάγαμε κάτω απ' τη σκηνή του άρχηγού τών 'Ατσιγγανών, γιά να μη προκαλέσουμε ύποπτικό στο φαγητό μου. Έτσι, ενώ τρώγαμε, τά μάτια μου έθλασαν έξαφνα, ο ύπνος μάς κυρίευσε άκατανίκητος και, όταν τυπήσαμε την άλλη μέρα τόν πρωί, είμαστε ξεπλωμένοι στη γη, έπάνω στο θουό. Δεν ύπήρχαν γύρω μας πειά σκηνές και οι 'Ατσιγγανοί της Λεόνης είχαν εξαφανιστή.

Στή διήγησή του, ο Γκονζάγκας φρόντιζε ώστε να λήη την αλήθεια ως προς τις χρονολογίες και τά μέρη που διαδραματίστηκαν ή διάφορες σκηνές. Έτσι τόν ψέμμα του είχε πλάσει την αλήθεια.

Ο αντιβασιλεύς έντωμεταξύ τόν άκουγε προσεχτικός και ψυχρός.

—Τί κρίμα να χάσω αυτή την ευκαιρία, ύψηλότατε, έξακολούθησε ο Γκονζάγκας. Αν πετύχαινα, πόσα δάκρυα θ' άποφύγαμε στο παρελθόν και πόσες δυστυχίες που μάς χαμολών σήμερα... Δεν μιλάω γιά τόν μέλλον... Αυτό άνηκε στο παρελθόν. Και τώρα, πούν εξακολουθήσω τη διήγησή μου, πρέπει να κάνω μία παρατήρηση που έχει τη σημασία της. Στην αρχή, ο Λαγκαρντέρ άντικατέστησε την κόρη του Νεβέρ, γιά να με ξεγελάσει στις καταδιωξιές μου. Αυτό είνε φανερό. Σκόπευε δ' αόστοό να ξαναπάση μία μέρα την κόρη του Νεβέρ γιά να την χρησιμοποιήση σύμφωνα με τις φιλοδοξίες του. Μά έξαφνα άλλαξε σχέδια. Ο ύψηλότατος θα καταλάβη αυτή τη μεταβολή με τας δύο λόγια. Ο Λαγκαρντέρ έρωτεύθηκε την μικρή 'Ατσιγγανή, που τήν όποια είχε αντικαταστήσει την κόρη του Νεβέρ. Ο Λαγκαρντέρ ούτε τόν είχε πειά στο νού του να την έπιστρέψη στη μητέρα της νιά να πάρη λύτρα. Ο όρίζοντας είχε άπλωθι μπροστά του: ο τολμηρός αυτός τυχοδιώκτης έκανε τ' όποιο

Ο αντιβασιλεύς ήταν απορροφημένος από τις σκέψεις του...

να παρουσιάση τη φίλη του, την 'Ατσιγγάνα, ως κόρη του Νεβέρ, να την άνεβασή στο δουκικό θρόνο και να γίνη κατόπιν σύζυγός της.

Ο αντιβασιλεύς αναταράχθηκε κάτω απ' τά σκεπάσματά του και κατά σάν δυσφορία ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του. Ο Γκονζάγκας είχε πετύχει τόν σκοπό του. Τά τελευταία του ψέμματα, σχετικώς με την άντικατάστασι της Αύγης από τόν Λαγκαρντέρ και γιά τις φιλοδοξίες του ίππότης του, έπισαν...

Γιά τόν πράγμα αυτό βεβαιώθηκα, εξακολούθησε ο Γκονζάγκας, πρέ της άφίξεως του Λαγκαρντέρ στο Παρίσι. Τό πιο περίεργο όμως είνε ότι ή αληθινή κόρη του Νεβέρ κι' ή άντικαταστάτρια της γνωρίζοντοσαν κι' αγαπιόντοσαν. Δεν μπορώ να πιστέω ότι ή δεύτερη ήταν καλής πίστεως. Ωστόσο, έβι είνε κι' αυτό αδύνατον. Ο Λαγκαρντέρ είνε άρκετά επιδέξιος και μπορεί ν' άφησε σ' αυτή την ώραία κόρη όλη της την άγνότητα. Πάντως, τόν βέβαια είνε ότι στη Μαδρίτη είχε άπαρηγορησει τή φίλη του να δέχεται την πραγματική κόρη του Νεβέρ, γιάτι είχε τρώπους πολύ έλαφρούς. Όταν γνώρισα έγω την κόρη του Νεβέρ και της μιλήσα γιά τήν καταγωγή της, τόν σταχό παιδί νόμισε πως κορόιδευα τή δυστυχία της.

Είπα, ύψηλότατε, πως τόν πρόσωπό σας αλλάζει έκφρασι. Άφήστε με να σας πώ ότι ή καλή σας καρδιά ζωγραφίζεται πάμ στην μορφή σας... Αφήστε με να σας ίκετεύσω να μου πείτε ποιά συκοφαντική φωνή σας έκανε να λησμονήσετε μέσα σε μία μέρα τριάντα χρόνια τιμιας φίλας;

—Κύριε πρίγκηπ, τόν διέκοψε ο αντιβασιλεύς με φωνή που ήθελε να την άναστήρη, μά και τόν πρόδωσε τη συγκίνησή του, θα σας επαναλάβω τά λόγια που σας είπα και προηγουμένως: Άπολογηθήτε και θα ήθε αν είμαι φίλος σας.

—Μά γιάτι με κατηγορούν; φώναξε ο Γκονζάγκας, προσποιούμενος ξαφνική παραφορά. Πιστέψατε, ύψηλότατε, ότι αυτό τόν σπαθί, σκότωσε τόν Νεβέρ, τόν αδελφό μας;

—Ο! Άν τόν πίστευα αυτό!... ψιθύρισε ο αντιβασιλεύς κατασφάζοντας, ενώ όλο του τόν αίμα άνέβαινε στά μάγουλά του.

Ο Γκονζάγκας πήρε τόν χέρι του διά της βίας σπαθί και τόν στηρίξε έπάνω στην καρδιά του.

—Ευχαριστώ! είπε με δάκρυα στά μάτια. Άκούστε, Φίλιππε!... Είμαι στή διάθεσί σας, γιάτι ή φωνή σας δεν έβόηκε με τίς άλλες, γιά να με κατηγορήση ως άτιμο!

Μά σηκώθηκε άμέσως, σάν να ντράπηκε γιά τή στάση του αυτή.

—Η ύψηλότης σας άς με συγχωρήσει, είπε, προσπαθώντας να χαμογελάση. Δεν θα ξεχαστώ πειά κοντά της. Ξέρω ποιές είνε ή εναντίον μου κατηγορίες ή μάλλον τις μαντεύω. Ο άν μου εναντίον του Λαγκαρντέρ με παρέσυρε σε πράξεις που ο νόμος τις άποδοκιμάζει. Ό άπερασπιστόν τόν εαυτό μου, άν ο νόμος βελήσει να με χτυπήση... Δεν θέλω να σας κουράσω...

Εάν σας πώ λίγα πράγματα ακόμα. Η ύψηλότης σας θα θυμάται χωρίς άλλο ακόμα, πόσο ξαφνίστηκε, όταν την παρακάλεσα να με στείλη πρεσβευτή στη Μαδρίτη. Τό έκανα αυτό, γιάτι ήθελα να ξαναγυρίσω στην 'Ισπανία μ' έναν έπίσημο τίτλο, ο όποιος θα έθετε στή διάθεσί μου την άστυνομία της Μαδρίτης. Και πράγματι, μέσα σε λίγες μέρες ανακάλυψα τόν άπλοιο της κόρης του Νεβέρ, ή όποια είνε τώρα ή μόνη έλπίδα ενός μεγάλου όικου. Ο Λαγκαρντέρ την είχε όριστικά έγκαταλείψει... Την είχε άφήσει να κερδίσει τόν ψωμί της, χορεύοντας στις όμιώσεις πλατείες. Τό σχέδιό μου είνε να άρπάξω συγχρόνως τις δύο νέες και τόν τυχοδιώκτη. Μά ο τυχοδιώκτης κι' ή φίλη του μου έφευγαν κι' έφερα μόνο στο Παρίσι την Αύγη ντε Νεβέρ.

—Η μάλλον αυτήν που ίσχυρίζεσθε πως είνε ή Αύγη ντε Νεβέρ.

—Αυτό δεν φτάνει.

—Επιτρέψατέ μου να πιστέω τόν αντίθετο. Μη νομίζετε πως έβρασα έπιπόλεια. Σας είπα ότι εργάζομαι είκοσι χρόνια! Τί περισσότερο μάς χρειάζεται από την παρουσία τών δυό κοριτσιών και τόν άπατεώνος; Τους έχουμε και τούς τρεις. Βρίσκονται στο Παρίσι.

—Πού είνε ή νέα κόρη;

—Κοντά στή μητέρα της, κοντά στην πριγκίπισσα σύζυγό μου.

—Και τά χαρτιά πούν πιστοποιούν τη γέννησή της; Σας προέβλεπω ότι εδώ είνε ο μεγαλύτερος κίνδυνος, κύριε πρίγκηπ!

—Γιάτι, ύψηλότατε, να ληστέ ο Γκονζάγκας, χαμογελώντας

περήφανα. Νομίζετε πως πλαστογράφησα αυτά τά χαρτιά; Βρίσκονται στά χέρια μου, κλεισμένα σ' ένα φάκελλο τριπλοσφραγισμένο, τού όποιου ή άθικτες σφραγίδες έγγυώνται γιά κάθε πλαστογράφοι. Είμαι έτοιμος να τά καταθέσω στά χέρια της ύψηλότητός σας.

—Θά σας τά ζητήσουμε άπόψε! είπε ο αντιβασιλεύς.

—Είμαι έτοιμος! Μά, επιτρέψατέ μου, να συνεχίσω. Από τόν καρπό που γύρισε στο Παρίσι ο Λαγκαρντέρ μεταμορφώσε σε καμπούρη. Αύτη ή καταραμένη μεταμόρφωσις άλλαξε τόν δόμο τών πραγμάτων. Έγώ ο ίδιος τόν έμπασα στο σπίτι μου, νοικιάζοντάς του, αντί τεραστίου ποσού, τη φώληά του σκύλου μου. Μόλις χτές τόν βράδυ φανερώθηκε στο περίπτερό μου και σκότωσε τούς δυό δυστυχισμένους μου φίλους Άλμπρε και Ζιρνόν.

—Ωστε ο Λαγκαρντέρ ήταν έναντίον όλων σας;

—Είχε μαζί του κι' άλλους τρεις, μεταξύ τών όποιων ήταν κι' ο μαρκήσιος Σαβερνύ, ο εξάδελφός μου.

—Ο Σαβερνύ! Ξαναείπε ο αντιβασιλεύς κατάπληκτος.

—Ναι, τόν είχε γνώρισε ο Λαγκαρντέρ, όταν ήμουν πρεσβευτής στη Μαδρίτη, απάντησε ο Γκονζάγκας ύποκριτικά. Ο φίλός ακόμα ν' αναφέρω στην ύψηλότητά σας, ότι ζήτησα κι' έπέτυχα σήμερα τόν πρωί από τόν κ. ντ' Άρζανσόν ένα ένταλμα φυλάκίσεως τού Σαβερνύ.

—Και οι δυό άλλοι;

—Οί δυό άλλοι συνελήφθησαν κι' αυτοί. Είνε δυό τυχοδιώκται ξιφομάχοι, παλαιοί σύντροφοι τού Λαγκαρντέρ.

Ο αντιβασιλεύς κύτταξε τόν Γκονζάγκα και φαινόταν σάν να ήθελε να ειοχωρήση ως τά βάθη της ψυχής του. Ο τελευταίος έκανε έναν άγώνα άπεγνωσμένο. Μπαίνοντας στην κρεββατοκάμαρη τού αντιβασιλέως, περίμενε ίσως να συναντήση κάποια ψυχρότητα έκ μέρους του, μά δεν περίμενε καθόλου αυτή την τρουερή και μακροά εξήγησι.

«Ο! αυτά τά καταπληκτικά ψέμματα τά είχε αυτοσχεδιάσει μέσα σε λίγες στιγμές! Κι' έτσι, όχι μόνο παρουςιάζονταν θύμα τού ίδιου του τού ήρωισμού, μά κι' εξουδετέραννε έκ τών προτέρων τις μαρτυρίες τών τριών μόνων προσώπων, που θα μπορούσαν να καταθέσουν εναντίον του: τού Σαβερνύ, τού Κοκαρντάς και τού Πασπουάλ.

Ο αντιβασιλεύς είχε αγαπήσει αυτό τόν άνθρωπο με όλη την δύναμη της ψυχής του: ήταν ο νεανικός τού φίλος. Και όμως, ή στάσι του τώρα δεν ήταν καθόλου ενοική γιά τόν Γκονζάγκα: οι μυστικοί πράκτορες τού αντιβασιλέως, που τού άνέφεραν τά πάντα. Άν ένας άλλος τού έλεγε όσα τού είπε ο Γκονζάγκας, ίσως να τόν πίστευε...

Ο αντιβασιλεύς είχε μέσα του τόν άίσθημα της δικαιοσύνης και σ' αυτή την περίστασι είχε ένασθεθ όλη την πριγκιπική ευγένεια τού χαρακτήρος του, έξ αιτίας της θλιβερής άναμνησεως τού Νεβέρ, που πλανιόταν πάνω απ' αυτή την ύπόθεσι. Έπρεπε να τιμωρηθή όριστικά ο δολοφόνος τού Νεβέρ, τόν όποιό ο Φίλιππος είχε αγαπήσει σάν αδελφό του. Έπρεπε να ξαναδώση τδνομά της και τη θέση της στή δυστυχισμένη κόρη τού Νεβέρ.

Ο αντιβασιλεύς προσπαθούσε να δώση πίστι στά λόγια τού Γκονζάγκας. Μά δεν μπορούσε. Δεν ήθελε να νοιώση ποτέ τή ψεις συνειδήσεως γι' αυτό τόν ζήτημα.

—Φίλιππε, είπε στή Γκονζάγκας, έπειτ' από άρκετης ώρας σιωπής, με κάποιο δισταγμό. Ο Θεός μου μάρτυς, άν δεν θέλω να διατηρήσω σε σένα τόν φίλο που είχα φίλος... Θέλω μάλιστα να πιστέω πως ή συκοφαντία όργιζατε εναντίον σου, γιάτι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που σε ζηλεύουν...

—Αυτό όφειλεται στην έννοια, που μου δείχνει ή ύψηλότης σας. Όσο γιά τις συκοφαντίες, μπορείτε να εξακριβώσετε και μόνος σας άν είνε αληθινές. Ο Λαγκαρντέρ είνε στά χέρια της δικαιοσύνης σας, ή δυό νέες κόρες βρίσκονται κοντά στην πριγκίπισσα σύζυγό μου... Έχω τά πιστοποιητικά της γέννησεως της Αύγης. Είστε ο άρχηγός τού Κράτους. Μά αυτό τά στοιχεία, ή άποκαλύψε της αληθείας είνε πολύ εύκολη.

—Η αλήθεια θ' άποκαλυφθή πράγματι! είπε ο αντιβασιλεύς. Έγώ ο ίδιος θα προεδρεύω άπόψε στή οικογενειακή συμβούλιο...

Ο Γκονζάγκας τού άρπαξε και τά δυό χέρια με διαχύσει... (Ακολουθεί)

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΙΔΥΜΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

ΗΝ εποχή του βασιλέως Λουδοβίκου 14ου, στον πατρικό τους πύργο ζούσαν δυο όμορφες διδύμες αδελφές, μία ήσυχη και περιωρισμένη ζωή. Λεγόντουσαν 'Αλίκη και Λευκή, ήταν κόρες του μακαρίτη μαρκησίου Δαρινθάλ, και στα 18 έρωσερά των χρόνια παρουσί-αζαν το έξοχο αλλόκοτο φαινόμενο: Είχαν την ίδια όμορφη, το ίδιο ανάστη-μα, τους ίδιους χαρακτήρες του προ-σώπου, τις ίδιες ψυχικές κλίσεις και τις ίδιες προτιμήσεις!

Όποιος έβλεπε τη μία, θα ρουρούσε πως έβλεπε την άλλη. Μία ηλικιωμένη θεία τους που τις κη-δεμόνευε, είχε απελπισθεί πια μη μπορώντας να ξεχωρίσει τη μία απ' την άλλη και γι' αυτό τις ήθελε πάντα και τις δυο μαζί, είτε για να τις βλέπει, είτε για να τις συμβουλεύει.

Η καταπληκτική αυτή ομοιότητα των—και στην ψυχή, και στο σώμα ως και στον τόνο της φωνής των άκοιτων—είχε συνδέσει τις δυο αδελφές με μία άπειρη τρυφερή αγάπη. Γελούσε η μία, γε-λούσε κι' η άλλη. Λυπόταν η μία, λυπόταν κι' η άλλη. Νόμιζε κανένας πως η ίδια ψυχή φώλιαζε στα δυο εκείνα ίδια κι' α-παράλλαχτα κορμιά!

Μία μέρα, έπιτέλους, η ηλικιωμένη θεία των δυο κοριτσιών, νοιώθοντας κοντά το τέλος της, τις κάλεσε στο κρεβάτι της, απ' το οποίο δεν σηκώνονταν πια από καιρό, και τους είπε:

—'Αγαπημένες μου, θέλω να σας μιλήσω για το μέλλον σας... Την μητερούλα σας δεν πρόλαβα να την γνωρίσω, παραστάθη-κα όμως στις τελευταίες στιγμές του πατέρα σας κι' ώρκισθή-κα απέναντί του, να επαγρυπνήσω για την άνοστη και για την ευτυχία σας... Είνε καιρός τώρα ν' άποκατασταθίτε, γιατί σε λίγο θα με χάσετε... Από καιρό φρόντισα να σας θρώ δυο νέους άξιους για σας, λαμπρούς ευπατρίδες κι' ως άτομα δια-λεχτούς... Για σένα, χρυσή μου 'Αλίκη, προρίζω τον κόμητα Ροδόλφο Δερμινί... Και για σένα, Λευκή μου, τον θαρρόνο Ραούλ Δαγρεβίλ... Αύριο πρωί θάρθουν να μας έπισκεφθούν στον πύργο, κι' έτσι θα γνωρισθίτε μαζί τους... Πηγαίνετε τώρα στην εύχη μου, κόρες μου καλές, κι' είτε η αύριανή ημέρα να σημάει την ευτυχία σας!...

Άφωνες η διδύμες αδελοφούλες, χλωμές απ' την ίδια συγκί-νησι και παραγμένες απ' το ίδιο μυστηριώδες καρδιοχτύπι, φι-λησαν το χέρι της θείας των και την άφησαν μόνη.

—'Αλίκη μου, αύριο θ' άντικρύσεις τον Ροδόλφο σου! μουρ-μούρισε η Λευκή, φιλώντας τρυφερά την αδελφή της.

—Λευκή μου, κι' εσύ επίσης θα γνωρίσεις τον Ραούλ σου! άποκριθηκε η 'Αλίκη, άγκαλιά-ζοντας την αδελφή της.

—Μα...δεν ξέρω... Κάτι με φοβίζει! Ξανάπε η Λευκή. Μοϋ φαίνεται πως θα δυστυχίσω.

—Κι' εγώ... κι' εγώ τ'ά ίδια! Κόιτι με φοβίζει! Ξανάπε η Λευκή. Μοϋ φαίνεται πως θα δυστυχίσω. —Κι' εγώ... κι' εγώ τ'ά ίδια! Κόιτι με φοβίζει! Ξανάπε η Λευκή. Μοϋ φαίνεται πως θα δυστυχίσω. —Κι' εγώ... κι' εγώ τ'ά ίδια! Κόιτι με φοβίζει! Ξανάπε η Λευκή. Μοϋ φαίνεται πως θα δυστυχίσω.

—Καί θέβαια, είπε η Λευκή. Δέν είμαστε λοιπόν κουτές, ν' άνησυχούμε δίχως λόγο για το μέλλον...

Όστόσο, άγκαλιασμένες κι' η δυο τους πέρασαν τη νύχτα άπνες κι' άόριστα παραγμέ-νες. Και την άλλη ημέρα, ά-κουμπιμένες στον έξωστη της αούλης, παράτεκαν στην φαν-τατερή άφει των λαμπρών μνηστήρων τους, οι όποιοι ξε-πέζευαν τώρα με χάρι τριγυ-ριούμενοι απ' την πολυάριθμη ά-κολούθη τους.

—Θέέ μου, τί ώραίος πού είν' αυτός! μουρμούρισε με συγκί-νησι η 'Αλίκη. Πόσο θά ήθελα να ήταν ό Ροδόλφος... Ναί, κά-τι μοϋ λείπει πως είνε αυτός!...

—'Εχεις δίκιο, αδελοφούλα μου! της είπε η Λευκή χλωμιά-ζοντας. 'Ετσι τον φώναζε τώ-ρα κάποιος... Καί πραγματικά είνε ό ώραίότερος!...

Η 'Αλίκη έμενε άγρυπνη και παραγμένη...

—'Ωραίος είπα, Λευκή μου... Δέν είπα ώραίότερος!...

—Τό συλλογίστηκες όμως, έ;

—Νοί. Είν' άλήθεια! μουρμούρισε η 'Αλίκη παραγμένη.

—Βλέπεις λοιπόν, πονηρούλα μου!... Βλέπεις ότι δέν μπο-ρώ να κρύψω τίποτε, ή μία απ' την άλλη!...

Σταμάτησαν ως έδώ τις άμοιβαίες έκμυστηρεύσεις των ή δι-δυμες αδελοφές, γιατί οι μνηστήρες των έτρεχαν τώρα να τις συναντήσουν. Γοητεύθηκαν κι' οι δυο τους απ' το άντικρύσμα- των δυο κοριτσιών, έμειναν στον πύργο άρκετές ημέρες, κι' ό καιρός κυλούσε σε διαρκείς διασκεδάσεις σε κούρνια, χορούς και μουσική.

Έννοείται, ότι κι' οι δυο έκλεκτοί ευπατρίδα δέν ήξεραν πώ- να διασκεδάσουν τις δυο νέες κι' ό ένας προσπαθούσε να άπε-ρ-θί των άλλων στην τρυφερότητα και στις περιποιήσεις. Όσοι- να όμως, όλοι όμολογούσαν κρυφά στην ψυχή τους, ότι ό Ροδόλ-φος ήταν άπαραμύλλος, άν κι' ό Ραούλ έπίσης προκαλούσε τον γενικό θαυμασμό για τη χάρι και τη γοητεία του!

Μα θραδία έπιτέλους ώρίστηκαν οι γάμοι: των δυο εύτυ-χμένων ζευγαριών για την έπομένη ημέρα. Κατά τα μεσάνυχτα όμως, ένώ όλοι κοιμόντουσαν θαθεία από νορίς—μία πού θα σκωφόντουσαν απ' τη χαρραγή για τις λαμπρές έτοιμασίες της ημέρας—η 'Αλίκη έμενε άγρυπνη και παραγμένη. 'Αδικα προ-σπαθούσε να κοιμηθί, άνώφελα έκλεινε τα θέφαρά της. Κόιτι τό άνέφραστο, τό μυστηριώδες, της θάραινε τ'ά στήθι κι' έ-κανε την καρδιά της να γτυπάθι δδυνήρα.

—Μα τί μοϋ συμβαίνει, έπιτέλους; μουρμούριζε κάθε λίγο. Δέν είμαι εύτυχισμένη; Δέν θά παντρευτώ αύριο τον Ροδόλφο, τον πιο χαριτωμένο και λυγρό ευπατρίδη, τον όποιο όλες οι όλοι ζηλεύουν για τις χάρες του;... Τί έχω λοιπόν, Θεέ μου!

Άσφαινα ένοιωσε στο κορμί της ένα άνεξήγητο άνατριχίλασμα και μία άγωνία αλλόκοτη στην ψυχή της. Χωρίς να θέλη, σπριν-μένη απ' τα κυριαρχικά αυτά συναισθήματα, σηκώθηκε μηχανί-κά απ' τό κρεβάτι της και στηλωμένη, άκαμπτη σαν ατσάλι-το ή σαν ύπνοθώρας τράβηξε για τό δωματίο της αδελφής της Λευκής.

Την είδε άπνη κι' εκείνη, χλωμή, παραγμένη. 'Εθγαλε τότε μία φωνή τρώου, την πλησίωσε, της έπιασε τα χέρια—δρόμασε κι' όμως άπολαύσε—και την κούταξε κατάματα.

—Τί έχεις, Λευκή μου; ψιθύρισε άνησυχη. Γιατί αυτή ή θει-α, ή αλλόκοτη, ή μυστηριώδης έκφρασις στο πρόσωπό σου;

—Κι' εσύ, 'Αλίκη μου, τί έχεις; ψιθύρισε έπίσης η Λευκή με την ίδια άνησυχία. Κι' έσένα τό πρόσωπό σου τό χλωμό, δείχνει μυστήριο, παραξενιά κι' άγωνία. Τί σοϋ συμβαίνει;

Κυττάχθηκαν πάλι κατάματα κι' έπίμονα.

—Είνε δυνατόν να μην έξαρσι-τι έχω; Ξανάπε πάλι η Λευκή με πόνο.

—Ναί, έχεις δίκιο!... είπε σι-γαλά η 'Αλίκη. Ξέρω τί έχεις, γιατί τόνοιωθα διαρκώς στην ψυ-χή μου, και γι' αυτό δέν με κολο-λούσε ύπνος... Γι' αυτό τό λίγο είδα κι' εγώ απ' την άρχή δύ-κρου στο θέθος της εύτυχίας μου, κι' αυτά τα δάκρυα τ'ά έ-νοιώσα για δικά σου... Άλλωστε, αδελοφούλα μου... 'Αγαπώ-τόν...

—'Αγαπώ τον Ροδόλφο σου, ά-γαπημένη μου! τράβησε με κόπο η Λευκή, κι' έγειρε λιποθυμή-στην άγκαλιά της 'Αλίκης.

Τό πρωί, ή χαρραγή άκούει- τις θοήκε σφιγγκαισμένες να κλαίνε τη δυστυχία τους π-κρά. Μα δέν θροκόταν πλέον κανένας τρόπος θεραπείας στην κατάσταση αυτή, γιατί τόσες ή-μέρες είχαν έκτεθή ή καθέμη με τόν μνηστήρα της, κι' ό χρό-νος του γάμου των ήταν γνω-στός σε όλα τα περίχωρα.

Οί καλεσμένοι άρχισαν να κη-ταφθάνουν με λαμπρές συνοδείες εύθυμοι και γεμάτοι από δώρα για τα εύτυχισμένα ζεύγη των μελλονύμφων. Ο πύργος άνη-χούσε από χαρές, γέλια και προ-ετοιμασίες, κι' ή γρηούλα θεία των δυο κοριτσιών, έσπλωμένη στην θελούδη πολυθρόνα της, συμμεριζόταν τη γενική χαρά κι'

Ο,ΤΙ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

(ΤΟΥ FRANCOIS COPPEE)

Πώς ήταν άλλοτε ή ψυχή μου!

Όμοια μ' ένα παλιό Ρωμαϊκό άνάκτορο, έστεκε υπερέφανε, αδιάλλακτη και σιωπηλή...

Καί τώρα; "Ω! Τί καιροί! Τί πάθι! Σάν κύμα πελώριο, ή τύψεις και ή φροντίδες σάρωσαν απ' τ'ά στήθι τη χαρά και τη ζωή...

Κ' είνε έρείπιο πια ή καρδιά μου.

Τό πατρικό μου σπίτι έρήμαξε, τό ρήμαξαν οι πόνοι και ή φροντίδες...

Παντού, τριγύρω, ή έρημιά και τό σκοτάδι...

Κ' έμεινα ένα έρείπιο, ένα έρείπιο!

Μέσα στον άγριο άνεμο της τύχης μου...στην τραγική τη μοί-ρα της ζωής μου.

Πέρασαν χρόνια, πόσα χρόνια!

Κι' εγώ μονάχος, σιωπηλός θεατής της έρημιάς μου, γροι-κούσα τις στιγμές, τις άρες να κυλούν δίχως έλπίδα.

Πόσα μεσάνυχτα, μιάς άγωνίας φρικτής!...

Πόσες ημέρες σκυθρωπές, χωρίς κανένα σκίρτημα χαράς, χω-ρίς ούτ' ένα νέο φως, ούτε μι' αχτίδα νέας έλπίδας!...

Έτσι ήμουν όταν πέρασες, γλυκειά μου, έτσι θροκόμουν, ό-ταν ή ματιά σου πρωτόλαμψε μπροστά μου, γελαστή κι' έλπι-δοφόρα!

Έτσι άπελπισμένος, νικημένος, σαρισμένος, δέχτηκα τόν έρωτά σου, ό μεγάλη και ώραία ψυχή της αγάπης!...

Καί τώρα πού σιά σου περπατώ, συλλογέμαι όλα τα χρόνια έκείνα της ζωής μου, άγαπημένη μου...

Μα δέν είμαι πια εκείνος, δέν μπορώ να ξαναζήσω μέσα στον πό-νο, δέν είμαι πια ίκανός να ξανα-κλάψω, έτσι σαν τότε, γιατί με σκε-πάει ή γλυκειά σκιά του έρωτά σου, αγάπη μου!...

ΜΟΝΟ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

(ΤΟΥ TH. MOORE)

Καί τί είν' ό κόσμος; Τίποτα, ένα τίποτα, μία λάμψη πού περνάει θανάσιμα, μία λάμψη πού μάς δόθηκε, για να ξεγελομάστε.

Καί της χαράς τ'ά γέλια, καί της λύπης τ'ά δάκρυα, όλα είνε τίποτα, ψευ-τικά φώτα και σκοτάδια, πονηρά, μιάς εύτυχίας έφήμερης, μιάς δύστυ-χίας προσωρινής.

Μία μόνον αλήθεια μένει. Μιά! Ό ούρανός έκεί ψηλά πού μάς σκεπάζει...

Μόνον ό ούρανός!

Της Δόξας τ'ά λαμπρά φτερά και της έλπίδας τ'ά όλόχρυσα και της αγάπης τ'ά τρυφερά και τ'ά πλάνα κάλλη, όλα, όλα ό χρόνος τ'ά καταστρέφει κι' ό χάρος τ'ά παίρνει ύστερα σ'ά φτε-ρά του, χωρίς κανένα να ρωτά...

Ένα μόνο είν' αιώνιο, ό ούρανός πού μάς σκεπάζει, μόνον ό ούρανός!

Ναύτες φτωχοί πού καρτερούμε την γαλήνη, στην μαύρη τρι-κυμία του πελάγους, όλοι μας μοιάζουμε στην πλάσι αυτή...

Ένα σκοτάδι είνε ή ζωή αληθινή, με ψεύτικες ανάλαμπες της φαντασίας.

Μά, έχετε θάρρος, ό θνητοί!...

Άργά ή γρήγορα θάρθι μία μέρα, πού όλοι μας ψηλά, στον ούρανό, θ' αναπαυθούμε...

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

(ΤΟΥ Α. ΜΥΣΣΕ)

Κύτταξε τό φεγγάρι, άγάπη μου, κύτταξε τό φεγγάρι... Κεί πάνω θά συναντήσης τό βλέμμα μου, κεί πάνω θροκόκεται ή καρ-διά μου. Στό φεγγάρι και σ' ό άστερία πούνα της καρδιάς μου τ'ά κομμάτια...

Σ' αγαπώ τόσο πού ή αγάπη μου δέν χωράει στη νή και πλημμύρισε τον ούρανό... Σ' αγαπώ σαν τρελλός... Δός μου τ'ά χείλι σου... Μαζύ με τό φιλι θά ρουφήω και την πνοή σου και τη ζωή σου...

Όλη...Δός μου τ'ά χεί-λι σου, άγάπη μου!

Δώσω τ'ά φιλιά σου...

Σε διώω όλόκληρη!...

Είπε διαταγές για όλα.

Σε μία στιγμή όμως, άνησυχώντας γιατί δέν έβλεπε άκόμη τις άνημρες της να παρουσιάζονται, έστειλε την καμαριέρα της σ'ά δωμάτια των να τις ζητήση. Με θαθεία άπορία ή καμαριέ-ρα έγινε παντού για να τις βρή, κι' όταν έπέστρεψε στην κύ-ρια της, της έδωσε έναν φάκελλο κλειστό, τον όποιο έθρηκε πάλι στον καθρέφτη της 'Αλίκης.

Με γέρι τρεμμένο από άόριστο προαίσθημα ή γρηούλα θεία, άποσφράγισε τον φάκελλο, διάβασε μουρμουριστά και γρήγο-ρα τις λίγες εκείνες γραμμές, τις χαραγμένες με άθέβαιο χε-ράκι, κι' άγρίωσε σαν πτώμα. Νά τί έγραφαν εκείνες ή γραμ-μές:

«Λατρεύη μας θεία,

Συγγνώστη μας... Η μόρα θέλησε να παίξει στις άγνές, στις ά-ειδέες καρδιές μας, ένα παιχνίδι τραγικό... Άγαθήσαμε άπελπισμένα, ημείς, κι' ή δυο μας τον ίδιο άνδρα... Τόν κόμητα Ροδόλφο Δερ-μινί... Θεορμήσε προτιμότερο να ξεϊλεσθούμε στον Θεό γι' αυτό τό ά-έλο αιώνημά μας — προσωριμίο να λυπήση βαθιά τις εύγενείς καρδιές των μνηστήρων μας — παρά να δεδοίμε τέσσερες ύπάρξεις με-τά αιώνα δσμά του γάμου, μα και της δυστυχίας όλων μας συγχρό-νως... Τη στιγμή αυτή θά βιασάμαστε πια στο κοντινό μοναστήρι των Δοκιδιτών, άμύλητες νηούλες του Χριστού μας... Εύτιγείτε...

«'Αλίκη, Λευκή».

Καί τώρα στο μοναστήρι των Βενεδικτινών.

Στά όλόλευκα ντυμένες την άλλη ημέρα τό πρωί ή δυο αδε-λές φιλούσαν τό χέρι της σεβασμίας ήγουμένης, και τη θεθαίω-σαν για άλλη μία φορά μετά την όλο-νύχτα κατήχησή τους ότι είχαν από-σταθερή ν' άπαρηθούν τον κό-πο...

Κι' ή ήγουμένη, μία χλωμή κι' αϋ-στηρή μορφή, πνίγοντας ένα στεναγ-μό, τους είπε:

—Όπως και γθές, έτσι και σήμε-ρα, τέκνα μου, θά έπέμενα να σκεφθί-τε πού όρμα και φρόνιμα γι' αυτό τό διάθεμά σας... Δέν έπιμένω όμως πια, ύστερα απ' τό τραγικό συμβάν τού ήρσαντο άπογεύματος. Ναί, άφιερωθή-τε στο Θεό για πάντα...

—Τί συνέθε, μητερ μου; ρώτησαν την ίδια στιγμή κι' ή δυο αδελφές, με ταραμένη άγωνία στην ψυχή τους.

—Ο θάρωνος Ραούλ Δαγρεβίλ, τους έήγησε αούστη ή ήγουμένη, θεώρη-σε υπεύθυνο για τη διπλή άγάπη σας και για τό διάθεμά σας αυτό, τον κό-μητα Ροδόλφο Δερμινί... Στην έκρηξη τού πάθους του, τον κατηγορούσε ότι άκατοτροπούσε κρυφά και με τις δυο σας... Κι' έπειδή φυσικά ό άθώος Ρο-δόλφος διαμαρτυρόταν έντονα, ό Ρα-ούλ, έξαλλός πια τόν μπάτσισε, τόν κάλεσε σε μονομαχία, και...

—Τόν σκότωσε... Θεέ μου!... Ξεφώνισαν κε-ταραμένες ή δυο αδελφές και λύγισαν μισολιπόθωμες στην ά-γκαλιά της ήγουμένης, ή όποια, άμλητη τώρα και δακρυσιμέ-νη, περιωρίστηκε να τις φιλήση τρυφερά και να τις σφίξη πού-ρεμα κοντά της...

ΚΟΒΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τό γέλιο κι' ή χαρά είνε ή όγεια της ψυχής και του σώματος. Άρχιεπίσκοπος της Καντέρβουρου

Ό πολός ύπνος φέρνει γρήγορα τ'ά γεράματα και τόν θά-νατο. "Εδισσων

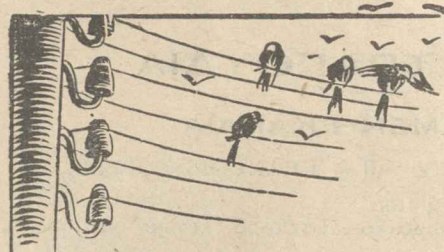
Εκείνος πού αγοράζει περιττά πράγματα, πολύ γρήγορα πούλει και τα στοιχειώδεις απαραίτητα.

Επειδή λείπει ένα καρφι χάνεται τό πέταλο, επειδή λείπει ένα πέταλο χάνεται τό άλογο κι' επειδή λείπει τό άλογο, χάνε-ται ό άνθρωπος πού τόν κυνηγούν οι έχθροί του.

Άλλος είνε ό ήλιος πού πρωί κι' άλλος τό μεσημέρι.

1. Φραγκλίνος

1' ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΥΘΥΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΤΟΥ

ΤΟΥ Ο'ΧΕΝΡΥ

(Το παρακάτω διήγημα του μεγάλου Αμερικανού εθνομορφάφου Ο' Χένρυ, φιλολόγου του Γουίλιαμ Σίνον Πόρτερ, ο οποίος γεννήθηκε στα 1862 και πέθανε στα 1910, γράφτηκε πριν από 40 ακριβώς χρόνια. Ωστόσο, θα έλεγε κανείς ότι ο Ο' Χένρυ το έγραψε σήμερα, αφού με τόση παραστατικότητα ζωγραφίζει σ' αυτό τον χαρακτήρα του πολυσχολού Αμερικανού τραπεζίτου, κλυδωνιζόμενου στον ίλιγγο των αμείνων. Το διήγημα αυτό, ο Μπέρναρ Σόου το χαρακτήρισε «εθνικό ψυχογράφημα της Αμερικής».)

Ο Πίτσερ, ο έμπιστος υπάλληλος του τραπεζίτου Χάρβεϊ Μάξουελ, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα κίνημα καταπλήξεως, όταν είδε εκείνο το πρωί των προϊστάμενών του να φτάνει στο γραφείο—και με καθυστέρηση μισής ώρας μάλιστα!—συνδυασμένο από την μίς Λέσλι, την όμορφη στενοδακτυλογράφο του. Πρώτη φορά συνέβαινε αυτό, και ήταν έπόμενο να το προσέξει ο Πίτσερ.

Ωστόσο, ο Πίτσερ παρατήρησε το ίδιο πρωί και άλλα περίεργα και ακατανίκητα πράγματα.

Η μίς Λέσλι, η οποία επρόκειτο ν' απολυθεί, καθώς φαίνεται, γιατί την προηγούμενη μέρα ο Μάξουελ του είχε δώσει μια δημοσίευση στις εφημερίδες ότι ζητάει στενοδακτυλογράφο, η μίς Λέσλι, λοιπόν, αντί να πάει άμεσως στο δωμάτιό της και ν' άρχισον την εργασία της, έως ότου έλθει η αντικαταστάτριά της, τριγυρνούσε γύρω από τον τραπεζίτη, που είχε καθήσει ήδη στο γραφείο του, χαμογελώντας παράξενα, μ' έκφραση υπερτάτης ευδοκίας χυμένη στο πρόσωπό της.

Τί εσήμαιναν όλα αυτά; Σε μία στιγμή, ο τραπεζίτης σήκωσε το κεφάλι του από την άλλη γραφεία του, που γέμιζε το γραφείο του σε κύματα επιστολών, έγκυκλών, τηλεγραφημάτων, σημειωμάτων από άλλα ταπεινά καταστήματα, έριξε στην δακτυλογράφο του ένα παγερό βλέμμα και την ρώτησε με απότομο ύφος:

—Συμβαίνει τίποτα, μίς Λέσλι;

—Όχι! αποκρίθηκε η στενογράφος, χαμογελώντας πάντοτε παράξενα.

Και άπομακρύνθηκε από το γραφείο του τραπεζίτου.

Ο Πίτσερ, όρθιος κοντά στην πόρτα, παρακολουθούσε τη σκηνή αυτή κατάπληκτος.

—Δεν μου λέτε αλήθεια, κύριε Πίτσερ,—τον ρώτησε η μίς Λέσλι, με ύφος κάπως υπεροπτικό—ό κ. Μάξουελ σας είπε χτες ότι ζητάει καινούργια στενοδακτυλογράφο;

—Μάλιστα! τράυλισε ο Πίτσερ.

—Στείλατε δημοσίευση στις εφημερίδες;

—Μάλιστα...

—Δεν παρουσιάστηκε ακόμα καμμία υποψηφία;

—Όχι...

Η μίς Λέσλι άναστενάξε.

—Τι να γίνει! ψιθύρισε. Θα υποχρεωθώ να έργαστώ και σήμερα... Άς ελπίσουμε ότι δεν θ' άργήσει να παρουσιαστεί η αντικαταστάτριά μου...

Και η μίς Λέσλι άφησε τον Πίτσερ έμβροντο και μπηκε στο γραφείο της.

Ο έμπιστος υπάλληλος του Μάξουελ θα ήθελε πολύ να την ρωτήσει με τί δικαίωμα του μιλούσε με ύφος τόσο αγέρωχο. Μία ή μεγαλύτερη άκαταδεξία της στενοδακτυλογράφου τον είχαν άφοπλίζει!...

Στο μεταξύ, ο τραπεζίτης είχε στραφεί στη δουλειά. Έργαζε, όπως εργάζονται συνήθως όλοι οι Αμερικανοί τραπεζίται. Έξω από το γραφείο, άναμμένα, μ' ένα στυλόγραφο τοποθετημένο σ' ατμό, πηδούσε από το τηλέφωνο στο γραφείο και από το γραφείο στο τηλέφωνο, συνειννοούμενος με τους συνεργάτες του, στέλνοντας και παίρνοντας παραγγελίες για την αγορά μετοχών, παρακολουθώντας την κίνηση του χρηματιστηρίου, συνεπαρμένος από έναν όρμητικό και άκαταχέτο καταρράκτη άρρυθμίων. Συγχρόνως, άπαντούσε στους διάφορους έπισκέπτες, οι όποιοι έμπαιναν στο γραφείο του, έξω από εκεί, για να του πούν μερικά λαχανιασμένα λόγια και να εξαφανιστούν σαν τρελλοί, σαν να τους κυνηγούσανε... Έλιγγος, άνεμοστρόβιλος, παραφορούς...

Εαφνικά, ο τραπεζίτης είδε μπροστά του, σαν μέσα σ' ένα όνειρο, μία ξανθιά, χαριτωμένη κοπέλλα, που τον κύταζε χα-

μογελώντας. Δίπλα της στεκόταν ο Πίτσερ. Ο Μάξουελ προσπάθησε να κάνει μια άναδουσι από την παραγμένη θάλασσα των άριθμών, μέσα στην όποια παράδερνε σαν πτηνός, και ρίχνοντας τον έμπιστο υπάλληλό του:

—Ποιά είναι αυτή;

—Η καινούργια στενοδακτυλογράφος μας, κύριε! του αποκρίθηκε ο Πίτσερ, εύχαριστήμένος επειδή θα γλύτωνε μια άρχητέρα από την παρουσία της μίς Λέσλι.

—Ποιά καινούργια στενοδακτυλογράφος; φώναξε ο Μάξουελ.

—Μά, έσείς δεν μου είπατε να δώσω μια δημοσίευση στις εφημερίδες, ότι...

—Δεν είσα! καλά, Πίτσερ! θυρυήθηκε ο τραπεζίτης. Τρελάθηκα!... Πώς είναι δυνατό να σοο είπα έγω ότι ζητάει καινούργια δακτυλογράφο, αφού δεν έχω κανένα παράπονο από τη μίς Λέσλι;

Ο Πίτσερ κύταζε έμβρόντης τον προϊστάμενό του.

—Με συγχωρείτε, μίς! έξακολουθούσε ο Μάξουελ, άπονεύμενος στην ξανθιά κοπέλλα. Κάποιο λάθος έγινε. Δεν σας χρειάζομαι...

Η δακτυλογράφος του έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα άναστικώς μ' άδιαφορία τους όμοιους της κ' έφυγε, χτυπώντας με δυναμική την πόρτα από πίσω της.

Ο Πίτσερ δεν ήξερε πια τι

να θάλη με το νού του... Όσο για το Μάξουελ, συνέχισε την εργασία του με πιο γαργαλημένο, με κινήσεις και χειρονομίες όλοένα πιο σπασμωδικές.

Όταν όμως έφτασε η ώρα του φαγητού, έγινε σχετική η συχία στο γραφείο. Ο Μάξουελ στεκόταν ακόμα μπρος στο γραφείο του, κρατώντας στα χέρια του τηλεφωνήματα και σημειώματα, με το στυλόγραφό του τοποθετημένο σ' αυτό του, με τα μαλλιά πεσμένα στο μέτωπό του...

Το παράδοξο ήταν άνοστο... Η άνοιξη σκόρπιζε τις εύωδιές της... Καί, ξαφνικά, έ εύωδιές της... Καί, ξαφνικά, έ εύωδιές της... Καί, ξαφνικά, έ εύωδιές της...

Ευάριστα την άσφαρη! το τραπεζίτου και τον έκανε να πορευθεί από μία γλυκιά συγκίνηση...

—Η μίς Λέσλι δάξει τέτοια

μυρωδιά! σκέφτηκε ο Μάξουελ.

Το άρωμα αυτό γινόταν όλοένα και πιο δυνατό—έπαυσε σάρκα θα μπορούσε να πη κανείς... Ο κόσμος του χρηματιστηρίου εξεστειώθη τότε από την συνείδηση του τραπεζίτου. Ο Μάξουελ, ένα μονάχα πράγμα συλλογιζόταν, ότι δηλαδή η μίς Λέσλι θρικότανε κοντά του, στο διπλανό γραφείο, έκαστο μονάχα μέτρα μακριά του...

—Ναί, δεν πρέπει να χάνω καιρό! είπε ξαφνικά με το νού του. Πρέπει να της κάνω την πρότασή μου... Άπορά μου! πώς δεν σκέφτηκα να το κάνω αυτό πιο μπροστά! Πρέπει να τελειώνουμε!

Και ο Μάξουελ άρμωσε σαν βολις στο διπλανό γραφείο κ' έσκυψε πάνω από το τραπεζάκι στο όποιο καθόταν η στενοδακτυλογράφος.

Έκείνη σήκωσε το κεφάλι της και του έριξε ένα τρυφερό βλέμμα. Δυό ρόδα άνθισαν στα μάγουλά της και ένα χαμόγελο χαράς και ευτυχίας φώτισε το πρόσωπό της... Ο Μάξουελ άκούμπησε με τον άγκώνα στο τραπεζάκι. Κρατούσε άκριτα στα χέρια του τα τηλεγραφήματα και τα σημειώματα από τα διάφορα τραπεζικά γραφεία και στο ατμό του ήταν πάντοτε τοποθετημένος ο στυλόγραφος του.

—Μίς Λέσλι! άρχισε να λέει ο Μάξουελ θιαστικά, με φωνή σγεδόν λαχανιασμένη. Μου μένουν διαθέσιμα λίγα λεπτά της ώρας και ήρθα να σας πω κάτι... Ήρθα να σας άνακοίνωσώ κάτι πολύ σοβαρό... Έθέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Δεν έχω καιρό να σας κάνω την πρότασή μου με όλους τους τύπους—σας παρακαλώ, όμως, να πιστέψετε, ότι σας άγαπά μ' όλη μου την καρδιά!...

Άπαντήστε, σας παρακαλώ, άμέσως! Δώστε μου άμέσως μια άπάντησή, γιατί σε λίγο θα με πείσουν ή παραγγελίες για την αγορά μετοχών Γιούνιον Πάσιφικ!

—Μπρά σε καλό σου! Τι έπαθες! φώναξε η μίς Λέσλι. Σηκώθηκε όρθια και κύταζε τον τραπεζίτη με μάτια όρμητικά από κατάπληξη.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΟΥ

Μπροστά στον παύσαυρο χαλίφη των Αράβων στέκεται άνακαταμένη η πεντάμορφη εθνοομένη σύζυγός του, και με άδουρα θυμό στα μάτια της, φωνάζει:

—Ζητώ δικαιοσύνη, αθένητα κι' άγαπημένε μου... Ο χρυσός της Αλής τόλμησε ο άσθαδέστατος να με άπατήσει! Το βράδυ, μέσα στην όποια παράδερνε σαν πτηνός, και ρίχνοντας τον έμπιστο υπάλληλό του:

—Ποιά είναι αυτή;

—Η καινούργια στενοδακτυλογράφος μας, κύριε! του αποκρίθηκε ο Πίτσερ, εύχαριστήμένος επειδή θα γλύτωνε μια άρχητέρα από την παρουσία της μίς Λέσλι.

—Ποιά καινούργια στενοδακτυλογράφος; φώναξε ο Μάξουελ.

—Μά, έσείς δεν μου είπατε να δώσω μια δημοσίευση στις εφημερίδες, ότι...

—Δεν είσα! καλά, Πίτσερ! θυρυήθηκε ο τραπεζίτης. Τρελάθηκα!... Πώς είναι δυνατό να σοο είπα έγω ότι ζητάει καινούργια δακτυλογράφο, αφού δεν έχω κανένα παράπονο από τη μίς Λέσλι;

Ο Πίτσερ κύταζε έμβρόντης τον προϊστάμενό του.

—Με συγχωρείτε, μίς! έξακολουθούσε ο Μάξουελ, άπονεύμενος στην ξανθιά κοπέλλα. Κάποιο λάθος έγινε. Δεν σας χρειάζομαι...

Η δακτυλογράφος του έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα άναστικώς μ' άδιαφορία τους όμοιους της κ' έφυγε, χτυπώντας με δυναμική την πόρτα από πίσω της.

Ο Πίτσερ δεν ήξερε πια τι

να θάλη με το νού του... Όσο για το Μάξουελ, συνέχισε την εργασία του με πιο γαργαλημένο, με κινήσεις και χειρονομίες όλοένα πιο σπασμωδικές.

Όταν όμως έφτασε η ώρα του φαγητού, έγινε σχετική η συχία στο γραφείο. Ο Μάξουελ στεκόταν ακόμα μπρος στο γραφείο του, κρατώντας στα χέρια του τηλεφωνήματα και σημειώματα, με το στυλόγραφό του τοποθετημένο σ' αυτό του, με τα μαλλιά πεσμένα στο μέτωπό του...

Το παράδοξο ήταν άνοστο... Η άνοιξη σκόρπιζε τις εύωδιές της... Καί, ξαφνικά, έ εύωδιές της... Καί, ξαφνικά, έ εύωδιές της... Καί, ξαφνικά, έ εύωδιές της...

Ευάριστα την άσφαρη! το τραπεζίτου και τον έκανε να πορευθεί από μία γλυκιά συγκίνηση...

—Η μίς Λέσλι δάξει τέτοια

μυρωδιά! σκέφτηκε ο Μάξουελ.

Το άρωμα αυτό γινόταν όλοένα και πιο δυνατό—έπαυσε σάρκα θα μπορούσε να πη κανείς... Ο κόσμος του χρηματιστηρίου εξεστειώθη τότε από την συνείδηση του τραπεζίτου. Ο Μάξουελ, ένα μονάχα πράγμα συλλογιζόταν, ότι δηλαδή η μίς Λέσλι θρικότανε κοντά του, στο διπλανό γραφείο, έκαστο μονάχα μέτρα μακριά του...

—Ναί, δεν πρέπει να χάνω καιρό! είπε ξαφνικά με το νού του. Πρέπει να της κάνω την πρότασή μου... Άπορά μου! πώς δεν σκέφτηκα να το κάνω αυτό πιο μπροστά! Πρέπει να τελειώνουμε!

Και ο Μάξουελ άρμωσε σαν βολις στο διπλανό γραφείο κ' έσκυψε πάνω από το τραπεζάκι στο όποιο καθόταν η στενοδακτυλογράφος.

Έκείνη σήκωσε το κεφάλι της και του έριξε ένα τρυφερό βλέμμα. Δυό ρόδα άνθισαν στα μάγουλά της και ένα χαμόγελο χαράς και ευτυχίας φώτισε το πρόσωπό της... Ο Μάξουελ άκούμπησε με τον άγκώνα στο τραπεζάκι. Κρατούσε άκριτα στα χέρια του τα τηλεγραφήματα και τα σημειώματα από τα διάφορα τραπεζικά γραφεία και στο ατμό του ήταν πάντοτε τοποθετημένος ο στυλόγραφος του.

—Μίς Λέσλι! άρχισε να λέει ο Μάξουελ θιαστικά, με φωνή σγεδόν λαχανιασμένη. Μου μένουν διαθέσιμα λίγα λεπτά της ώρας και ήρθα να σας πω κάτι... Ήρθα να σας άνακοίνωσώ κάτι πολύ σοβαρό... Έθέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Δεν έχω καιρό να σας κάνω την πρότασή μου με όλους τους τύπους—σας παρακαλώ, όμως, να πιστέψετε, ότι σας άγαπά μ' όλη μου την καρδιά!...

Άπαντήστε, σας παρακαλώ, άμέσως! Δώστε μου άμέσως μια άπάντησή, γιατί σε λίγο θα με πείσουν ή παραγγελίες για την αγορά μετοχών Γιούνιον Πάσιφικ!

—Μπρά σε καλό σου! Τι έπαθες! φώναξε η μίς Λέσλι. Σηκώθηκε όρθια και κύταζε τον τραπεζίτη με μάτια όρμητικά από κατάπληξη.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

—Μήπως δεν καταλάβατε τί θέλω να πω; έξακολουθούσε ο Μάξουελ.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Η άγάπη του Δηληγιάννη για το χαλβί. Ο χαλβός της κυρ-
ση-Κανέλλας και το μυστικό του. Πως άπεκαλύφθη το μυστικό αυτό. Γα φαγητά που ταινιώσανε. Η άντεχη του Δη-
ληγιάννη. Η σεκολάτα και η σουμάδα. Η άγάπη του για τους χορούς και μάλιστα τους Εύρωπαϊκούς. Δηληγιάννης και Στριφτόπολας, κτλ.

Το προσφιλέστερο γλυκίσμα του Δηληγιάννη ήταν ο σπιτικός χαλβός. Τόσο τον άγαπούσε και τόσο τον έξεθείζε, όταν τον εύρισκε κα-
λοταγμένο, ώστε οι έπανοί του άποθανάτισαν την κυρά-Κανέλλα, την άγαθή μαγειρίσα του φιλάτου του Άντωνοπούλου, στη Γορτυνία.

Ήταν τόσο έπιτηδεία στην κατασκευή του σπιτικού χαλβά η κυρά-Κανέλλα, ώστε όσες φορές πήγαινε στη Γορτυνία ο Δηληγιάννης, την παρακαλούσε να του έτοιμάει κάθε μέρα το προσφιλέ του γλυκίσμα. Κι' εκείνη τοίκανε εύχαρίστως το χατήρι, αλλά σε ένα μόνον δεν έπα-
χωρούσε : Δεν τοίλανε τη μυστική συνταγή της κατασκευής του χαλ-
βά, αν κι' ο ίδιος ο άφεντικός της—ο Άντωνόπουλος—άλλοτε με πα-
ρακατήσεις κι' άλλοτε με άπειλές, της συνιστούσε να λύση τη σιωπή της.

Κάποια μέρα, έπιτέλους, ο Δηληγιάννης κατόρθωσε να γίνει κάτοχος της σιδητής συνταγής, χάρις στο έξης νόστιμο περιστατικό : Βρισκό-
ταν τότε για έθλογική περιόδεα στη Γορτυνία, κι' είχε προσελίξη σε γεινιά—όπως πάντα, όταν τύχαινε εκεί—ατ' τον στενό του φίλο Άντω-
νόπουλο. Ο Δηληγιάννης, ο οικοδεσπότης με την ο-
κονομία του, και άρκετοι φίλοι—καμιά είκοσριά, έ-
λα-όλα, άπομα—καθόντουσαν στο σαλόνι, ενώ η κυ-
ρά-Κανέλλα, στο μαγειρείο της και μετρώς σε άπει-
ρους τενεξερές, παρασκεύαζε τα πλούσια και ποικί-
λα φαγητά. Για να περνά η ώρα στο σαλόνι και για να ξεχνούν οι καλεσμένοι, που πεινούσαν, την τρυφ-
ανική εύωδία της γνώσας των φαγητών, άκουγαν με προσοχή τον Δηληγιάννη, να τους διηγείται με την άπαράμιλλη χάρι του ποιά ήταν η έντιπωση μεριών Εύρωπαϊων φίλων του, όταν έφταναν για πρώτη φορά το Έλληνικό...μέλι ! Με τόση έξυπνάδα διηγείτο ο μακαρίτης Δηληγιάννης την ιστορία αυτή, ώστε όλοι τον κοιτούσαν στο στόμα γοητευμένοι. Καί περισσό-
τερο ατ' όλους η άγαθή κυρά-Κανέλλα, η όποια εί-
χε άνεβει από το μαγειρείο της για να ζητήσει κάποια όδηγία από τον κύριό της, κι' είχε ξεχαστεί όλόκληρα, παρακολουθώντας την άφηρησή του κ. προέδρου !

Άξαφνα η κυρά-Κανέλλα έβγαλε μια φωνή ύπερ-
τάτου τρυφού και καταράλλησε έξαλλη στα μαγειρεία της, ενώ συγχρόνως μια βαρεία τσίκανα χαμινώων φα-
γητών άπλωνόταν παντού. Ή είχε συμβή ; Το μα-
τεύετε, βέβαια. Τα φαγητά είχαν και στην κοίτη, έξ αιτίας της περιοχής της κυρά-Κανέλλας, που άκουγε τις ιστορίες του κ. προέδρου. Καί το άποτέλε-
σμα ; Το άποτέλεσμα ήταν ότι οι καλεσμένοι σάοσαν σε άλλα στίπια για να φάνε. Ο Δηληγιάννης δ-
μος κι' η οικογένειά του Άντωνοπούλου έμεναν στο σπίτι του προέδρου και πέρασαν το μεσημέρι τους με...
αλλά αλλά κόη ! Αυτό όμως άκριβώς το μεσημέρι ο δι-
πλωματικός πολιτικός βοήθος την κατάλληλη συ-
λογική στιγμή κι' άπέσπασε από την άπαρηγόρητη για το πάθημά της μαγειρίσα, την πολυπόθητη κυφή συνταγή του σπιτικού χαλβά !...

Έτσι δε την συγκώρησε και ο κύριός της για την γκάφα της...

Ήταν άπάνταση η άντοχη του Δηληγιάννη στις κοπέσσες. Το 1899 μια συνεδρίαση της Βουλής κράτησε 17 ώρες ώρες ! Από τις 5 το άπόγευμα ως τις 10 της επομένης. Όσοι οι πατέρες ήταν τσακισμέ-
νοι από το ξενύχτι κι' είχαν πεταχτεί έντομεταξύ, να φάνε κάτι, από δυό-τρεις φορές. Μά ο Δηληγιάννης όχι μόνον δεν το κούνησε από την αβούσα καθόλου, αλλά έλεγε στους πλανιούς του ύπουλους :

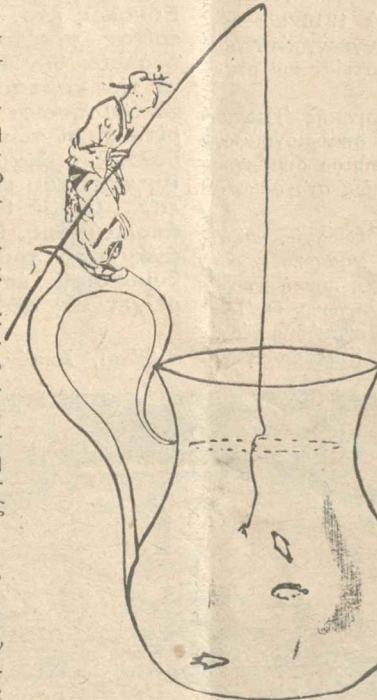
—Περί πολλά τρυφάσαν οι άνθρωποι πειναλέοι... Είς έμε ήσχεσε τα-
τατον τσουρελού και κούστην σοκολάτα !...

Αργότερα ο Δηληγιάννης άνταναστήσε την προσοχή του σοκολά-
τα με σουμάδα, την όποια έκανε έπειτα επί πολλά χρόνια με άληθινή μανία, έξ ου και άνομιάνση «Σουμαδάκια» από τον λαό...

Όταν ήταν πάλι ο Δηληγιάννης γραμματέας α' τάξεως του ύπου-
γείου των Έσωτερικών, έλεγε ταπεινά στον περίφημο βουλευτή Στρι-
φτόπολα :

—Υμείς έχετε την χάρι τώρα, να έπιδεικνύετε την φουστανέλλα και τα του'λοιατά ήμιν εις την Βουλήν και εις τοις άνακτορικός χο-
ρούς... Άφ' ης ήμερας εις φιλοξενούμενός μου, είσελθόν εις τον παρά-
τοις Λέοντες όκλονον μου, μω έλεγε τας φουστανέλλας μου, τα οί-
κονομά μου μέσα δεν μωι έπέτρεπον να σας συνγαγισθώ και προε-
τίμησα, ως εν τούτοις, τα εδωότερα «Φράγκικα» !...

Όμοια γέλια ήσαν πάντοτε η άπάντη-
σις του άγαθού Στριφτόπολα στο πικρό αυτό παράπονο του Δηληγιάννη...

χολογική στιγμή κι' άπέσπασε από την άπαρηγόρητη για το πάθημά της μαγειρίσα, την πολυπόθητη κυφή συνταγή του σπιτικού χαλβά !...

Έτσι δε την συγκώρησε και ο κύριός της για την γκάφα της...

Ήταν άπάνταση η άντοχη του Δηληγιάννη στις κοπέσσες. Το 1899 μια συνεδρίαση της Βουλής κράτησε 17 ώρες ώρες ! Από τις 5 το άπόγευμα ως τις 10 της επομένης. Όσοι οι πατέρες ήταν τσακισμέ-
νοι από το ξενύχτι κι' είχαν πεταχτεί έντομεταξύ, να φάνε κάτι, από δυό-τρεις φορές. Μά ο Δηληγιάννης όχι μόνον δεν το κούνησε από την αβούσα καθόλου, αλλά έλεγε στους πλανιούς του ύπουλους :

—Περί πολλά τρυφάσαν οι άνθρωποι πειναλέοι... Είς έμε ήσχεσε τα-
τατον τσουρελού και κούστην σοκολάτα !...

Αργότερα ο Δηληγιάννης άνταναστήσε την προσοχή του σοκολά-
τα με σουμάδα, την όποια έκανε έπειτα επί πολλά χρόνια με άληθινή μανία, έξ ου και άνομιάνση «Σουμαδάκια» από τον λαό...

Όταν ήταν πάλι ο Δηληγιάννης γραμματέας α' τάξεως του ύπου-
γείου των Έσωτερικών, έλεγε ταπεινά στον περίφημο βουλευτή Στρι-
φτόπολα :

—Υμείς έχετε την χάρι τώρα, να έπιδεικνύετε την φουστανέλλα και τα του'λοιατά ήμιν εις την Βουλήν και εις τοις άνακτορικός χο-
ρούς... Άφ' ης ήμερας εις φιλοξενούμενός μου, είσελθόν εις τον παρά-
τοις Λέοντες όκλονον μου, μω έλεγε τας φουστανέλλας μου, τα οί-
κονομά μου μέσα δεν μωι έπέτρεπον να σας συνγαγισθώ και προε-
τίμησα, ως εν τούτοις, τα εδωότερα «Φράγκικα» !...

Όμοια γέλια ήσαν πάντοτε η άπάντη-
σις του άγαθού Στριφτόπολα στο πικρό αυτό παράπονο του Δηληγιάννη...

Όμοια γέλια ήσαν πάντοτε η άπάντη-
σις του άγαθού Στριφτόπολα στο πικρό αυτό παράπονο του Δηληγιάννη...

Όμοια γέλια ήσαν πάντοτε η άπάντη-
σις του άγαθού Στριφτόπολα στο πικρό αυτό παράπονο του Δηληγιάννη...

Όμοια γέλια ήσαν πάντοτε η άπάντη-
σις του άγαθού Στριφτόπολα στο πικρό αυτό παράπονο του Δηληγιάννη...

Όμοια γέλια ήσαν πάντοτε η άπάντη-
σις του άγαθού Στριφτόπολα στο πικρό αυτό παράπονο του Δηληγιάννη...

Όμοια γέλια ήσαν πάντοτε η άπάντη-
σις του άγαθού Στριφτόπολα στο πικρό αυτό παράπονο του Δηληγιάννη...

Όμοια γέλια ήσαν πάντοτε η άπάντη-
σις του άγαθού Στριφτόπολα στο πικρό αυτό παράπονο του Δηληγιάννη...

Όμοια γέλια ήσαν πάντοτε η άπάντη-
σις του άγαθού Στριφτόπολα στο πικρό αυτό παράπονο του Δηληγιάννη...

Η ΠΑΛΙΑ ΚΟΣΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

Η παλιά αρχοντική Αθήνα και το πρώτο φιλολογικό σαλόνι. Σοφία Δάλλα, η κόρη του Ιωάννου Φιλήμονος. Ένας μαχητής της σπάθης και του καλάρμου. Η συγκεντρώσεις στο «Σπίτι του Αιώνα». Πώς περιγράφει το σαλόνι ο Έμμ. Ροΐδης. Ο Αλέξανδρος Δουμάς υιός στην Αθήνα. Ήδη και έδωκα των λογίων της Οδωνικής εποχής. Πώς περιείχε τα χρόνια και πώς αλλάζουν τα πράγματα, κτλ. κτλ.

ΣΦΑΛΩΣ, η νέα Αθηναϊκή κοινωνία δεν ξέρει τίποτα από την παλαιότερη. Η κοινωνία μας μεταμορφώθηκε, έβωσε και η πόλις, που έκανε καταληκτικές προόδους στη συγκοινωνία, στην ευμάρεια, στην οικοδομική. Έντοίσις, αν και τα σημερινά παλάτια των πλουσίων Αθηναίων είναι κολοσσοί, μπροστά στα σπατάλια της παλαιάς οικογενειακής Αθήνας, υπήρχαν τότε σαλόνια πνευματικών συγκεντρώσεων, σαλόνια φιλολογικά. Και εν' απ' αυτά ήταν εκείνο που ενεργούσε και εξορμάζε η ευγενική μορφή της Σοφίας Δάλλας. Ιστορικό πρόσωπο στην εξέλιξη της Αθηναϊκής αρχοντίας, η Σοφία Δάλλα, ξηρε ως στα 1916 και πέθανε σε βαθιά γεράματα. Στις αιολικές της σάλλες συγκεντρώνονταν το άνθος της κοινωνίας, στα χρόνια της Οθωνικής δυναστείας και στην αρχή της βασιλείας του Γεωργίου.

Η Σοφία Δάλλα ήταν κόρη του ιστορικού της Ελληνικής Επαναστάσεως Ιωάννου Φιλήμονος και αδελφή του διασημού δημοσιογράφου και πολιτικού άνδρος Τιμοθέου Φιλήμονος, του περιφημού δημάρχου Αθηναίων, τον οποίον οι κάτοικοι ανέδειξαν θριαμβευτικώς στο αξίωμα αυτό, σε μια εποχή εξάρσεως σχεδόν επαναστατικής.

Είχε περιεργή η ιστορία της οικογένειας αυτής. Ο Ιωάννης Φιλήμων ήρθε στην Ελλάδα από το Μπουγιόιν - Ντερέ (το γραμμάτιο χωριό του Βοσπόρου), κατά τον Ογτώβριο του 1821, στην εποχή που η Τουρκική μάχη έδρασε στην Πόλη τα κεφάλια των Ελλήνων. Ο Ιω. Φιλήμων έφυγε κρυφά, με Υδραϊκό καϊκ, και ήρθε, ενθουσιωδώς νέος, σε ηλικία 23 ετών, να λάβει μέρος στον Αγώνα. Ήταν ένας από τους λιγοστούς μορφωμένους του καιρού του. Στην αρχή, υπηρέτησε ως υπογραμματέας του Δημητρίου Υψηλάντη, έπειτα ως γραμματέας του Πετρόκητη Μαυρομυζήλη. Συντρόφευε και τους δυο στις εσωτερικές τους, συντάσσοντας την αλληλογραφία τους και πολεμώντας. Μετά το τέλος της Επαναστάσεως, έπηρε το βαθμό του Αρχιμαγίστρου, και με αυτόν απέθανε, χωρίς να ζητήσει άλλη αμοιβή.

Μετά το τέλος του Αγώνος, ο Ιωάννης Φιλήμων άρραβωνήθηκε στη δημοσιογραφία. Στα 1832 εξέδωσε στο Ναύπλιο τον «Χρόνο». Όταν η πρωτεύουσα μεταφέρθηκε στην Αθήνα, ο Ιω. Φιλήμων μετέφερε στη νέα πρωτεύουσα το τυπογραφείο του και ίδρυσε τον «Αίωνα», εφημερίδα που διήρθε ο ίδιος ως στο 1857. Από το έτος αυτό ανέλαβε τη διεύθυνση του «Αιώνα» ο γιός του Τιμοθέου και τον εκράτησε ως στα 1880. Δηλαδή το ιστορικό αυτό φύλλο έβγαίνει, χωρίς διακοπή, 55 χρόνια, και αποτελεί μνημειώδη σταθμό της Ελληνικής δημοσιογραφίας. Υπήρξε εποχή, μάλιστα, που η δημοτικότης του «Αιώνα» ήταν πολύ μεγάλη κι έδωκε σημαντικά στο ζυγό της πολιτικής.

Ο Ιωάννης Φιλήμων ήταν δραστήσιος άντρας. Ο γάμος του ήταν αποτέλεσμα φλογερών ερωτών με την Σμαράγδα Ανδρονίκου Μακρή, αδελφή του στιχομυγού Μαρτίου, που έγραψε το πατριωτικό θούριο :

Ω, παιδιά μου,
όρφανά μου,
σκορπισμένα εδώ κ' εκεί...

και το όποιον κατά λάθος αποδίδεται στο Ρήγα Φεραίο.

Η Σμαράγδα Μακρή ήταν καλλονή. Ο γάμος τους έγινε μέσα στις ιφύλες του Αγώνος, και όταν απελευθερώθηκε η Ελλάδα και στερεώθηκε μια κοινωνική τάξη στην πρωτεύουσά της, ο υιός Φιλήμονος γίνετο το πρώτο αρχοντόσπιτο και το πρώτο πολιτικό-φιλολογικό σαλόνι της Αθήνας.

Ένας από τους πιο ταχτικούς επισκέπτες του σαλονιού αυτού ήταν και ο Έμμ. Ροΐδης, ο ευφρέστερος συγγραφέας της Πάπιας Ιωάννας. Ο Ροΐδης, διηγούμενος πως γνώρισε τον Αλέξανδρο Δουμά υιό στο σαλόνι Φιλήμονος, περιγράφει ως εξής τις άφελές έποδοχές, που ήλυναν σ' αυτό :

«...Μεταξύ των φιλοξένων τούτων οίκων, τας πλείστας των

οποίων ήρμιωσε ο θάνατος και η διασπορά, όπρηκε και μια κατορθώνουσα να διακρίνεται δι' ευρύτεραν φιλοξενίας. Είς ταύτην ήδύνατο να εφάρμοσθη το Ευαγγελικόν ρητόν «κρούετε και ανοιγίησεται υμίν», ουδέ είχε τις την ανάγκη να κρούση, διότι η θύρα ήτο, ως επί το πλείστον, ανοικτή, και το πέραν των μεσονυκτίων παρατεινόμενον λαμποςκόπη των παραθύρων, δεν έπαυε να ένθυμίζει εις πάντα γνώριμον διαβάτην ότι οιαδήποτε και αν ήτο η ψυχική του διάθεσις και ή όρεξις του της στιγμής, θα εύρισκεν εκεί να την ικανοποίησιν.

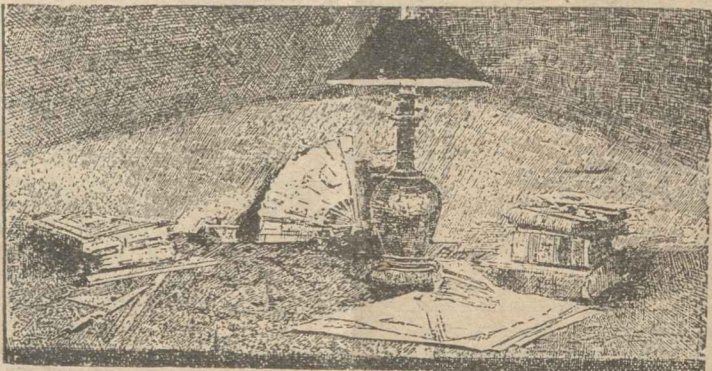
»Είς ουδεμίαν τώ όντι άλλην αίθουσαν έτυχε να ίδω πικωτέραν συλλογήν όπλων κατά της ανίας. Ο όρεγόμενος ή συχίας, ήδύνατο να διέλθη άνενοχλήτως την ήσπεραν, φύλλο μετρών περιοδικά, λευκώματα και είκονογραφημένα βιβλία προσφερόμενα πανταχόθεν της Εωρής εις τον οικοδόμητον Φιλήμονα, τον έχοντα πανταχού φίλους και εκτιμητάς. Εύκολος ήτο, παρ' άλλην τράπεζαν, εύρεσις συμπαίκτου κατ' ούνας, πικέτου ή μεζέκι. Ο μη άδίαστος την πολιτική ή όποια δεν ήτο ακόμη όσον σήμερον άδισιακή, εύρισκον να την χορτάσωσι. Οι προτιμώντες την φιλολογίαν, ήδύνατο να όμιλήσωσι περί ποιήσεως μετά του Αριστοτέλους Βαλαριτή, περί των άνασκαφών της Δήλου μετά των έταίρων της Γαλλικής Σχολής, περί του Νιαγάρα μετά του μακαρίτου Ρηγοπούλου και περί Βυζαντινής Μουσικής μετά του Λαμπρόλου... Οι δέ θεωρούντες τον γέλωτα άνωτερον πάσης άλλης άπολαύσεως, θα ήσαν άχάριστοι αν δεν έχυναν εν δάκρυ εις άνάμνησιν του τόσον οικτρώς άποθανόντος εις ξένην γην έθ' θυμοποιού, επί της προφάσεως ότι την άπόλαυσιν ταύτην παρείχεν εις αυτούς άκουσίως».

«Ετοι, λοιπόν, μέσα στο σαλόνι εκείνο, εύρισκε κανείς ότι έπαινο. Προσάντες έπορεύοντο ή πολιτική και ή φιλολογία. Ο Τιμοθέος Φιλήμων άρχισε να πολιτεύεται με τις έστειλημένες την ήλιδα που έοριζε τότε το Σύνταγμα. Έπαινος ή πολιτική έθραύε κ' έκόλλεζε μέσα στο σπίτι εκείνο. Όταν ή Έλλάς ήταν χωρισμένη εις κόμματα, Ρωσικό, Γαλλικό και Αγγλικό, ο έλληνας ήσαν όργανο ενός μεγάλου και λαοφιλούς κόμματος, που έλατρευε τον Κιλλόγγη, άσπασμα της κεφαλής του ήσαν ή Σοματική Βασιλισσα Αμαλία.

Αλλά και ή μουσική άντηχούσε μέσα στη σάλλα του πρώτου αυτού πολιτικού κέντρου των Αθηνών. «Σε ξαναδώσουμε το λόγο στον Ροΐδη :

«Τό πιάνο άντήχει μόνον έκ διαλειμμάτων, χωρίς καμμία ύποχρέωσιν άκροάσεως αυτού έν σιωπή και καταλύει. Και αυτή ή διάταξις των επίπλων έφάνητο άποβλέπουσα εις παροχήν άνωτέραν του συνήθους ποσού άνέσεως και άνεστρασίας. Ούτε κάτοπτρα, ούτε χρυσώματα, ούτε άλλα βασιαντήρια των όφθαλμών, ούτε άνάκλιντρα και θρανία του σωματού, περιτυλιγμένα κατά τας μη έπισήμους ήμέρας εις τα όποιοίποια εκείνα λευκά σκεπάσματα, ως πτώματα έντος σόφανου. Αντί τούτων διθάνα άναπαυτικά και εις αυτά άνάκλη τα βαθεία κοιτώματα των παραθύρων, τα σχηματίζοντα εις δύο τι κελιά, όπου ήδύνατο ο βουλόμενος ν' άπομυνοθή παρηργάν τ' άστρα, τα σύννεφα, τούς διαβάτας, ή ν' άναπαύση την όρανση επί της μορφής των εις την αίθουσαν κυρίων, μη χορταίναν να τας κυττάξη με άπληστία και έπιμονή, ή τις θα ήτο βεβαίως άδιάκριτος, αν δεν εκρύπτετο όπισθεν των παραπετασμάτων».

Αυτή εινε ή περιγραφή του σαλονιού, που είχε για ψυχή την Σοφία Δάλλα, τη νεαρή και σπουδατική αδελφή του Τιμ. Φιλήμονος. Αλλά ή συγγραφέας των «Συριακών Διηγημάτων», προχωρώντας στις αναμνήσεις του, μάς περιγράφει και έν' άλλο έπίσης ένδιαφέρον διαμέρισμα του ιστορικού σπιτιού : Κοντά στο μεγάλο σαλόνι υπήρχε και άλλο μικρότερο, του οποίου το κυριώτερο θέληγτρο ήσαν οι τες προσωπίδες βασιλείς φωτίζονταν μόνο από τη λάμψη του τζακιού, που δεν έπαυε να καίη από τον καιρό που έπαιρταν τα πρώτα φύλλα των δένδρων ως τον καιρό που έβγαζαν τα πρώτα κεράσια. Έκτός από τη μαγεία του καινού ήμάρωτος, ή φωτιά εκείνη έδινε την εύκαρία στους άσπαστους κούς (και ποιός δεν ήταν τέτοιος την εποχή εκείνη), να γονατίσουν

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΧΩΡΙΟΤΟΠΟΥΛΑ ΜΕ ΤΗ ΓΛΥΚΕΙΑ ΦΩΝΗ

Η παρόρμη αιδώς Αλμπόνι, ή όποια μεσοεργήσετο πρό 80 ετών στην καλλιτεχνική οδόν της Εδωρής, για την άνεπαρστος καθάρτης και γλυκύτητας φωνής της, ήταν και μια έκλεκτη ψυχή συγχρόνως. Η φιλοσοφία της για τούς γονείς και τις μικρότερες αδελφές της καθόριζε και ή μεταστροφή της, ήσαν παρομοιωμένη. Σχετικό με τα χαρίσματα αυτά του χαριετήρος της, εινε και το έ- της άσπρο άνέκδοτό της :

Στα 1849 ένας πολιτάνατος και διαμνησός ήμπερσάριος, ο όποιος ήρθε εκ φήμης την Αλμπόνι, χωρίς και να την γνωρίσει προσωπικώς, πέφτηκε να την άρκαζή. Μαθαίνοντας, λοιπόν, ο ήμπερσάριος αώς ότι ή Αλμπόνι βρισκόταν στο Βερολίνο κ' ότι το συμβόλαιό της με κάποιον άλλον επηρερηματία τελείωνε, έτρεξε να την συναντήση. Επ' αμέστω έτοιμο ένα συμβόλαιο, στο όποιο της χορηγούσε 40 χιλιάδες φράγκα για 40 παραστάσεις, ποσόν κολοσσιαίο για την εποχή εκείνη. Ένώ όμως ή ταχυδρομική άμαξά του περνούσε από κάποιο κονοματό του Τυρόλου, άκουσε άξαρνα από το άνοιχτό παράθυρο ενός παλαιού σπιτιού μια άγγελική φωνή να τραγουδά.

Καταπάρτος από την άρμονία, την ένταση και την καθαρότητα της φωνής εκείνης, κατέβηκε παρανθός από το άμαξά και πλησίασε το παράθυρο. Είδε τότε μια νεαροτάτη και όμορφατή κορίτσι, ή όποια χτέ- με με στοργή τη μικρότερη αδελφούλα της, τραγουδώντας.

«Ένατι την νύχτ μου ! ψήφισες ο ήμπερσάριος γοητευμένος. Άκούσε άμέσως στο σπλάκι κ' άφ' ου παρακάλεσε την ευγενική χορηγόσασα να του τραγουδήσει όριμένα κομμάτια, τα όποια της έλεπε έκπληκτος, θεοαίθερε για τις γνώσεις της και της πρότεινε να της δώσει 10 χιλιάδες φράγκα για 40 παραστάσεις.

«Έκρη μου, του είπε εκείνη, μόνον με 20 χιλιάδες συμβιβάζομαι...

«Τι λέτε, δεσποινίς ; Σφώφισες ο ήμπερσάριος. Οίτε ή Αλμπόνι δεν θα μού έζητούσε ποτέ... Άλλωστε, μόνον σ' εκείνη μισούσε σ' αυτήν ή δόση τόσα...

«Ότε έτσι, λοιπόν ; είπε πονηρά ή νέα, θέλοντας πως ο ήμπερσάριος δεν την γνώ- ριζε προσωπικώς. «Όστε ήμνη λοιπόν πληρώ- νη κ' όγ' τέχνη !... Όπόσο, κάποτε θα πα- ραβλήθητε ότι δεν σας ζητάω πολλά τόρα !

Ο ήμπερσάριος βόηξε, όπόσο, άνεφοβικό και πάλιν τον 20 χιλιάδων φράγκων, έφραγε για ο Βερολίνο και βρισκοντας εκεί τον διεγρόρο της ημισένης Αλμπόνι, συμφώνησε μαζί του να ποιν των 40 χιλιάδων φράγκων και το συμβόλαιο υπογράφηκε.

Και ποί θα βρω την ένδοξη καλλιτέχνηδα, που να κανονίσουμε τις λεπτομέρειες των παρα- στασών της ; ρώτησε ο ήμπερσάριος. «Μάλιστα, στο Τυρόλο, στο χωριό Ζ...», άπο- κρισε ο πληρεξούσιος.

Ο ήμπερσάριος σάσπισε. Κατάλαβε άμέσως ή χωριοτοπούλα, με την όποια είχε μιλήσει, ήταν ή ίδια ή Αλμπόνι.

Η ήλαν, χωρίς να παρεξηγηθών, μπροστά στο μυστικό είδωλό της, κλάψε σε καμμία κυρία ή δεσποινίδα της βεγκέρας, «Υπό το πρό- ρημα ν' άναρριπίσωσι την φλόγα ή ν' άποσύρουν τα κά- νισα εκ της άνθρακιάς».

Όσοι κυρίες έδινγάναν στο φιλόξενο σπίτι του Φιλήμονος, ήσαν όμορφες, μορφωμένες, ήσαν ή καλύτερες των Αθηνών. Σ' αυτά όλα ήσαν να προστεθούν δυό αγαθάτατοι σκύλοι, τρεις γάτοι, που πηδού- ναν από τα γόνατα του ενός λογίου στον άλλο, ένας έξμερωμένος λα- ρός και ένας θαυμαστός παγαλός, που γύριζε έλεύθερα στο σπίτι. Τα δυό αυτά τελευταία ζώα τα είχε θαυμάσει και ο Αλέξ. Δουμάς, και κάποτε τ' άνέφερε σε μια ταξιδιωτική περιγραφή του.

Η όμοια Φιλήμονος βρισκονταν στην πλατεία του Συντάγματος. «Ο- ταν ο Ιωάννης Φιλήμων έγέραςε, το σπίτι του έξασκολονούσε να εινε το πρώτο φιλόξενο και κοινωνικό κέντρο της πόλεως. Τα παιδιά του ήσαν έποικοι και τα κορίτσια του έδωσαν νέα ζωή στα σαλόνια του. Ο Τιμοθέος έταυτοδούμης στην πολιτική και στη δημοσιογραφία, τα κορίτσια παντρεύτηκαν. Αλλά ο άδισώπρητος χρόνος έφερε ρήγματα και στο άρχοντο σπίτι. Ο Τιμοθέος πέθανε, νέος ακόμη, από ά- νόμοις έποικοι και τα κορίτσια του έδωσαν νέα ζωή στα σαλόνια του. Τα δυό αυτά τελευταία ζώα τα είχε θαυμάσει και ο Αλέξ. Δουμάς, και κάποτε τ' άνέφερε σε μια ταξιδιωτική περιγραφή του.

Τελεινία πέθανε, σε βαθιά όμως γεράματα αυτή, η Σοφία. Και ή αυτή της πλατείας Συντάγματος έποική- σε από τους πληρώνοντες, για να γίνει πο- λυήμερο, με παραγγελιοδοχικά γραφεία, ο- κνητάτεια και άλλα τέτοια. Γιατί όλα περ- νούν και ο Χρόνος θριαμβεύει...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Διακρίσεις είκοσι λέξεις σ' ένα σπειρί σιτάρι!... Ένας ψαλμός του Δαυίδ σ' ένα νύχι άετου!... Όλόκληρη ή «Ιλιάς» μέσα σ' ένα καρυδότσουφλο!... Η άλυσίδα με τούς 50 κρίκους, που τη σκιάζει μια σκνίπα!... Ένα άμάξι μεγάλο...σάν σιτα- ρόσπειρο!... 1.200 πιάτα μέσα σ' ένα ρεβύθι, κτλ.

Είπε άπειρα τα θαύματα της ανθρωπίνης ύπομονής και έπιτηδεότη- τος. Ειδικώς όμως στον τομέα της μικρογραφίας και μικροτεχνίας, ο άνθρωπος επέτυχε έργα τόσον καταληκτικά, ώστε θα τα θεωρούσαμε όλοι ως πλάσματα τερατώδους φαντασίας, αν δεν υπήρχαν ιστορικές μαρτυρίες γι' αυτά.

Ίδου μερικά από τα θαύματα της μικροτεχνίας και μικρογραφίας : Ο Ζουριέν ντε λά Γκραβιέρ, όταν ήταν πρόεδρος της Ακαδημίας των Έπιστημών των Παρισίων, δηλαδή κατά το 1890, έλαβε ένα συ- στημένο πακέτο από έναν άγνωστό του, μέσα στο όποιο βόηκε ένα στα- ρόσπειρο, άπάνω στο όποιο ο άγνωστος άποστολεύς είχε χαραξεί 220 λέξεις. Ο Ζουριέν ντε λά Γκραβιέρ παρονόισε τον περίφημο αυτόν κόκο σταριού στην Ακαδημία των Έπιστημών, σε μια συνεδρίασή της. Τότε όλα τα σοφά μέλη της έμειναν κατάπληκτα και ένα- ένα πέσαν από την προερχική έδρα, για να θαυμάσουν το μικροσκοπικό εκείνο ά- ριστούργημα της ανθρωπίνης ύπομονής.

«Όταν δημοσιεύθηκε όμως ή σχετική είδησις στις εφημερίδες, παρον- οιάστηκε στην Ακαδημία των Έπιστημών κά- ποιος άβάς, ο όποιος έδειξε ένα δικό του μι- κροσκοπικό θάυμα. Ο άβάς αυτός είχε κα- τορθώσει να χαραξή άπάνω σ' ένα νύχι άετου όλόκληρο ψαλμό του Δαυίδ !...

Τα παλαιότερα χρόνια τέτοιες περιέργες, άλλ' άνοφελείς εργασίες, δεν ήσαν σπάνιες.

Ένας Πολωνός μοναχός, άξαρνα, κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα, άντέγραψε όλόκληρη την Ιλιάδα άπάνω σε μια λουρίδα χαρτί, ή ό- ποια, τυλιγμένη σε ρόλο, χωρούσε μέσα σ' ένα καρυδότσουφλο !... *

Κατά τον δέκατο έκτο αιώνα πάλι, κάποιος φτωχός υπηρέτης της βασίλισσας της Αγγλίας Έλισάβετ, όνομαζόμενος Μάρκος, προσέφερε στη βασίλισσά του μια γραμμή άλυσίδιτσα, που άποτελείτο από πενήντα κρίκους. Η άλυσίδι- τσα αυτή ήταν τόσο μικροσκοπική, ώστε για να την δη κανείς, όσο γερό μάτι κ' αν είχε, έπε- ρε να την τοποθετήσει άπάνω σ' ένα λευκό και

κάταστρο άντικείμενο. Λέγεται ότι για ν' αποδείξη την ελαφρότητα του δημιουργημάτος του ο Μάρκος, έδεσε την άλυσίδιτσα του γύρω από το λαμό μιας σκνίπας, ή όποια πέταξε με την ίδια ευκολία του πέταγε και πόν !...

Και τώρα, θ' άναρωτηθή κανείς, τί λεπτό κ' ελαφρό χέρι έπαινε να ήν αυτός ο άνθρωπος ! Έ, λοιπόν, ο Μάρκος είχε χέριο πέλωρα, με χοντρή έπαρεια και γεμάτα ρόβους. Ήταν, μάλιστα, εργάτης σιδηρουγός κ' ο άφέντης του τον υποχρέωσε να σφυροκοπή με τη βαρεία, γιατί ήταν ο δυνατότερος απ' όλους τούς εργάτες στο σιδη- ρουργείο του.

Ένας Ισπανός πάλι, συγχρόνως του Μάρκου, που λεγόταν Ιωσήφ Φάσις, κατεσκεύασε ένα άμάξι, που δεν ήταν μεγαλύτερο από ένα κοκκά σταριού. Όποιος το έβλεπε το άμαξάκι αυτό, με μικροσκοπία, έθαύμαζε την τελειότητα της κατασκευής του. Καθίσματα, σάλλες, φα- νάρια, τροχοί, ως κ' ή άχτινες των τροχών, διακρινόντουσαν καθαρώ- τата, πάντα όμως με το μικροσκοπία !...

Είπε πιστοποιημένο άκούη πως ένας από τούς περιφημότερους Ιη- σούτας μαθηματικούς, ο Φερράς, κατεσκεύασε από έλεφαντόδοντο ένα τηλεβόλο, το όποιον με όλα του τα έξαρτήματα έπαινε τόσον χώρο, όσο κ' ένα ρεβύθι !...

Τέλος, ο Σουηδός Νορίγγνα κατεσκεύασε 1200 πιάτα, τόσο μικρά και λεπτά, ώστε όλα μαζί τα τοποθέτησε σε μια πατοθήκη που τη σκά- λισε άπάνω σ' ένα ρεβύθι. Η ιστορία άναφέρει ότι ο Πάπας Πάπλος ο Β', στον όποιον ο Σουηδός χάρισε το δημιουργήμα του, έμπερσε όλα τα πιάτα να ένα- ένα !...

Φαντασθήτε τί μάτι και χέρι και τί ύπομονή είχε αυτός ο άνθρωπος, ώστε να καθίση να κάνει άπάνω σ' ένα ρεβύθι χίλιες διακρίσεις κανο- νικές θήκες !... Και όμως, ο άδαφροβός, ήμπερσάριος στον Πάπα ότι θα έγραφε τούς χάριν του όλό- κληρο τα τέσσερα Ευαγγέλια άπάνω σε τέσ- σερα έλαχυσωμένα πηλα !... Ο Νορίγγνα, όπόσο, δεν μπόρεσε να κρατήσει την πα- σχαί του, γιατί πέθανε, πριν άρχισεί να την πραγματοποιή.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΝΙΚΗΜΕΝΗ

Η στιγμή που τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, η Κλάρα στεκόταν στην είσοδο ενός μικρού μαγαζιού. Κρατούσε στην αγκαλιά της μία μεγάλη ανθοδέσμη από κρίνους. Τόσο ξαφνιάστηκε βλέποντάς τον, ώστε τα λουλούδια ξέφυγαν από τα χέρια της και σκορπίστηκαν κάτω, μπροστά στα πόδια της.

—'Αλεξ ! φώναξε η νέα. Πώς βρέθηκες εδώ ; Τι ζητάς ;... 'Ω ! τα καϊμένα τα λουλούδια μου ! πρόσθεσε.

Κι' άμέσως άρχισε να τα μαζεύει από κάτω.

—'Ο νέος έσπινε με προθυμία να την βοηθήσει. Κι' ενώ της έδινε τούς λεικούς κρίνους, έλεγε :

—Γιατί σου φαίνεται περίεργο πως βρίσκω κι' εγώ στη Μαδέρα ;

Μήπως τὸ νησί δὲν εἶναι γιὰ ὅλον τὸν κόσμo ;

Κατόπιν ρώτησε τάχα ἀδιάρρητα :

—Εἶσαι εὐτυχὴς, Κλάρα ;

—'Εκείνη γέλασε, κόμισε και κατόπιν τοῦ ἀπάντησε :

—Βέβαια, εἰμαι εὐτυχὴς ! Μήπως ἤθελες νὰ σοῦ πῶ ὅτι ληψάμην,

γιατί χωρίσαμε ;

—'Επιτρέπεις νὰ περπατήσω λίγο μαζὺ σου ; ρώτησε ὁ νέος διαστακτικά.

—Γιατί ὄχι, ἂν σ' εὐχαριστῇ...

Προχώρησαν σιωπηλοί, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, στὸν σκοτισμένο, ἀνηφορικό δρόμο. Ἀπὸ τὴν μιά πλευρά τους ἀπλωνόταν ἡ θάλασσα, με-

γαλοπετής κι' ἡρεμὴ, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ ἀνθισμένοι φράχτες, κι' οἱ ψηλοὶ τοῖχοι τῶν κήπων, σκεπασμένοι με ἀναρχητικὰ φυτὰ, φορο-

μένα με λογῆς-λογῆς λουλούδια, δίων τῶν χρωμάτων. Στὸ βάθος τῶν κήπων φανόντουσαν ἡ κομψὲς βίλλες τῶν πλουσίων τῆς Μαδέρας.

—'Ο 'Αλεξ ἔριχνε πλάγιες ματιές στη νέα. Σκεπτόταν πὼς ἡ Κλάρα

δὲν εἶχε ἀλλάξει διόλου, στὸ διάστημα

τῶν δεκαπέντε μῶν, πὺ εἶχαν περά-

σει ἀπὸ τὴν τελευταία τους συνάντησι

στην αὐθουσα τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὴν

ἡμέρα τῆς δίαις τοῦ διαζυγίου τους.

Τώρα μάλιστα τοῦ φανόταν ἀκόμα πὺ

ὡραία, πὺ ἐπιθυμητὴ, θημόταν τὸν πα-

γερό τόνο τῆς φωνῆς της, τὴν ἡμέρα

ἐκείνη, ὅταν ἀπαντοῦσε στὶς ἀλλεπά-

λῆλες ἐρωτήσεις τοῦ δικαστοῦ. Πὺ

φανόταν νὰ τὸν μισῇ ! Ἀλλὰ κι' αὐ-

τὸς πόσο τὴν εἶχε μισήσει τότε ! Κα-

τόταν ὅμως πόσο πληκτικοὶ τοῦ εἶχαν

φανῇ ἡ πρῶτες μέρες μετὰ τὸ χωρισμό

τους ! Εἶχε κλειστὴ τὴν κάμαρά του

καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ κανένα. Σιγά-σι-

γά ὅμως εἶχε ἀρχίσει πάλι τὴν παλὴ

του ζωὴ, τὴ ζωὴ πὺ ἔκανε πρὶν ἀπὸ τὸ

γάμο του. Περνοῦσε τὶς βραδιές του

στὴ Λέσχη, με τὸς φίλους του, γιατί

τοῦ ἦταν ἀντιφόρο ἡ σκέψις πὺ θὰ

κλεινόταν μόνος του στὴν κάμαρά του,

χωρὶς τὴν Κλάρα. Τὴν εἶχε σινηθίσει

τόσο πολὺ, ἔκειτ' ἀπὸ πέντε χρόνων

συνβίωσης... Νοσταλγοῦσε... Μάλιστα ἐ-

πιθυμοῦσε τὸς καθημερινὸς καργάδες

τους, τὶς παρθένας θεωρίες τῆς Κλά-

ρας, τὶς ἀπατήσεις της, τὸν χεῖμαρο

τῶν λόγων της, τὶς πικρὲς λέξεις της...

Καὶ μετὰ τὴν καταγίδα, ξαναγύριζε

πάλι ἡ γαλήνη, κι' ὁ 'Αλεξ, με μὰ

γλυκεὰ ἀναρχία, θυμόταν τὸ χᾶδι

τοῦ φίλου της, τὸ τρυφερό ἀγκάλιασμα

τοῦ χερσὶ τῆς γύρω στὸ λαιμὸ του...

—Θέλεις νὰ καθίσουμε γιὰ νὰ ξε-

κουραστούμε λίγο ; τὸν ρώτησε ἡ Κλά-

ρα. Πές μου πὺς τὰ περνᾷς μόνος σου ;

—Πὺς θέλεις νὰ περνᾷ ; Σὺν με-

κάρη ! Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ μιλοῦ-

σες γιὰ τὸν ἐαυτὸ σου. Πὺς βρέθηκες

ἐδῶ ; Μένεις μόνη σου ; 'Η μήπως...

Δίστασε μὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν ρώ-

τησε :

—Μήπως ξαναπαντρεύθηκες ;

—'Οχι...ἀκόμα !...

—Δηλαδή ;... τραύλισε ὁ 'Αλεξ,

νοιώθοντας ἕνα δυσάρεστο συναίσθημα.

Σκεπτεσα νὰ ξαναπαντρευθῇς ;

Ἡ Κλάρα δὲν ἔφερε πειὰ ἀντίστασι...

ΤΟΥ Β. CARLAND

—Γιατί ὄχι ; ἔκανε ἐκείνη με πείσμα.

—Πρόσεξε, Κλάρα ! φώναξε ὁ 'Αλεξ. Τὸν ἔφερε κατὰ αὐτὸν καὶ

σκέπτεσα νὰ πάρῃς ; Τὸν ἀγαπᾷς ; 'Ω ! Κλάρα, θυμήσου πὺς τίλει

σε ὄχημα ὁ γάμος μας. Κότταξε τὰ μὲν ξαναρχίσεις πάλι τὰ ἴδια...

—'Εκείνη γύρισε καὶ τὸν κίτταξε περιήματα, προκλητικά :

—Γιατί φαίνεσαι τόσο ταραγμένος ; 'Η μήπως ἐπειδὴ ὁ γάμος μας

ὑπῆρξε ἀτυχῆς, φαντάστηκες πὺς δὲν μπορὸ νὰ εὐτυχίσω με ἄλλον ;

—Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Κλάρα, σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ περ-

ρῶν στὸν ἀνήφορο. 'Εκείνος τὴν ἀκολουθοῦσε σιωπηλός. Τέλος ἡ νέα

στάθηκε μπροστὰ σὲ μὴ κοιμητὴ βίλλα καὶ ἀπλώνοντάς του τὸ χέρι της,

εἶπε :

—'Αντίο, 'Αλεξ ! Εὐχάρισον μου καλὴ τύχη !...

—'Ο νέος συγκρατοῦσε με κόπο τὴν ταραχὴν καὶ αὐτὸν πόσο του

τὴν ἀπάτησε τὴν ἀγκυλιά του. 'Ωστόσο, πῆρε τὸ χεῖρά της καὶ τὴν

ἔσφιξε μέσα στὰ δικά του χέρια.

—'Επιτρέπεις, τὴν ρώτησε παρακλητικά, νὰ ἔλθω πάλι νὰ σε ἰδῶ ;

—'Οχι ! Δὲν ὑπάρχει λόγος. Προσπαθῶ, βλέπεις, νὰ ξεῖρασι τὰ

περασμένα. 'Αντίο, 'Αλεξ !...

Προτὺ προφτάσει ὁ νέος νὰ τὴν ἐμποδίσει ἡ Κλάρα εἶχε μὴ στὴν

κῆπο κι' ἡ μικρὴ σιδερένια πόρτα εἶχε κλειστῇ...

Μὲ ἀργὸ βῆμα, σκεπτικός, ὁ 'Αλεξ ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του.

—'Εφαγε ἀνόρεκτα ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Σιλογοῦσαν τὴν Κλάρα καὶ σὺ

τέλος κατὰλαβε πὺς τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα. Κατὰλαβε πὺς εἶχε ἔλθῃ

νὰ τὴν χωρίσει ἀπὸ πείσμα, ἀπὸ ἐγωισμό. Μὰ ἀσπμντὴ ἀρρωστὴ πῆρε

εἶχε χωρίσει. Μὰ ἀντίθεσις γνωμὴν προκάλεσε ἕνα ἀπὸ τὰς σινη-

σμένους καργάδες τους. 'Εκείνος εἶχε πεισιώσει καὶ θέλησε νὰ τὴν

ἀπλῆθῃ. Ἡ Κλάρα, καργάζοντας, τὸν εἰσινεώθηκε. Τότε ἔκρινε ἡ

χασὴ τὴν ψυχραιμία του καὶ ἔξω φρενὸν τὴν ἀπάτησε ἀπὸ τὰς ἴσας

καὶ ἄρχισε νὰ τὴν τινάζῃ δυνατὰ, κτηνωδῶς, θέλοντας νὰ τὴν ἀπο-

σῇ. Ἀλλὰ ἡ Κλάρα ὅσο τὴν τραντάζε, τόσο γελῶσε περισσύτερα, πῶς

τὸν μαστίγωνε με τὰ φρομακερὰ λόγια της. Τέλος αὐτὸς γρήγορα πε-

πὺς της κάνει κακό, τὴν ἄφησε, πῆρε τὸ καπέλο του καὶ πῆρε στὴν

Λέσχη του. 'Εκεῖ συναντήθηκε με κάποιον παλιὸ φίλο του νεανίᾳ.

—Πὺς ἔβραδὲν μὲ τὴν συντροφίαν καὶ σὺν τὴν ἀρχή, πὺ γοήγορα κατόπιν, ἀπο-

φύγησε, ὅς ὅταν τὸ γοργακό νησί δὲν φανόταν πειὰ, παρὰ σὺν ἕνα

μικρὸ μελανὸ σημεῖο στὸν ὁρίζοντα. Τότε μονάχα ὁ 'Αλεξ κατέβηκε

στὴν κάμαρά του. Ἀλλὰ ἐκεῖ στάθηκε κατὰληκτος στὸ κατώφλι. Ἡ

Κλάρα, ἀνασπντὰ ἔκλειμενὴ σὲ μὰ πολυθρόνα, βρισκόταν μέσα.

—Κλάρα ! φώναξε. Τί κάνεις ἐδῶ ;

—Σὲ περιμένω, ὅπως βλέπεις ! ἀπάντησε ἡ νέα, μ' ἕνα παρᾶξενο

παιδί σὺν χεὶλὶ της.

Καὶ προσγυρόντας πρὸς αὐτόν, ἔκρινε τὰ χέρια της λέγοντας ἀργά :

—'Ερχομαι σὲ σὲνα χωρὶς περιήματα, χωρὶς κᾶν τὸ δαχτυλίδι τοῦ

γάμου σου. 'Ηθελα... γιατί σ' ἀγαπᾷ πάντοτε, 'Αλεξ !...

—'Όταν ἔλαβα τὸ γάμου σου, ἔφερα σὲ ξενοδοχεῖο. Μοῦ εἶπαν πὺς ἔφηνες, καὶ

δὲν ἀγάπησα ποτὲ κανέναν ἄλλον, οὔτε καὶ σκέφθηκα ποτὲ γιὰ

ἄλλον γάμο. Κατὰλαβε πὺς οἱ καργάδες μας ἀποτελοῦν κι' αὐτοὶ με-

ρὸς τὴν ἀγάπη μας...

Κι' ἐνῶ ὁ 'Αλεξ τὴν ἔσφιγγε μέσα στὴν ἀγκυλιά του, ἐκείνη μὴδὲ

σὲ αὐτὸν :

—Τὶς παντοεινῆς ἀγάτης μας, πολυαγαπημένε μου !...

—'Ο 'Αλεξ, μετὰ τὸ δεινὸν σινη-

καὶ βγῆκε ἔξω, γιὰ νὰ περπατήσῃ ἀπὸ

τὸν ἀσπμντὸν τὸν βῆματὰ του πὺς

δῆγῃσαν πρὸς τὴ βίλλα, ὅπου κα-

κοῦσε ἡ Κλάρα. Ἡ βραδεὶά ἦταν με-

γευτική. Ἀπὸ παντοῦ ἀναρχητικὰ

ἦχοι μουσικῆς. Ἀπὸ τὸ Κάσιν, ἔκ-

κρινε τὸν ἀσπμντὸν τὸν βῆματὰ του πὺς

συγκεντρωνόταν κατὰ βῆματὰ ἡ ἀρ-

κρεμα τῆς κοινωνίας τῆς Μαδέρας,

ἀπὸ τὰ πλοία, πὺ ἦσαν ἀναρχητικὰ

να στὸ λιμάνι. Ὡς αὐτὰ τὰ κῆποι

ἀκόμα χτυποῦσαν με ἀρμονία ἀπὸ

στούς βράχους. Ἡ δροσερὴ νύχτα

αἶθε, ἔφερε μετὰ της τὰ περνο-

ἀσπμντὰ τῶν γλυκῶν λουλουδιῶν καὶ

ὁμορφον νησιῶ. Ἡ θάλασσα ἔκ-

μὴ ἕνα ἀπέραντο ἀσπμντὸν κατὰ

τὸν λαμποκοποῦσε κάτω ἀπὸ τὸν

τῆς σελήνης.

—Βραδεὶά γι' ἀγάτη ! ἀσπμντὴ

τῆς σελήνης.

—Βραδεὶά γι' ἀγάτη ! ἀσπμντὴ

τῆς σελήνης.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΣΙΟΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐκεῖνα πὺ ὑπόσχεται ἡ γυναῖκα στὸν εὐπιστο ἐραστή της, πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ὡς γραφόμενα ἢ ἐπάνω στὸν ἀέρα ἢ ἐπάνω σὲ τρικυμωμένη θάλασσα.

Κάτουλλος

Εἶνε ἀσύγκριτη ἡ ὁμορφία τῶν μορφασμῶν μὰς γυναῖκας ὁμορφῆς, τὴ στιγμὴ πὺ εἶνε θυμωμένη.

Β. Οδγζώ

Γυναῖκα πὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ, εἶνε καρπὸς χωρὶς γεῦσι.

Α. Μυσσὲ

Ἡ φρόνησις τῆς γυναῖκας εἶνε τομεῖο ἀρετῆς.

Μένανδρος

Ἡ γυναῖκες ἀρετέρωνουν τὴν ἀνοξί της ζωῆς τους στὸν ἔρωτα καὶ τὸν χεῖμαρ τους στὴν εὐλάβεια. Ὅταν οἱ ἄνδρες τὶς ἐγκαταλείνουν, παραδίνονται στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ τελευταῖος τους ἀγαπημένος κι' ὁ μόνος πὺ δὲν τὸν ἀπατοῦν !

Γκιοντάρ

Τὸ πὺ ὁραῖο ποῦλὶ, πὺ ὑπάρχει στὴ γῆ, εἶνε ἡ γυναῖκα.

Γεωργία Σάνδη

Ὁ πρῶτος ἐραστὴς τῆς γυναῖκας ὑπῆρξε ὁ διάβολος.

Ζίντ

Τρία πράγματα ἀγάπησα χωρὶς νὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὰ καταλάβω :

Φοντενέλ

Ἡ καρδιά τῆς φιλάρεσκης γυναῖκας μοιάζει μὲ τριαντάφυλλο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο καθένας περισπντὸς παίρνει ἕνα φύλλο. Ἐτοῖ, ἀπὸ οἱ θανασπντὲς της τὴν μαδησοῦν, μένουν γιὰ τὸν σπντὸν της μονάχα τ' ἀγκυλιά.

Σ. Ἀρνὸλδ

Ἡ καρδιά τῆς γυναῖκας εἶνε μὲ λίνα τριγύρονη, τῆς ὁποίας ἡ μὴ χορδὴ φέλνει τὸν ἔρωτα, ἡ ἔλξη τὸν Θεὸ καὶ ἡ τρίτη τὴ δόξα.

Νινὸν ντὲ Λαγγλὸ

Τὸ θελτικώτερο ἀντικείμενο τῆς φῆσεως εἶνε μὴ γυναῖκα ἐνῆρη καὶ ἀξέπραστη. Ἀλλὰ πὺ εἶνε κρυμμένο αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο, καίς δὲν τὸ ἔχει.

Ζ. Ζ. Ρουσσὼ

Ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα εἶνε ἕνα με-

θικό ποῦλὶ, ἕνας φοινῆς, πὺ ποτὲ δὲν θὰ βρεθῇ.

Ἀγίος Ἰερώνυμος

Ὅσα ἀστέρα ὑπάρχουν στὸν οὐρανὸ κι' ὅσα ψάρια ζοῦν μέσα στὴ θάλασσα, τόσες πονηρίες κρύβονται καὶ στὴν καρδιά τῆς γυναῖκας.

Κομφόζιος

Ὁ ἔρωτας καταστρέφει τὰ θεμέλια τῶν ὁρατῶν πραγμῶν, καθὼς τὸ ἄχρηστο σκιντὴ τρώει τὶς ῥῆς τῶν ὁμορφῶν λουλουδιῶν.

Σαίπηρο

Ὁ ἔρωτας μὰς κάνει τεμπέληδες, ἀλλὰ ἀνίσχοντες τεμπέληδες !

Πὸπλως Σύρος

Ὁ ἐρωτευμένος γελᾷ στὸν ἴπνο του, ἀλλὰ μὴς ἔσπντῃ ἔσπντῃ σὲ φθίνοντες.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

διά!

Ο θυρωρός έμεινε σαν άποσθολωμένος. Κι έπειδή δεν ήταν συνηθισμένος σε τέτοιες παρατηρήσεις, σκεφτόταν να διαμαρτυρηθεί, αλλά δεν πρόφτασε γιατί άνοιξε άξαφνα η πόρτα και παρουσιάστηκε ο Σέρλοκ Χόλμς.

Ο λόρδος Ρότσεστερ, μόλις είδε τον διάσημο αστυνομικό, τόν ρώτησε παραξενευμένος:

—Γιατί χωρίς παλτό, κ. Χόλμς; Μήπως τo ξεχάσατε άπάνω στη στέγη;

—Έννοια σας, μιλόρδε, ένα τέτοιο πράγμα δεν μπορούσε ποτέ να μου συμβεί. Το παλτό μου βρίσκεται τώρα μέσα στην καπνοδόχο σας, άποκρίθηκε ο Σέρλοκ Χόλμς, χαμογελώντας μυστηριωδώς.

Κατόπιν γύρισε στο θυρωρό και τού είπε:

—Κύριε Μάκ Ντούφ, έχετε την καλωσύνη να τραβήξετε το δέμα των ρούχων που έχωσα στην καπνοδόχο; Θά μαυρίσετε λίγο τα χέρια σας, αλλά δεν πρέπει να πολυστενοχωρηθήτε, γιατί, σας θεσπώ, πώς θα μάς προσφέρετε έτσι, σ' έμένα και στον κύριό σας, μιά σπουδαία υπηρεσία!

Η σύστασις αυτή τού διασήμου αστυνομικού δεν άρεσε καθόλου στον 'Ιρλανδό. Κι αυτό φάνηκε άμέσως τού ένα χαρακτηριστικό μορφοσμο που έκανε. Ωστόσο όμως μη μπορώντας και να άρνηθι, ο Μάκ Ντούφ γονάτισε άμέσως κάτω απ' τo τζάκι κι' άφου άνασήκωσε τά μανίκια του, έχωσε τo χέρι του μέσα στην καπνοδόχο.

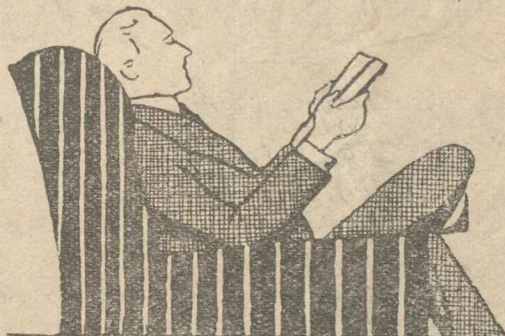
—Μά τον Άγιο Πατρίκιο, φώναξε άξαφνα ο άπλοικός ύπηρετης, έτσι και τις προάλλες ο άστυνόμος τράβηξε απ' την καπνοδόχο τo δέμα, μέσα στο όποιο θρέθηκαν τά ρούχα, τά παπούτσια κι' ή κάλτσες της δεσποινίδος Άμπερδην!... Όρίστε, κύριοι! Έδωγα τo παλτό τού κ. Χόλμς μέσα απ' την καπνοδόχο!

—Άκούσατε, μιλόρδε; Είπε τότε ο Σέρλοκ Χόλμς στον λόρδο Ρότσεστερ. Άκούσατε τά λόγια τού κ. Μάκ Ντούφ;... Κι' ο άπλοικός άκόμη αυτός άνθρωπος άντελήφθη, ότι όπως έχωσα έγω τo παλτό μου μέσα στην καπνοδόχο, έτσι απaráλλαχτα έχωσα κάποιος και τo δέμα των ρούχων της μίς Άμπερδην μέσα σ' αυτήν. Κι' ο κάποιος αυτός εινε συνένοχος των πραγμάτων άπαγωγών της κόρης τού τοκογλύφου. Οι άπαγωγείς σκέφτηκαν αυτό τον τρόπο για να σάς ένοχοποιήσουν και να παραπλανήσουν την άστυνομία και τά κατάφεραν μιά χαρά. Όπως άποδήποτε όμως, τo πράγμα αυτό άποδεικνύει αντίθετως την άθωότητά σας. Ναι, μιλόρδε, επί τού παρόντος, τo μοναδικό πειστήριο της άθωότητάς σας εινε αυτό: Τo ότι τo δέμα δεν χάθηκε μέσα στην καπνοδόχο από κάτω, άλλ' αντίθετως, από πάνω. Δεν τo χύσατε έσεις δηλαδή, αλλά...

—Ο καπνοδοχοκαθαριστής, κ. Χόλμς; ψιθύρισε ταραγμένος ο λόρδος Ρότσεστερ.

—Ναι, ο καπνοδοχοκαθαριστής, μιλόρδε, έτόνισε ο διάσημος αστυνομικός, ο καπνοδοχοκαθαριστής, ή μάλλον ο ψευτο-καπνοδοχοκαθαριστής, που ήρθε την τελευταία φορά στο μέγαρό σας, μόνο και μόνο για να χώσει τo ένοχοποιητικό δέμα μέσα στην καπνοδόχο τού κοιτώνος σας. Αυτός εινε άναμφισβήτητως ο συνένοχος τού κυρίου δράστη της άπαγωγής. Αυτό τον ψευτο-καπνοδοχοκαθαριστή πρέπει άποωδήποτε να τον θρώ μέσα σε 72 ώρες. Εινε πολύ δύσκολο αυτό, αλλά όχι και άκατόρθωτο. Πρέπει να τρέξω παντού, να κάνω άνω-κάτω όλόκληρη την άπέραντη πρωτεύουσά μας, να έρευνήσω τά πιά άπομακρυσμένα κέντρα κακοποιών τού Λονδίνου, για ν' άνακαλύψω τά ίχνη του. Γι' αυτό, άγαπητέ μου μιλόρδε, είμαι ύποχρεωμένος να φύγω άμέσως απ' έδω, γιατί κάθε στιγμή που διαβαίνει εινε πολύτιμη για την ύπόθεσί μας. Όρεθούρα, λοιπόν. Πιστεύω γρήγορα να συναντηθούμε υπό καλύτερες συνθήκες.

Κι' άφου ο διάσημος αστυνομικός έσφιξε εγκάρδια τo χέρι τού νεαρού λόρδου, έφυγε βιαστικός, σαν να τον κυνηγούσαν!

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΑΥΤΙ

Την ίδια μέρα, κατά τo σούρουπο, ο Σέρλοκ Χόλμς, έσκαμμένος στην άναπαυτική πολυθρόνα τού ιδιαίτερου γραφείου του, έλεγε στον νεαρό βοηθό του, τόν Χάρρυ Τάξον, που στέκονταν κοντά του:

—Εινε πάντοτε λεπτό, ναι, πολύ λεπτό και τρομερά κοσμητικό, Χάρρυ, τo ν' άσχολείται κανείς με μιά ύπόθεσι που δεν την έχει άναλάβει απ' την αρχή της. Όσο περνάει ο καιρός, ή ύπόθεσι γίνεται πιά σκοτεινή, πιά μπερδεμένη κι' άν δεν έξεις καλά τή δουλειά σου, πελαγωγείς...

Κατόπιν, άφου ο διάσημος άστυνομικός έμεινε σιωπηλός για λίγες στιγμές, συνέχισε:

—Παιδί μου, Χάρρυ, ξέρεις πόσο εύκολα μούργονται ή ιδέες μου, όταν βλέπω τις γαλάσιες τολύπες τού καπνού να κάνουν έλιγμούς, πάνω απ' τo κεφάλι μου;

—Βέβαια, κ. Χόλμς! άποκρίθηκε ο νεαρός άστυνομικός. Και δινόντάς του μιά έτοιμη πίπα, πρόσθεσε:

—Όρίστε, διδάσκαλε!...

—Ω! είσαι ένας ύπέρροχος νέος! φώναξε ο Σέρλοκ Χόλμς παίρνοντας την πίπα του. Βλέπω πώς ειχεις την πρόνια να την έτοιμάσεις από πριν, συνέχισε άναθοντάς την. Σ' εύχαριστά!

Κι' άφου τράβηξε δυο-τρεις γερές ρουφηξίες, ρώτησε πάλι τόν βοηθό του:

—Και τώρα, παιδί μου, τί σκέφτεσαι για την ύπόθεσι της άπαγωγής;

—Κύριε Χόλμς, άποκρίθηκε ο Χάρρυ, νομίζω πως κρατά ένα ίχνος.

—Νομίζεις, έ;... φώναξε άμέσως ο Σέρλοκ Χόλμς. Λοιπόν έγω θά σου πω τί σκέφτεσαι!... Έφτασες στο συμπέρασμα, ότι ή κ. Άραβέλλα εινε ο δράστης τού 'έγκληματος!... Μήπως γελιέμαι;

—Καθόλου, σεθαστέ μου διδάσκαλε! φώναξε κατάπληκτος ο Χάρρυ. Δεν μπορώ μάλιστα να έξηγησώ, πώς μπορέτε να μετεύετε τις ένοχότητες σκέψεις ενός ανθρώπου!...

—Δεν είμαι μάντις, παιδί μου, άποκρίθηκε ήρεμα ο Σέρλοκ Χόλμς στον μαθητή του. Μόλις σου πρόδωσες τo μυστικό σου. Σου τo είπα κι' άλλωστε και στ' έξανάλω και τώρα: Τo στόμα σου εινε εχέμυθο, αλλά τά μυστία σου εινε πολύ φλύαρο! Πρέπει να τo προσέξεις αυτό τo έλάττωμά σου, να τo διαβάσεις...

Απ' τά θέλμμάτά σου κατάλαβα πώς έχεις την πεποίθησι, ότι ή κ. Άραβέλλα Άμπερδην άγαπά τον λόρδο Ρότσεστερ κι' ότι τo έγκλημα όφείλεται σ' ένα απ' τά τρομερότερα άνθρώπινα πάθη, την ζηλοτυπία.

—Άκριβώς αυτό ύποθέτω, κ. Χόλμς! ώμολόγησε με θάρρος ο νεαρός άστυνομικός.

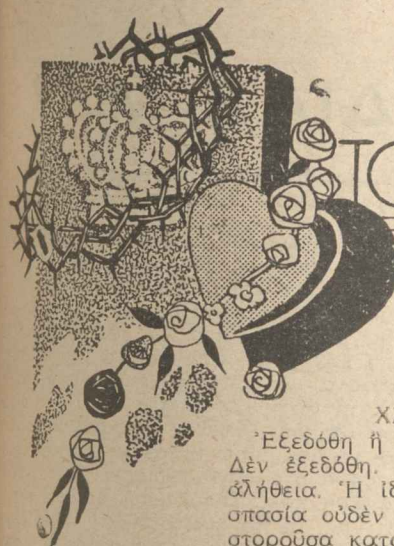
—Ναι, δεν λέω πως εινε όλοωσδιόλου άστήρικτη ή γνώμη σου αυτή, παιδί μου. Ξανάτε ο Σέρλοκ Χόλμς, στον βοηθό του. Πρέπει να όμολογήσης όμως, ότι δίνεις μεγάλη σημασία σ' ένα μονάχα θέλμμα!... Κι' έγω παρετήρησα τo θέλμμα εκείνο τού μίσους που έρριξε για μιά στιγμή στον λόρδο Ρότσεστερ ή κ. Άραβέλλα! Σέ συγχαίρω μάλιστα που τo παρετήρησες, γιατί είμαι θέβαιος πως ίσως να μην τo άντελήφθη κανείς άλλος από τούς δυο μας. Ναι, τo θέλμμα εκείνο δεν εξέφραζε μόνο μίσος, αλλά και ζήλεια συγχρόνως. Όσοσο όμως ή γυναίκα αυτή εινε άθώα! Έπιμένω στο σημείο αυτό. Η ζηλοτυπία εινε γενομένης, αλλά δεν εινε ποτέ δυνατόν να έσπαρξε μιά γυναίκα στή κι' αυτή στο έγκλημα. Και μιά που μιλούμε γι' αυτό τo θέλμμα, θά σου φανερώσω πώς «έμάντευμα», καθώς λές, την ανέμω σου. Τη στιγμή που παρετήρησες τo θέλμμα αυτό της κ. Άραβέλλας, τά μάτια σου άστραφαν θριαμβευτικά, φανερώσαν την σκέψι σου, που δεν ήταν άλλη απ' αυτήν: «Καλά πάμε. Περνάμε! Κρατούμε ένα ίχνος!» Έτσι δεν εινε;

—Τo παραδέχομαι, κ. Χόλμς, ώμολόγησε ο νεαρός άστυνομικός.

Κι' άφου έδωσσε μιά στιγμή, ρώτησε τόν διδάσκαλό του: —Αλλά, κ. Χόλμς, γιατί άποκλείετε τo ένδεχόμενο της ένοχής της κ. Άραβέλλας στην ύπόθεσι της άπαγωγής; Έχετε την καλωσύνη να μου πείτε σε ποιά δεδομένα στηρίζετε την άποβιότητά σας αυτή;

—Α!... Δεν θά ικανοποιήσω την περιέργειά σας, Χάρρυ, αυτή τη φορά. Όχι γιατί δεν θέλω να σου τά έξηγήσω όλα, αλλά γιατί δεν έχουμε πιά καιρό στη διάθεσί μας για κουβέντες. Σου άναθέτω μάλιστα άμέσως μιά έντολή. (Άκολουθεί)

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

XZ'.

Έξεδόθη ή δεν έξεδόθη ή άδεια; Δεν έξεδόθη. Αυτή εινε σχετικώς ή άλήθεια. Η ίδια ή πριγκήπισσα Άσπασία ούδεν τοιούτον άνέφερε, έξιστορούσα κατά τo τελευταίο εις Άθήνας ταξείδι της, τά τo ειδυλλίο της και τού γάμου της με τόν Άλέξανδρον.

Πώς θά έξεδίδετο άλλωστε άδεια από την Μητρόπολιν, άφου ο Μητροπολίτης Άθηνών έγνωρίζε καλώς ότι ή Κυβέρνησις δεν ήτο άπόλυτος σύμφωνος με τόν βασιλέα για τόν γάμο αυτόν;

Διηγούνται άκόμη οι δυνάμεις να γνωρίζουν καλώς τά πράγματα, ότι και αυτός ο ιερέας, όστις εύλόγησε τo μυστήριο, δεν προσήλθεν οικειοθελώς.

ΑΛΛΑ...

Τo πράγμα εινε αληθινά άπίστευτο. Λέγον δηλαδή ότι ο λειτουργός τού 'Υψίστου ΑΠΗΧΘΗ από τόν Άλέξανδρον την νύκτα τού γάμου του με την Άσπασία Μάνου!

Θ' άποφύγαμε να δημοσιεύσουμε την πληροφορία αυτή, άν δεν μας την διηγούντο πρόσωπα κατά πάντα αξιόπιστα. Μεταξύ των προσώπων αυτών, εινε και ένας από τούς ύπασπιστάς τού Άλέξανδρου τότε.

Τέλος ή πληροφορία αυτή, ή τόσο άπίστευτη, έδημοσιεύθη στα τόν θάνατο τού Άλέξανδρου και στις έφημερίδες.

Και να πώς συνέβη ή... άπαγωγή αυτή, κατά τας άνωτέρω πληροφορίες και πληροφορίας:

Επισκόμαστε στις άρχες τού Νοεμβρίου τού 1919.

Στο σπίτι της άδελφής της Άσπασίας, στής κ. Ζαλοκώστα, δηλαδή, όλα ήσαν έτοιμα για τo γάμο. Δεν έλειπε κανείς άπολυτος. Ο βασιλεύς Άλέξανδρος ειχε φέρει ως μάρτυρας, διά τα παραστούν στο μυστήριο, δυο έμπιστους και άφοσιωμένους φίλους του, εκ των οποίων ο ένας ήταν ο λοχαγός τού πυροβολικού τότε κ. Βρασιλάς Σοφιάνας.

Μόνον ο παπάς άπουσιάζε.

—Πηγαίνω να τόν φέρω, ειπε ο Άλέξανδρος.

Και χωρίς να δώσει περισσότερες έξησεις, έπηρε μαζί του τόν σύζυγον της άδελφής της Άσπασίας κ. Ζαλοκώσταν, κατέβηκαν από τo σπίτι, έμπηκαν στο άστυνήριο τού βασιλέως κι' έφυγαν.

Να φέρουν τόν λειτουργό τού 'Υψίστου, ο οποίος θά εύλογούσε τo μυστήριο.

Τού εύρίσκετο όμως ο αγαθός αυτός ιερέας και γιατί άργοüsse;

—Ο! αυτά μένον σκυτεινά, άνευ άπατήρας.

Εκείνα που βεβαιώνουν οι γνωρίζοντες τά πράγματα και έπιμένοντες στην πληροφορία της άπαγωγής τού ιερέως, έινε τά ακόλουθα:

Τo βασιλικό αυτοκίνητο έτράβηξε προς τόν συνοικία Κουκάκι κι' έστάθηκε εκεί ένα στενό δρομίσκο, μπρος στο σπίτι της ιερέως.

Πώς ο ιερέας έπεισθη να βγί από τo σπίτι του, πώς παρευρέθη μέχρι τού άστυνήριου, πώς δέχτηκε να μη μέσα σ' αυτό; Τού είπαν την άλήθεια; Δεν παρέρχονταν; Έπληρώθη άδράς ή άπειρή;

Και τά σημεία αυτά της όλης ιστορίας

Η βασίλισσα Όλγα, ή ποινεμένη γιαγιά τού βασιλέως Άλέξανδρου

ΤΟ ΜΥΘΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

(Αδεντική έισογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκήπισσας Άσπασίας, χήρας τού άλησμονήτου βασιλέως Άλέξανδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

παραμένουν σκυτεινά και έρεβώδη. Τo είπαμε άλλωστε και στο προηγούμενο φύλλο: Εινε αδύνατον να φαντασθι κανείς μέχρι ποίου σημείου γρονθοκοπούνται και άλληλοδιαφεύδονται ή λεπτομέρειες μιάς τόσο νωπής ιστορίας, ενός τόσο νέου και τόσο σπουδαίου γεγονότος, ως εινε τo ειδυλλιον και ο γάμος τού άτυχους βασιλέως Άλέξανδρου.

Τέλος πάντων—κατά τούς ύποστηρίζοντας τo γεγονός της άπαγωγής τού ιερέως της συνοικίας Κουκάκι—ο λειτουργός αυτός τού 'Υψίστου παρευρέθη μέχρι τού βασιλικού αυτοκινήτου και μετεφέρθη εκών άκων, μέχρι της οικίας Ζαλοκώστα. Κι' εκεί, μη δυνάμενος να πράξη άλλως, μη δυνάμενος ν' άποφύγη, έξαναγκασθείς ή άμοιφείς γενναίως και πλουσιοπαρόως, έτέλεσε τo μυστήριο.

Αυτά ύποστηρίζουν οι μέν. Αυτή εινε ή μία έκδοσις.

Υπάρχει όμως και άλλη έκδοσις, κατά την όποία ο ιερέας, ο ιερέας των Άνακτόρων μάλιστα, έτέλεσε τo μυστήριο άνευ βίας τινός, οικειοθελώς, άναλαβάνων όλην την ευθύνη της πράξεώς του.

Αλλά—όπως εις προηγούμενον φύλλον έγγραψαμε—και τρίτη έκδοσις εκυκλοφόρησε σχετικώς με τόν βασιλικόν μυστικόν γάμον. Κατ' αυτόν, τo μυστήριο εύλόγησε Σέρβος Άρχιμανδρίτης, διαμένων στάς Άθήνας την εποχήν εκείνην.

Ποία εινε ή άλήθεια τώρα και πώς μπορεί κανείς να την άνεύρη, μέσα εις τας άλληλοσυγκρουόμενας πληροφορίες και έκδόσεις περί τού βασιλικού γάμου; Η άλήθεια λοιπόν σχετικώς εινε μία: «Οτι ο βασιλεύς Άλέξανδρος ένωφεύθη την νύχτα αυτή των άρχων τού Νοεμβρίου τού 1919. Τo μεγάλο του όνειρο, έγινε πραγματικότος. Ο ιερέας, που τόσο καιρό και τόσο επίμονα άνεζητείτο για να εύλογήση την ένωση των δυο έρωτευμένων, εύρέθηκε». Κι' άν ή άλήθεια, σχετικά με τόν ιερέα αυτόν κρύπτεται κάπως, άν τo γεγονός παρουσιάζεται κάπως μπερδευμένο και θολό, αυτό γίνεται άσφαλώς για λόγους σκοπιμότητας, γιατί ή καθαρά άλήθεια σχετικώς θά έθλαπτε ίσως ώρισμένο πρόσωπο, τo όποιον θά ήταν άδικο και σκληρό να δεινοπαθήσει, διότι προσέφερε τας υπηρεσίας του στον έρωτευμένο βασιλέα του.

Επίσης, ή άλήθεια σχετικά με την ιστορία αυτή, εινε ή έξης: Ο γάμος τού Άλέξανδρου και της Άσπασίας Μάνου έγινε κρυφά, μυστικά, γρήγορα-γρήγορα, ώστε κανείς να μη μυρισθι τίποτε.

Λέγεται μάλιστα ότι ή Κυβέρνησις έπερίμενε τόν γάμο αυτόν, τόν άπρόβλεπτο, τόν έφοβετό και ήθελε να τόν προλάβη, να τόν έμποδισι. Ο βασιλεύς Άλέξανδρος έπεθλέπετο άγρύπνως. Τo ίδιο και ή Άσπασία Μάνου. Δοκίμασέ να λογιώνας της Άστυνομίας παρακολουθούσαν κάθε σχετικήν κίνησην. Είχον διασπαρή περί των Άνακτόρων και της οικίας Μάνου πολυόμιαι. Άργοι, πεπειραμένοι πληροφορητά της Κυβερνήσεως. Και όμως ο Άλέξανδρος έθριάμυνε στο τέλος, Κατώρθωσε να διαφύγη απ' όλους αυτούς τούς σκυτεινούς, ώρσόντες και μυστηριώδεις καταπτεύτας, παντρεύτηκε κάτω από τή μύτη τους σχεδόν!

Λέμε παντρεύτηκε κάτω από τή μύτη τους, γιατί, κατά τας πληροφορίες των ύπασπιστών τού Άλέξανδρου, την νύκτα τού γάμου τού βασιλέως άρκετο άστυνομικοί, με πολιτικήν περιβολήν, περιφέροντο πρό της οικίας Ζαλοκώστα και εις τά περίε αυτής.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΙΓΑΙΑΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΤ'Ν ΡΗΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Είπε για σάς, λοχαγέ; ρώτησε ο γηραιός κυνηγός.

—Μάλιστα, Ρούθη. Άλλά, πές μου, πού τὸ βρήκες;

—Εκεῖ πίσω, ἀπ' τὸ μέρος πού ἦταν στημένη ἡ σκηνή τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Κομαγῶν, ἀπάντησε ὁ Ρούθης. Ἦταν χωμένο πρόσεκτικά στὴ σκηνὴ ἐνὸς καλαμιού, ἔτσι πού νὰ τὸ δοῦμε εὐκόλα, περνώντας ἀπὸ δῶ.

Ἦταν σημείωμα τῆς Ἰζολίνας. Τὸ ἐμάντεψα ἀμέσως. Γνώρισα τὸ γραφικὸ τῆς χαρακτῆρα. Ἀλλά τὸ μελάνι;... Τὶ εἶδους μελάνι ἦταν αὐτὸ τὸ βοθυκόκινο; Τὴ σκέψι αὐτὴ ἔκανα, κυττάζοντας τὴ λέξι «Βάρφιλδ» πάνω στὸ διπλωμένο χαρτί, πρὶν τὸ ἀνοίξω.

Ὁ γέρο Ρούθης δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τί σκεπτόμουν καὶ μοῦ εἶπε:

—Σὰς παραξενεύει τὸ μελάνι, λοχαγέ;

—Ἀναμφίβολως, Ρούθη. Τὶ μελάνι εἶν' αὐτὸ καὶ πού τὸ βρήκε ἡ νέα ποῦγραψε

τὸ σημείωμα;

Ὁ Ρούθης κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀποκρίθηκε:

—Τὸ πήρε ἀπὸ τίς φλέβες τῆς, λοχαγέ.

—Εἶνε αἷμα!...

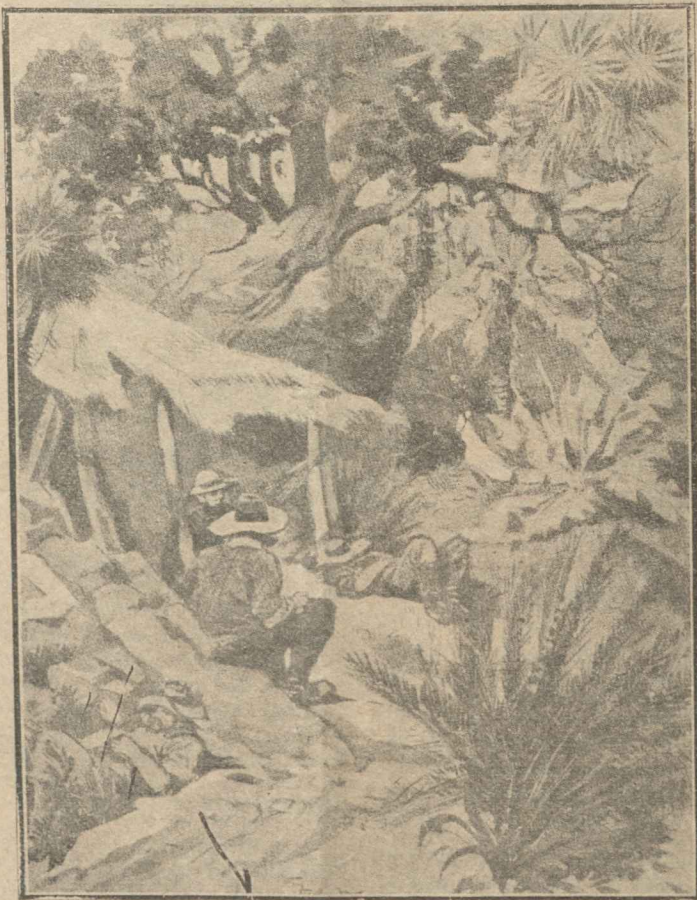
—Αἷμα, λοχαγέ, καλὰ τὸ εἶπατε.

Κατὰσυγκινημένος κι' ἐνῶ τὰ χέρια μου τρέμανε, ἀνοίξα τὸ σημείωμα τῆς ἀγαπημένης μου καὶ διάβασα τὰ ἐξῆς καταπληκτικὰ, τραγικὰ, ἀπελπιστικὰ νῆσι:

«Αγαπημένε μου,

Ζῶ ἀκόμα... Ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι τὸ τέλος μου δὲν εἶνε μακρινὰ, ἀνά-

μεσα σὲ τέτοια τέρατα πού βρίσκω-μαι. Ἡ Παναγία μὲ φυλάξε ὡς τώ-ρα... Δὲν ἤθελε ἀκόμα ἡ κρίσιμη σι-γιή... Μὰ φοβοῦμαι πὺς δὲν θ' ἀ-γίστη νύκτι... Κίνδυνος μεγάλος μ' ἀπειλεῖ, ἀγαπημένε μου... Σιμωρὰ μεγαλειότης μ' ἀπὸ τὸν θάνατο... Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀποζήνω, νά, δὲν θὰ ἀποζήνω... Θὰ προτιμῶ νὰ πεθάνω καλάντερα... Θὰ δώσω τέλος στὰ βά-σανά μου. Θὰ χτυπηθῶ μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ χεῖρ... Διὸ τέρατα, διὸ θηρία, ἔ-χουν καρφώσει τὰ ἄγρια βλέμματά τους ἀπάνω μου. Διὸ κακοῦργοι μὲ ποδοῦν καὶ μὲ διαμφορῶνται: Ὁ ἔ-νας εἶνε ὁ γιὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Κομαγῶν. Κι' ὁ ἄλλος ἕνας ἀρρεῖος, ἕνας θηριώδης Μεξικανός, πὺν ἀρ-νήθηκε τοὺς Λευκοὺς, τοὺς ποδοῖσε καὶ τὴ περὶ μαζὶ μὲ τοὺς Ἐρυθροδέ-ρους. Ἀ, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶνε χει-ρότερος ἀπ' τοὺς Ἰνδοὺς! Εἶνε βί-ναντος, ἀκαρδὸς, αἰμοχαρὴς... Αὐ-τὸς κι' ὁ γιὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἰν-δῶν πιάσανε τὸ λευκὸ ἄλογο, πάνω στὸ ὅποιον μὲ εἶχαν δέσει οἱ Μεξικα-νοὶ ἀντάρτες. Καὶ τώρα μὲ θέλουν κι' οἱ δύο, μὲ ποδοῦν κι' οἱ δύο, δὲν χροῖνον καθόλου τὸν ἀπῆλστο σκοπὸ τους γὰ μένα... Τί θ' ἀπογίνῃ; Θὰ σκοτωθῶ, βέβαια, μόνι μου, ὅταν φτάσει ἡ κρίσιμη στιγμή. Γλιτώσα ὡς τώρα, χάρις στὴν ἀντιζήλια τῶν δύο αὐτῶν ἀρρεῖων. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ πὺς πολὺ. Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς δύο θὰ νικήσῃ, καὶ τότε... Τότε θὰ μὲ τελειώσουν. Φοβοῦμαι, μάλιστα, ὅτι ἡ σκληρὴ στιγμή πλη-σιάζει. Νά, τὸ κακὸ εἶνε πολὺ κοντὰ πιά. Καὶ νὰ γιατί: Πρόκειται νὰ γίνῃ συμβόλιον, τὸ ὅποιο θ' ἀποφασί-

Σταθίκαμε νὰ ξεκουραστοῦμε, πλάι σὲ μιὰ ἔρημη καλύβα τοῦ δάσους...

ση θεοτικὰ σὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ διὸ τέρατα θὰ δοθῶ. Ἔτσι, ἡ σὺν ἕνα ἢ σὺν ἄλλο πέσω, γὰ μένα θὰ εἶνε τὸ ἴδιο. Μὰ κι' ἂν δὲν ἐπιδικασθῶ σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀθλίους, καὶ πάλιν ἡ τύχη μου θὰ εἶνε οἰκτρὴ, θα εἶνε πὺς τραγική, πὺς ἀ-ξιοδόκοντη. Ὅπως θὰ ἔξῃς, ἂν δὲν γίνω σκλάβος ἢ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου, θὰ μὲ ἔ-χουν δικαιώματα ἐπάνω μου. Θεέ μου!... Θεέ μου!... Μοῖ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ ἀνε-χθῶ αὐτὸ. Ποτέ!... Ποτέ!... Προτιμῶ τὸ θάνατο... Νά, καὶ καλὸς νύκτι ὁ θάνατος στὴν περίστασι αὐτή. Μὴ λησῶσαι, ἀγαπη-μένε μου, ἄντις τῆς καρδιάς μου... Προτι-μῶ νὰ πεθάνω, παρὰ ν' ἀπειμῶ τὸν ἔθ-τά σου... Νά, προτιμῶ τὸ λουτρὸ τοῦ αἵμα-τος, ἀπ' τὸν βόρβορο τῆς ἀτιμίας... Χαίρε, λατρεντὲ μου, ἂν μοῦ εἶνε γοῦρτὸ νὰ μὴ σὲ ἔνασῶ!... Χαίρε γὰ πάντα!... Εἶδε ὁ Θεὸς νὰ χύσῃ βάλοιμο στὴν καρδιά σου... Χαίρε!... Δὲν προτιμῶ νὰ σοῦ γράψω τί-ποτε περισσότερο... Ἐρχονται νὰ μὲ πᾶ-ρουν... Χαίρε!... Χαίρε!...»

Αὐτὰ ἔγραφε ἡ ἐπιστολὴ τῆς λατρεμένης μου Ἰζολίνας. Τὰ ματιά μου εἶχαν βουρκώσει. Τὴ φίλησα καὶ τὴν ἔκρυπα στὸν κόρφο μου, ἀφοῦ τὴν διπλώσα προσεκτικὰ.

Ἐδῶσα κατόπιν τὸ σύνθημα τοῦ ξεκινήματος, προχωρῶντας πρῶτος ἐμπρὸς πάνω στὸ Μόρο μου. Δὲν εἶχαμε ἀνάγκη νὰ χασομεροῦμε γὰ νὰ βρίσκουμε τὰ χεῖρ τῶν προπορευομένων Ἰνδῶν. Τὸ ἔδαφος κάτω ἦταν καταπατημένο ἀπ' τ' ἄλογά τους.

Οἱ Ἐρυθρόδερμοι προχωροῦν τώρα χωρὶς νὰ πολυλογῶνται. Βρισκόντουσαν περὶ σὲ μέρη ἀσφαλῆ γι' αὐτοὺς, εἴ-μη μὴ στὴν περιοχὴ τῆς φύλης τῆς καὶ δὲν ὑποπευόντουσαν κατὰ ἀπολύτως κίνδυνον. Ἐπρεπε σὺν-τάς, ὅπως καὶ ἐγώ, νὰ προχωροῦμε μὲ προσοχή, γὰ νὰ μὴ μᾶς ἀντιληφθοῦν καὶ λάβουν τὰ μέτρα τους.

Ἀνάμεσα στὰ ἴχνη τοῦ ποδοῦ σματος τῶν Ἰνδῶν, ἀνακαλύπτω σὲ λίγο καὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδοῦ τῆς Ἰζολίνας.

Φτωχὴ μου ἀγάπη!...

Ὅπως ἔδειχναν τὰ ἴχνη, ἡ ἀρ-χοντομαθημένη κόρη τοῦ γιὸς ἔ-γας, περπατοῦσε ἀνυπόδητη!...

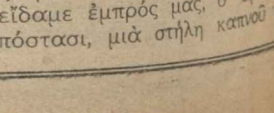
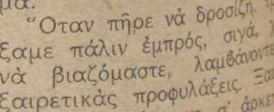
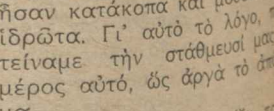
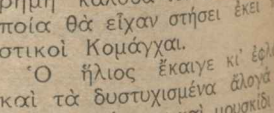
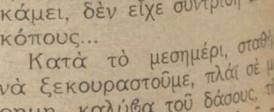
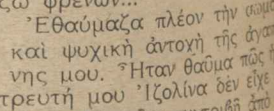
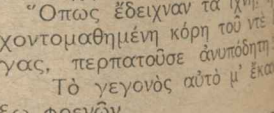
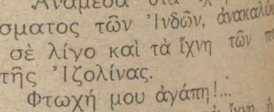
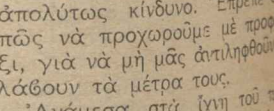
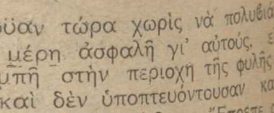
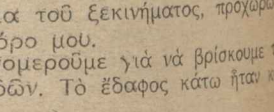
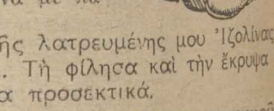
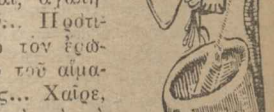
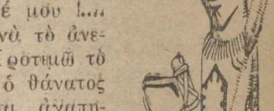
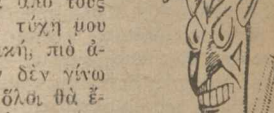
Τὸ γεγονός αὐτὸ μ' ἔκανε ἔ-ξω φρενῶν...

Ἐβαύμαζα πλέον τὴν σωματική καὶ ψυχική ἀτοχὴ τῆς ἀγαπη-μένης μου. Ἦταν θαύμα πὺς ἡ λα-τρευντὴ μου Ἰζολίνα δὲν εἶχε ἀπὸ κάμει, δὲν εἶχε συντριβῇ ἀπὸ τὸν κόπους...

Κατὰ τὸ μεσημέρι, σταθίκαμε νὰ ξεκουραστοῦμε, πλάι σὲ μιὰ ἔρημη καλύβα τοῦ δάσους, τὴν ὁποία θὰ εἶχαν στήσει ἐκεῖ στικοὶ Κομαγῶν.

Ὁ ἥλιος ἔκαγε κι' ἐβόλυνε καὶ τὰ δυστυχισμένα ἄλογα μὲ ἦσαν κατὰκοπα καὶ μουσικοῦ ἰδρωτῶ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, προ-τείνουμε τὴν στάθμησι μᾶς σὲ μέρος αὐτὸ, ὡς ἄργα τὸ ἀπογε-μα...

Ὅταν πῆρε νὰ δροσίξῃ, σταθί-καμε πάλιν ἐμπρὸς, ἀγὰ, χωρὶς νὰ βιαζόμαστε, λαμβάνοντας ἑαίρετικὰ προφυλάξεις. Σοφί-εἶδαμε ἐμπρὸς μας, σ' ἀρκετὴ πόστασι, μιὰ στήλη καπνοῦ ν' ἀ-

νιστὴν φηλά, στὸν οὐρανὸ.

Τὸ ἔσημανε πάλιν αὐτὸ:

Εἶχαν σταθῇ ἐκεῖ κάτω οἱ Κομαγῶν κι' ἔγευματίζαν;

Ὁ Βίλλη Γάρεῦ κι' ὁ γέρο Ρούθης προχώρησαν ἐμπρὸς γὰ νὰ ἐξακριβώσουν τί συμβαίνει. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι τοὺς ἀκολου-θούσαμε ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι. Μιά ὥρα πέρασε ἔτσι. Κι' ἔξα-φνα ἕνα σφύριγμα ἀντήχησε. Ἦταν ὁ γέρο Ρούθης, ὁ ὁποῖος μᾶς καλοῦσε νὰ πλησιάσουμε ἀφῶτα. Ἐτρέξαμε κοντὰ του καὶ προσέκτικα.

—Οἱ Κομαγῶν, μᾶς ἐξήγησε ὁ γέρο Ρούθης, στάθηκαν κι' ἔβλεπον στὸ μέρος αὐτὸ, λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι. Καθὼς λοιπὸν ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ.

—Ὅτε μποροῦμε νὰ τοὺς προφτάσουμε; ρώτησε ὁ Κουα-κεντῆς.

—Ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ Βίλλη Γάρεῦ, μὰ αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν κα-λόλα φρόνιμο. Τὶ λένε σεῖς, λοχαγέ;

—Ἐγὼς δίκην, Γάρεῦ, ἀπάντησα. Θὰ ἦταν τρέλλα νὰ πᾶμε νὰ πέσουμε πάνω στοὺς Ἰνδοὺς μέρα-μεσημέρι. Τὸ σχέδιό μου εἶνε νὰ ἐνεργήσουμε ἐναντίον τους τὴ νύκτα.

Ἐνῶ μιλούσαμε, ὁ γέρο Ρούθης στριφογύριζε γύρω στὴ φω-τὴ κι' ἐξέταζε τὸ καθετὶ, μὲ μεγάλη προσοχή. Ἀξάφνα, μιὰ κραυγὴ χαρὰς τοῦ ἔξερυε:

—Λοχαγέ μου!

Ἡ καρδιά μου χτύπησε.

Ἐτρέξα κοντὰ του λαχταρισμένως.

—Τὶ τρέχει, Ρούθη; τὸν ρώτησα.

—Ἐνὰ ἀκόμα γράμμα γὰ σάς, λο-χαγέ.

Καὶ μοδῶσε ἕνα φύλλο, σχισμένον ἀ-πὸ κάποιο ἐκκλησιαστικὸ βιβλίον, τὸ ὁ-ποῖο εἶχε βρῇ καρφωμένον μ' ἕνα ἀγκάδι στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρον καὶ πάνω στὸ λευκὸ περιθώριον τοῦ ὁποῖου τὸ χεῖρ τῆς Ἰζολίνας εἶχε χαραῖξει μερικὲς σύντομες γραμμὲς.

Ἀρπάζα τὸ σχισμένον φύλλο καὶ τὸ δι-άβασα, γεμάτος ἀνυπομονήσι, γεμάτος ἀπαισχύ.

Καὶ νὰ τί ἔγραφε:

«Αγαπημένε μου,

Σὺ γοῦρτὸ καὶ πάλιν μὲ τὸ αἷμα μου. Τὸ

καρδιά μου θοῖον πὺν μ' ἔχουν αἰχμαλώ-τῳ σπένγεται ἀπῶτα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ὥ-ρες πᾶν ἀπομαρτίζω σὲ ποῖον θ' ἀνίκα, τί-νος θὰ γίνω σκλάβος, τίνος θὰ γίνω...—ο san-

tissima Maria!...—δὲν μπορὸ νὰ γράψω τὴν

ἀντίστροφον, τὴν ἀπῆλστο λέξι. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἀνε-χθῶ ποτέ... ποτέ... Κι' ἀπῶτα, πρὶν τελευτήσω

τὴ νύκτι, θὰ γράψω μιὰ τελευταία ἀπῆλστο

ἐν ἑσπέρῳ. Ὁ Θεὸς βοηθός! Τὴ νύκτι

θὰ ἀρπῶν τὰ χέρια λιτὰ, ἀλλὰ μοῦ δένουν

τὰ πόδια σφιχτά. Δοκίμασα κατ' ἐπανάληψιν

τὴν ἀπῆλστον τὸ δεξιὸν μου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθω-σα.

Ἀρ, ἂν εἶχα ἕνα μαχαίρι!... Σέρω πὺς

καρπὸν νὰ βρῶ ἕνα καλοκαυνομένο λεπίδι, κι'

τότε θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ κλέψω. Ἄν τὸ

πάρω αὐτὸ, ἴσως σωθῶ... Ἀλλοῖως θὰ πεθάνω!... Νά, ὁ ἀθλῖος πὺν

αὐτὸν μὲ λαχταρεῖ, ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου... Μ' ἐπιτρεῖ ἀγῶ-νη... Ἐρχεται...»

Τὸ σημείωμα σταματοῦσε ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

ς εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως στὸ μέρος αὐτὸ. Κάποι-

ος εἶχε πλησιάσει φαίνεται τὴν Ἰζολίνα, τὴ στιγμὴ πὺ-

Ὁ σύντροφός μας λύγισε, ἔτοιμος νὰ πέσῃ.

—Οἱ Ἐρυθρόδερμοι! Διάβολο! Καὶ πόσοι εἶνε; τὸν ρώτησά.

Ἄντι τοῦ Γάρεῦ ὁμοῦς μοῦ ἀπάντησε ὁ γέρο Ρούθης:

—Εἶνε ἕνας μονάχα, λοχαγέ, μοῦ εἶπε.

—Ἐνὰς μόνον;

—Ναί, λοχαγέ.

—Καὶ τί διάβολο ζητᾷ ἐρχόμενος πρὸς τὰ ἐδῶ; Μήπως ἔρ-χονται κι' ἄλλοι ἐσπίσω;

Ὁ γέρο Ρούθης ἀνέθηκε μὲ γρηγοράδα μαῖμους σ' ἕνα δέν-τρο, κύτταξε καλὰ πρὸς τὸ μέρος πὺς φανῇ ὁ Ἰνδὸς καὶ πη-δώντας πάλιν κάτω μοῦ εἶπε:

—Ἔτσι εἶνε, λοχαγέ. Ὁ Ἐρυθρόδερμος εἶνε μόνος του.

—Καὶ τί νὰ ζητᾷ ἄραγε στὰ μέρη αὐτά;

—Τὶ ζητᾷ εἴπατε; Τὴν ἀσπίδα, λοχαγέ.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΤΗΣ ΑΚΤΗΣ

Ε. Β. ΧΟΡΝΟΥΝΓΚ

Ο αιδεσιμώτατος Τσάρλ Κάραντον, έφημέριος ενός μικρού προαστίου της Μελβούρνης, στην Αυστραλία, είχε χάσει εκείνη τη βραδιά το τελευταίο λεωφορείο της γκαμπίς και ξεκίνησε με τα πόδια, για το μακρινό προαστείο του.

Ήταν δέν ήταν ακόμη 30 χρόνων, ο αγαθός έφημέριος. Καλόκαρδος, με γλυκά γαλιανά μάτια και με ψηλό, στιβαρό κορμί, ελάτρευε το από τους ένοριτες του.

Αυτή, λοιπόν, τη βραδιά ο αιδεσιμώτατος Κάραντον διέσχισε το σελινοφόρο μονοπάτι και πήγαινε για το προεδριό του. Ήταν έρημη ακόμη την εποχή αυτή στα περσικά της Μελβούρνης, ή λώχμες άρθονοσαν από άγριους ληστές — παλούς τροφίμους των κατέρχων, τους οποίους έστειλε για σωφρονισμό ή Αγγλική κυβέρνησις στην πρωτόγονη ακόμη Αυστραλία — και συχνά ή έπιδρομές των έφθαναν ως τα πρόθυρα των πόλεων και των χωριών.

Μα ή ήσυχη συνειδήσι και το διαρκώς άδειο άπ' τις αγαθοεργίες του πορτοφύλι του άδβδ Κάραντον, δέν φρόντισαν από τέτοια δυσάρεστα συναντήματα. Γι' αυτό κατόπιν ήδονικά την πύα του, χαράταν την άγρια γραμμοκίνητη της φύσεως δλόγιστά του και περπατούσε άργά και ξένοιαστα, γεμίζοντας τά στήθη του με το μωρομένο άερα της άνοιξιάτικης νύχτας.

Έξω, σε μία στροφή του μονοπατιού, κοντά στην Άκτι των Άδμαντων κ' από μία πυκνή λώχη, πετάχτηκε ή λεπτή σιλουέτα ενός κουρελιάστου νεαρού, ή κάνην ενός περιστροφού καρφώθηκε στά στήθη του άδβδ και μία βραχνή φωνή άντήχησε στά σιγαλιά :

— Έλα... Κανόνισον !...

— Κανόνισον !... Τι δά πη αυτό !... ρώτησε με βαθιά άπορία ο άδβδ Κάραντον, ο οποίος στην άρχή είχε σκαίσει από το ξαφνικό της έμφανίσεως, μα σιγά-σιγά ξαναβρήκε την ψυχραιμία του.

— Νά... Δηλαδή, τά λεπτά σου ή τη ζωή σου !... έξήγησε ο κλωμικός νέος, έκπληκτος για τη γαλήνη του άδβδ.

— Και, δηλαδή, δά με σκοτώσεις, άν δέν σου δώσω χρήματα ; Ξαναρώτησε γαλήνια ο άδβδς, κιντώντας με έρευντικό ενδιαφέρον την σκαμμένη από τις στερεώσεις, κ' όμως τόσο άωορη και συμπληρωτική, μορφή του νέου.

— Λόγον τιμής, δά το κάνω ! ηθόρισε έκείνος, χαμηλώνοντας τά μάτια άδελά του, μπρός στο έπίμονο βλέμμα του άδβδ.

Με μία άδρασαία όμως κίνησι του χεριού του, ο αιδεσιμώτατος Κάραντον χτύπησε δινάτά το χέρι του νέου στόν καρπό κ' έστειλε τό πιστόλι του νά κλισή δίο μέτρα μακριά. Έπειτα άρχισε νά τρέχει, κινώντας τον έπιτόλιό ληστή, ο οποίος είχε φροντίσει έντοματάς νά τό βρή στα πόδια, έντρομος κ' άλασκαμένος.

Δέν άργησε νά τον τσεκώσει, κατάζλωμον, λαχανιασμένον και με τά γυμνά μικροκαμωμένα πόδια του πληγωμένα άπ' τά αγάλματα. Τού έστριψε τά λεπτά χέρια του πίσω στά ράχη, τά κράτησε δινάτά στά χέρια του, κ' έλε άγανακτισμένος :

— Δέν ντρέπεσαι, άθλιε ! Ένας νέος της ηλικίας σου έργάζεται τιμια και δέν κερδίζει τό ψωμί του με τέτοια μέσα !...

— Έλεος, παπά μου ! Λόγον τιμής, δέν τό ξανακάνω !...

— Αυτή την ήσυχία νά την δώσης στόν άστυνόμο, μαζί με τους λόγους της τιμής σου ! έξακολούθησε ο άδβδς, με προσποιητή αγανάκτησι τώρα, σφίγγοντας δινάτωτέρα τά χέρια του νέου.

— Όχι... Όχι !... Ξεφώνισσε έκείνος πονώντας.

— Έλεος... Αυτηθίτε με !...

— Έστο, σ' άφήνω ! έλε πιδ μαλακά ο άδβδς. Μα όχι για νά πās στο σπίτι σου... Ή θάφθης μαζί μου ως τό προεδριό ή σου δένο τά χέρια και σε πάω στή Μελβούρνη... Τι προτίμας άπ' τά δύο ;

— Τό ποτό, παπά μου... Τό ποτό !... ψιθύρισε διαρκώντας ο νέος, ένδ ο άδβδς Κάραντον τον κίτταζε έκπληκτος και παραξενεμένος για τό κλάμα του.

Προπάτησαν μαζί, πλάγι-πλάγι, ως μισή όσα. Τά άρσά τους άφτα του προαστίου φωνόντοσαν μακριά άκούη κ' ο νέος, άυλίστος κ' άγροικαζόντας δδννιρά, περπατούσε με δυσκολία.

— Πώς σε λένε ; του έλε Ξαννακλά ο άδβδς.

— Με λένε... με... με λένε... Ούίλλιαμ !... ή-πονάνθησε ένείνος, άστειρα από άδοκούς διαταγούς. Μα όταν θυμάινε ή υσιά μου, μού φαίνεται τότε κ' ένα σωρό άλλα έπίθετα, πιδ κοι-

Ο Ούίλλιαμ καθόταν άντίκρυ του, σε μία πολυθρόνα...

Καληνύχτα, μικρούλα μου ! Κοιμήσου Ξεγνασθη. Κ' άφ'...

μαζί με τά ρούχα πιδ θά φορής, δά πετάξεις από πάνω σου...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

κινείσε άπ' τη ντροπή του άσος ! άκούει ! συνέχισε διαρκώντας.

Ο Κάραντον σήκωσε και ή κίτταζε, κεραινομένος από καύση πλινθί. Τί είδους περιέργος ληστή ήταν αυτός ο κλωμικός κουρελός, με τό ντελικάτο κορμί και τό σωματικό πρόσωπο ;

— Μα δέν ντρέπεσαι, έπίθεσε, νά κλαίς κάθε λίγο και λιγάκι, σ' νάσαι δεσποινίς ; Ξεφώνισε έντα ο άδβδς. Κ' ύστερα, ταύριζε ή άγόρι της ηλικίας σου, πιδ κρατάει πιστόλια και παραρπίζει στίς λώχμες τους διαβάτες, πιδ κλοψαρίζει εμαμάς και εμαμάς, πιδ μ' ήν ξέρη τό έπίθετό του ;

Σταμάτησε έξωρα και σ' ήν στρατή άράξζε στην άγκυλιά του τον Ούίλλιαμ. Κ' ήταν κακό, πιδ ή άνωτος νέος είχε γίνει κίτρινος σάν τό φλουρί, άφύσος έκείνος έτρεξε στο μέτωπό του και τά λυγισμένα γόνατά του δέν ήν τόν στήριξαν πειά, άν δέν προλάβαινε ο άδβδς νά τον άγκυλώσει.

Μα κ' ο άδβδς πάλι, την ίδια εκείνη στιγμή, ένωσε σάπυ πιδ δόλο, κατόπιν τό σατανικά άπροσδόκητο. Ψιθύρισε τότε δύο-τρία έφ' ήν, κράτησε από τό μπράτσο στιβαρά τον νέο, κ' ήσυχασμένος πιδ άφρονος, βαθιά ταραγμένος, έφτασε έπιτέλους, ύστερα από έπίσημη δειδοπορία, στο προεδριό του !

Μισή ώρα άργότερα, ο άδβδς, κινίζοντας ήρεμος την πύα του, κίτταζε τόν χορτάτο πειά κ' άνακατακείμενο Ούίλλιαμ, ο άσος πιδταν άντίκρυ του, σε μία πολυθρόνα, κ' είχε χαμηλωμένο τό κεφάλι του βλέμμα.

— Λοιπόν, χι... Ούίλλιαμ... χι... είσαι εύχαριστισμένος τώρα ; τή ρώτησε ο άδβδς, ξεπινώντας τόν καπνό με θόρυβο, ίσως για νά κ' ήν πιδ καλά την ένδόμυχη συγγένειό του.

— Μάλιστα, αιδεσιμώτατε ! μουνησίρισε ο Ούίλλιαμ, κινώντας πιδ λαμπερά και γλυκά μάτια του.

— Λοιπόν, Ούίλλιαμ, έλε είδημα ο άδβδς, άποφάσισα νά μ' ήν νευρήσω νά πās στή «μαμά» σου... Ή θ' έλεις νά πās, μπρος !...

— Όχι... Όχι... Για τ' όνομα του Θεού ! τραύλισε έντρομος ο Ούίλλιαμ. Με δέρονε άλλάτ' ήν. Με στέλνει και ζήταει... Και όταν ήν της πάω άρκετά λεπτά για κρασί, πάλι με ξαναδένει !...

— Πώς ; ρώτησε με άπερίγραπτη είδημα ο άδβδς τώρα. Σε ήν μία γυναικία έκείνη, έναν κοτζάκι. Ο Ούίλλιαμ έσπασε σ' ήν :

Ο άνωτος Ούίλλιαμ ξερόδθηκε και Ξανακαμύλισε βαθιά τό κεφάλι μάτια του, ένδ ο άδβδς σκαίθηκε όρθος κ' έλε μαλακά :

— Όρα για ήντο, ν' ε α ρ ε μου... Σκαίλουν σ' ήντο τό πειά κ' άοριο τό πωί, με τό καλό, σπινώνουν πιδ νορίς κ' άρκετες τήν άγγελάδα... Έτοιμάσεις ύστερα τό γάλα μας και τόν καρπό μας, κ' ήν θά λείπω στην έκκλησία, μαγειρεύεις και τό ψωμιακά σου...

— Γιατί, «λόγον τιμής», κύριε Ούίλλιαμ, δέν ήν να σε Ξαναστείλω πίσω στή «μαμά» σου, για νά πάσης γρήγορα σ' άσχημο κατήφορο, πιδ παλόνουν — όταν μαλέκων σε τέτοια χέρια — τά κορίτσια της ηλικίας σου !...

— Τό μαντέψατε, κύριε άδβδ !... τραύλισε με άπόγνωση και τρέμα ο άνωτος νέος, γιατί πιδ νέος έφρόνισε, όταν γοντάς θεώρησε τά διαρκόμενα μάτια της :

— Ναι, τό μαντέψα, κύριε μου ! άσκαίθηκε με συγγένειο ο άδβδς. Τό μωροτάτο άπ' ήν τήν πρώτη στιγμή κ' άνωσε τή φωνή του :

— Έτρεψε κ' αυτή, όπωσ και τό πειά σου, κρατούσε στα χέρια σου.

— Κ' ή καρδιά μου έτρεψε, κύριε άδβδ !...

— Τό πιστεύω, μικρούλα μου. Μά κ' ήν μπορεί νά κίνη τόν ληστή, στά καλά κακώς...

Χορεύεται σιδερένιο κορμί και φωνή από άσπύ. Μία κόρη, στην ηλικία σου, πιδ λιστα, είχε καιμωμένη για πιδ λεπτές και γλυκές δουλειές. Γι' αυτό άπεφάσισε νά σε κρατήσει κοντά μου. Τό θές, δεσποινίς !...

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

— Ό άδβδς ήταν συγγενισμένος. Άκούει τήν πιδ φορική καταστροφή, κ' ήσυχασμένος πιδ γλυκιά, τρυφερή φωνή :

Ε. W. HORNUNG

ΕΞΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΥ J. - JOSEPH RENAUD

Τό μόνο πιδ γνώριζε, ήταν ότι πλινθίσε ή ά-ρα, πιδ δά τόν κρεμώσανε, για ένα έγκλημα, πιδ είχε κάνει σε στιγμές παραφροσύνης. Πριν ήν ήν, ο δόκτωρ Φράνκ Βέμπ ήταν καθισμένος στην άκρη του κρεββατιού του, σ' ένα από τά κελιά, στα όποια κλείνουν τους καταδικασμένους εις θάνατον, έξαντλημένους, άνικανους νά κίνη μία κίνησι. Είχε την έντύπωση ότι σιγά-σιγά έξεφετε ένα ά-θέατο βουνό και τού πλινθίσε τό στήθος... Ένα σιδερένιο χέρι τού έσφιγγε τό λαιμό... Τό σκοτάδι άπλωνόταν γύρω του...

Δέν ήξερε τί ώρα ήταν...

Τό μόνο πιδ γνώριζε, ήταν ότι πλινθίσε ή ά-ρα, πιδ δά τόν κρεμώσανε, για ένα έγκλημα, πιδ είχε κάνει σε στιγμές παραφροσύνης. Πριν ήν ήν, ο δόκτωρ Φράνκ Βέμπ σκαίωσε τόν φίλο του τόν Τζόε, κ' ήν τόν πιδ πίσω ένα χρομακιάτο πιδόν, πιδ τού είχε κερδίσει έ-κείνος σ' ά γαμιά. Τό έγκλημα αυτό είχε προξενήσει κατάπληξι στην πειραιά. Ο κυβερνήτης της πολιτείας είδοποίησε τους δικαστές ότι ήν νά φανούν σκληροί στην άπόφασή τους, για νά ικανοποιηθή ή ά-ρη γυνή, πιδ είχε άγανακτίσει με τή θρηνοδία τού δόκτορος.

Καί ήν καταδικάστηκε σε θάνατο δ' άγγλόνης.

Καί ή έκτέλεσι του θά γινόταν ύστερ' από λίγες ώρες, με την άνα-μνηστική ήν...

Από θραύς ο Κέμπ είχε πέσει σ' ένα βαθύ, άποστηγνωτικό ήντο. Νά, πιδ πιδ στήθεξ Ξαννακλά από τόν λήθαργο. Ξάννησε, με μία άνυπό-μνηστική στην καρδιά. Τού φαινόταν πιδ τό αίμα του έφευγε στα-σταλάζοντα-σταλάζοντα από πάνω του και πιδ ή ψυχή του διαλυότανε σε σπινερα.

Έκείσε με τή σκέψη ότι τό μαρτύριο αυτό θά διαρκούσε ίσως πολλές ής ώρες, ως δέον πιδ νά τόν πάρουν, για νά τόν δδννήσουν στην γη.

Τό ώρα ήν άραγε ; «Ω ! άν ήταν δύ-νατο νά μάθαινε την ώρα...

Έκείσε ένα βλέμμα γύρω του. Τό κελί του ήν άφρη σκαίοντα... Ο Βέμπ έβγαλε ένα δέν στεναγμό άπέλπιστος. Ένωσιος ήν αν ήν τόν πιδ πίσω τό λαιμό, δέν θά τρώαζε ίσως τόσο... Μα πιδ άπώγειο ήντομα του μες στή νύχτα, μέσα στην πένθη σιαστή τού κελιού του, τόν είχε πιδ πιδ δόλο...

Αναγνώρισε τρώμους κινείσε την ψυχή τού ήντομα, πιδ είχε δειξεί ως τότε ύπεράνθρω-πο γρηγορία, πιδ άκούσε την καταδικαστική άπόφασι τού δικαστηρίου με τό χαμόγελο σ' ά-ρη...

Αν Ξαννακλά τόν Βέμπ τή στιγμή άκριβώς πιδ ήν άπώγειο νά τού πιδόν την ήνθια πιδ τό λαιμό, δέν θά τρώαζε ίσως τόσο... Μα πιδ άπώγειο ήντομα του μες στή νύχτα, μέσα στην πένθη σιαστή τού κελιού του, τόν είχε πιδ πιδ δόλο...

Τού φαινόταν πιδ άκούσε τά βογγητά και τις άπαισιμαγίες όλων τών καταδικών, πιδ ήντοσαν, πιδ από αυτόν, στο καταδικασμένο έ-άν κελί, περιμένοντας νάθδ ή ώρα τους νά πιδόν...

Ο Βέμπ δέν ένωσθε μονάχα τήν πιδ τόν άγώνα, αλλά και την άγώνα πολλών άλλων μελλοθάνατων...

Τό κελί προσπαθούσε ν' άντιδράση στην πιδ, πιδ τόν κινείσε ήπνοια, πονηρία... Ο Βέμπ είχε δολώσει τό μυαλό...

Καί Ξαννακλά, μία σπαραχτική κραυγή άλλο-πιδ, στην ήν έντύπωση ότι δύο άόρατα γέ-νη, στην όποια έξεφετε... έξεφετε... έξεφετε, πιδ ήν δά φτίδος ποτέ τό βάθος της !...

Καί ή έντύπωση αυτή ήταν τόσο δδννηστική, ώστε ο Βέμπ προτίμασε πιδ πιδ άπώγειο, παρά νά βαστάξη άκόμα λίγο τό μαρτύριο του αυτό.

— Κρεμάστε με ! σκαίωσε. Κρεμάστε με, νά γλυτώσω άμέσως ! Δέν ήν νά βαστάξω άλλο ! Κρεμάστε με !...

Ο φίλος, πιδ φρουρούσαν την πόρτα τού κελιού τού Βέμπ, άνοι-ξε και έστειλε μέσα. «Ο ήν από αυτούς κρατούσε ένα φανάρι, πιδ ήν άπώγειο γάμο...

Ο Κέμπ Κέμπ έβγαλε άκόμα ένα βορηγνιδ και τινάχτηκε όρθιος πιδ πιδ κρεβάτι του, σάν νευροπάστο.

— Κρεμάστε με ! έξακολούθησε ο Βέμπ. Κρεμάστε με μία ώρα ά-πό σκληρό ληστή και τό θλιβερό παρελθόν σου. Θά γίνω σ' ήν λαξ άγγελος τού πτωχικού μου. Καληνύχτα σου...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Καληνύχτα, κύριε άδβδ ! τραύλισε ή νέα. Και σκαίοντας...

— Έμπρός ! έλε ο σερφ, ο οποίος δέν μπορούσε νά συνεχίση τόν ή-πνο του, ύστερ' από τό άπώγειο νυκτερινό περιστάτικό.

— Έσύ είσαι, σερφ ! άκούστηκε μία φωνή.

— Μάλιστα.

— Έδδ Τζόεσον, κυβερνήτης της πολιτείας. Μπορείς νά μ' ήν πιδς στο άκουστικό τόν δόκτωρα Βέμπ ;

— Μάλιστα... τραύλισε ο σερφ.

— Ναι, έξέρε, ο κινωμένος άπαγορεύει στίς καταδικές νά ημε-φονούν άπαδοκίματες... Μα πιδκατα τάρα πιδ Ξανακλάς πιδ πιδ...

— Έχω ν' άνακαταστήσω στόν Βέμπ μία εύχάριστη είδησι... Οι δι-καστά, ύστερ' από μία μακρά άπόφασι, πιδ βαστάζε ήν τή νύχτα, και ύστερα από μία είσηγησι πιδ τούς έκανα έγώ, μετανοημένος για τήν άδυστηρία πιδ έδειξε στην άρχή άπέναντι τού Βέμπ, άποφάσισαν νά μεταφέρουν την ποινή τού θανάτου σε δεκαετή κηδενομαστική έργα.

Τυχρός αυτός ο Βέμπ... Γι' αυτόσε τή ζωή του μία ώρα πιδ από την έκτέλεσι του !...

... ..

(*) Σερφ, άστυνόμος, πιδ έκτελεί και δικαστικά καθήκοντα.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΟΡΜΟΝΩΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὰ κύτταρα τοῦ ἀνθρώπινου ὁργανισμοῦ δὲν μένουν τὰ ἴδια ἐφ' ὅρου ζωῆς. Κάθε κύτταρο γεννᾷ τοὺς ἀπογόνους του καὶ κατόπιν πεθαίνει. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος θρίσκειται στὴν περίοδο τῆς ἀναπτύξεως, ἡ ἀναπαραγωγὴ τῶν κυττάρων εἶνε ἀφθονος καὶ ἐπιτυγχάνεται ἡ αὐξήσις τοῦ ὅγκου τοῦ σώματος. Κατὰ τὴν ὥριμον ἡλικίαν ἡ ἀναπαραγωγὴ περιορίζεται τόσο ὥστε νὰ διατηρηθοῦν ἐν ἀντηρᾷ καταστάσει τὰ κεκτημένα. Ἐπίσης εἶνε βέβαιον, ὅτι τὴν ἀναπαραγωγὴν τῶν κυττάρων βοηθοῦν οἱ ἐκκρίσεις ὠριμένων ἀδένων. Μὲ τὴν παροδὸν ὁμοῦ τῶν ἐπὶ τῶν ζωτικότητος τῶν ἀδένων ἐλαττώνεται καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ ἰκανότης τῆς ἀναπαραγωγῆς τῶν κυττάρων. Τὰ κατεστραμμένα κύτταρα πλεονάζουν, ἐξ οὗ ὁ μαρasmus καὶ τὸ γῆρας. Ἐπομένως τὸ γῆρας δὲν ἔχει ἡλικίαν. Τὸ γῆρας ἀρχίζει ὅταν ἀναφανῇ ἀνικανότης τῶν κυττάρων πρὸς ἀναπαραγωγὴν. Ὁ Βορονάφ, γιὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὸ γῆρας, ἀντικαθιστᾷ, δι' ἐχειρήσεως, τοὺς γερασμένους ἀδένας, μὲ ἀδένας νέους καὶ ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ, ὅποτε καὶ ἐπέρχεται ἡ ἀναζωογόνησις τοῦ ὁργανισμοῦ.

Ἀπὸ τριακονταετίας καὶ πλέον ἡ ἐπιστήμη διεπίστωσεν ὅτι δυνάμεθα, χρησιμοποιώντας καταλλήλως ὁργανικά προϊόντα-ὁρμόνες-νὰ ἐπιτύχουμε τοπικῶς ἀνάπλασιν τῶν ἰσθμῶν τοῦ δέρματος, ταχείας ἐπουλώσεως πληγῶν, κτλ. Ἡ χρησιμοποίησις ὁμοῦ τῶν ὁρμονῶν ὡς μέσου ἰσοπλαστικοῦ ἦτο περιορισμένη εἰς χεῖρας ὀλίγων εἰδικῶν ἐγκυψάντων ἰατρῶν καὶ ἀρκετὰ δύσκο-

λος. Πρὸ δεκαετίας περίπου ἐγεννήθη ἡ ἰδέα τῆς εὐρύτερας χρησιμοποίησεως τῶν ὁρμονῶν εἰς τὴν δερματολογίαν καὶ εἰς τὴν κοσμητικήν. Τὸ ζήτημα ὁμοῦ παρουσίασε πολλὰς δυσκολίας καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς συνθέσεως τῶν καλυντικῶν ποὺ περιέχουν ὁρμόνες. Διότι γιὰ νὰ ἀποδώσουν οἱ ὁρμόνες τὰ ἐπιζητούμενα ἀποτελέσματα, πρέπει νὰ θρεθοῦν μέσα σὲ περιβάλλον εὐνοϊκόν.

Σήμερα ο' ὅλες τῆς εὐρωπαϊκῆς χώρας χρησιμοποιοῦνται καλυντικά παρόμοια μὲ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα. Στὴ χώρα μας ἡ Académie de Beauté Mme Keity — Πραξιτέλους 11 — τελειοποιῶσα τὰ προϊόντα τῆς, κατ' ὁρμῶν νὰ ἐπιτύχῃ-κατόπιν μελετῶν καὶ πειραμάτων ἐνὸς ἑτοῦς περίπου — μίαν σύνθεσιν καλυντικῶν ὁρμονῶν ἀνωτέραν καὶ αὐτῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν! Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἐξοποθέτησε τῆς ὁρμόνες σ' ἓνα resicriant ἀπὸ θιταμίνες φρούτων καὶ χορταρικῶν, οἱ ὁποῖες ἐπιτρέπουν καὶ στίς θιταμίνες τῶν ὁρμονῶν τὸ maximum τῆς ἀποδόσεώς των.

Ὡστε τὸ προϊόν αὐτὸ—«Hormones de Beauté»—περιέχον θιταμίνες φυτικές καὶ ζωϊκὰ ἐκχυλίσματα—δηλαδή αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ συστατικά τοῦ δέρματος—ἀποτελεῖ μίαν ἀσώγκρητη τροφὴ τοῦ δέρματος, ποὺ ἐπιφέρει τὴν ἐπιθυμητὴ διέγερσιν τῶν κυττάρων τὴν ἐπαυξάνουσιν τὴν ἀναπαραγωγικὴν τῶν δυνάμειν. Κατὰ συνέπειαν, τὴν μόνην ἀληθινὴν ἀναγέννησιν τῶν ἰσθμῶν τοῦ δέρματος καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ γῆρατος... τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἡλικίαν.

Β. Δ.

Ἡ Ἀγανάκτησις ἐνὸς μικροῦ

—Ντροπὴ σου, κ. Ἐμποράκη, νὰ μοῦ λὲς πὺς δὲν πλᾶς κλωστὲς Κιθάρας.

—Ξεῦρω καλὰ πὺς εἶνε ἡ καλύτερες καὶ εὐθιγότερες καὶ τὸ σπουδαιότερον, εἶνε Ἑλληνικῆς.

Ἀρ. Τηλ. 21419

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ

ὡς καὶ δακτυλιδίων

ΑΝΤΙΚΙΤΕ

Ἐπισκευὴ ὥρολογίων

ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡ.

12

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίᾳ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι ἐν Παρίσις ἐπὶ τριετίαν σπουδάζαντες εἰς τὴν ACADEMIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAPOLITAINE.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.

Διὰ περισσεύρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια των, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ
ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΟΝΤΕΣ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΟΥΣΙΑ
Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ
77 ΑΙΟΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

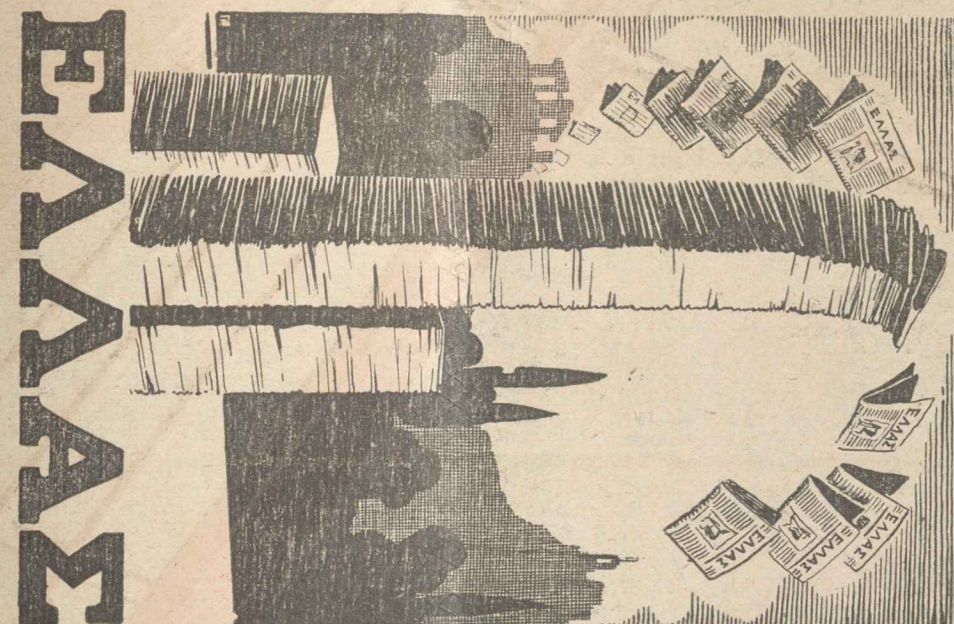
Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν
νοσημάτων
Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532
Ἰδιώτηρον διαμέρισμα
δι' ἑκατὸν ἀσθενῶν

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
καὶ τῆς ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ
καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποστολὴν
καὶ τὴν ἐπίστασιν τῶν ἰατρῶν
ἐν τῇ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ
χώρον διὰ κύριον ἢ κοινὸν
γυμνὸν μετὰ τροφῆς εἰς τὴν
θέραν.
Πληροφορίαι
ἐν Grosche, Μαυροκορδαίου

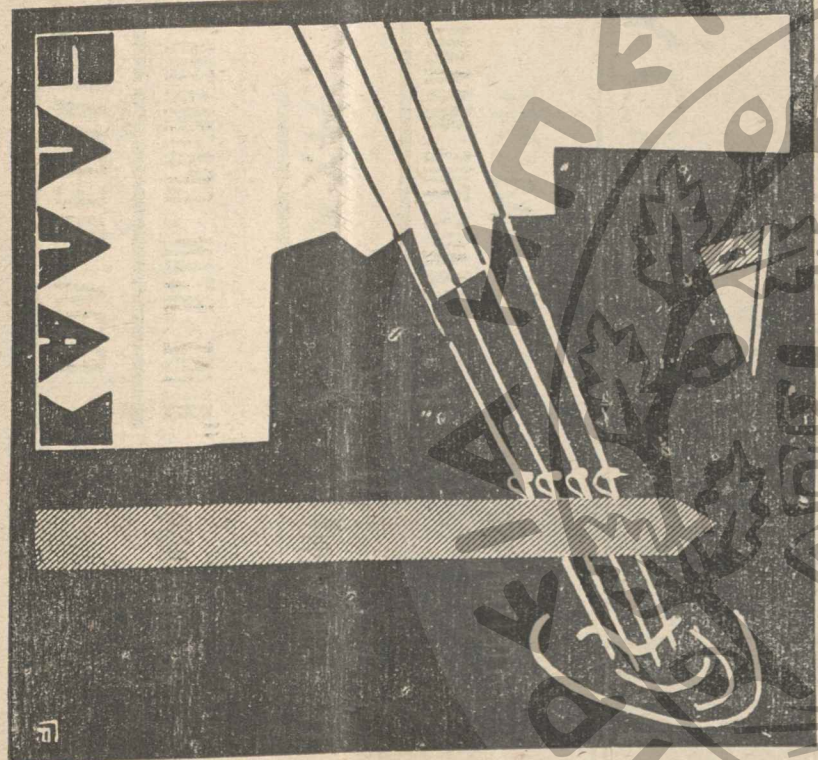
ΜΟΤΕΡ-ΤΡΑΙΝ-ΙΣΤΑΝΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΥΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΔΑΧΗΣ, ΥΠΕΡ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ
ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

- Α' — ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΒΑΪΓΚ : “ΑΜΟΚ
Β' — ΚΛΟΝΤΦΑΡΡΕΡ : “Η ΜΑΧΗ,”
Γ' — ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΠΟΡΣΕ : “ΠΩΣ ΗΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ
Δ' — ΟΚΤΑΒΙΟΥ Μ. ΡΙΠΠΟ : “ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑΣ,”
Ε' — Ε. Ζ. ΣΥΕΛΛΣ : “Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ,”

ΑΡ 1

ΣΤΕΦ. ΤΣΒΑΪΓΚ : ΑΜΟΚ η ο Τρελλος της Μαλαϊσίας

ΣΤΕΦ. ΤΣΒΑΪΓΚ

ΜΕΤΑΦΡ. ΕΥΠΑΛΙΝΟΥ

ΑΜΟΚ

